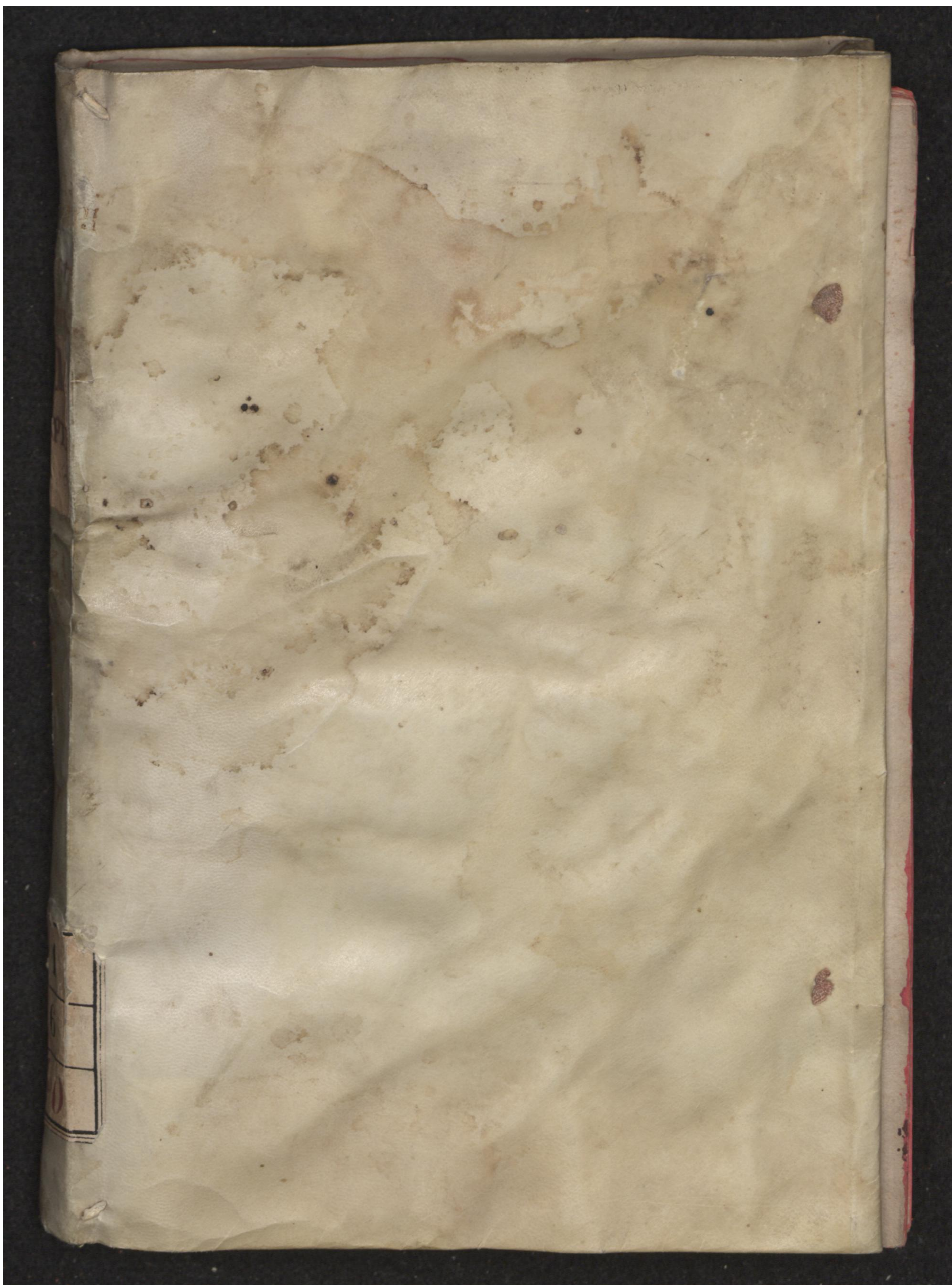
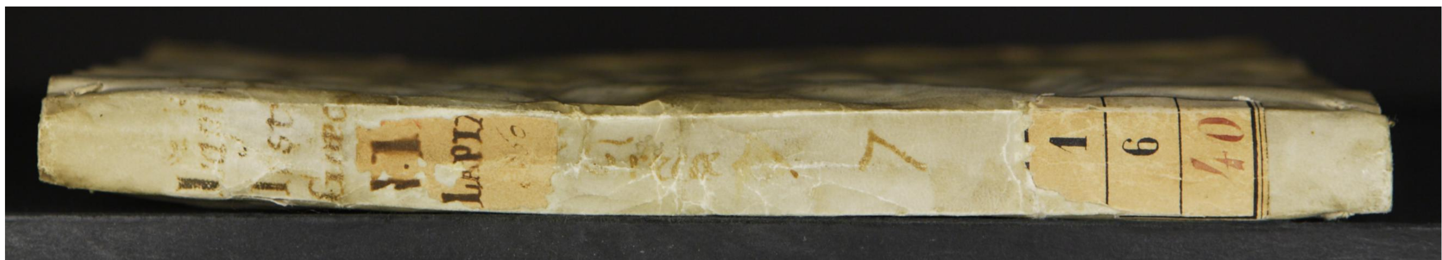
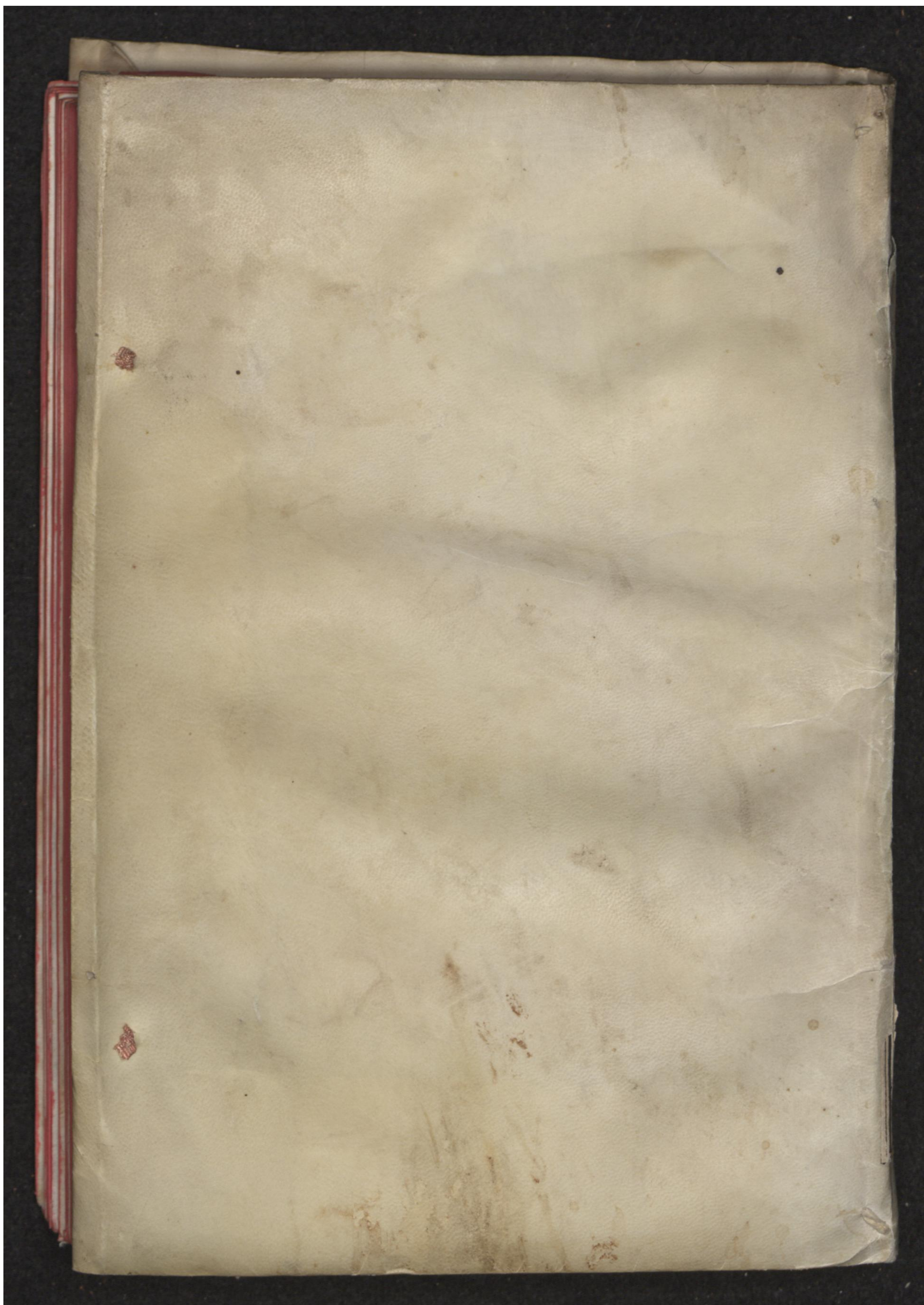

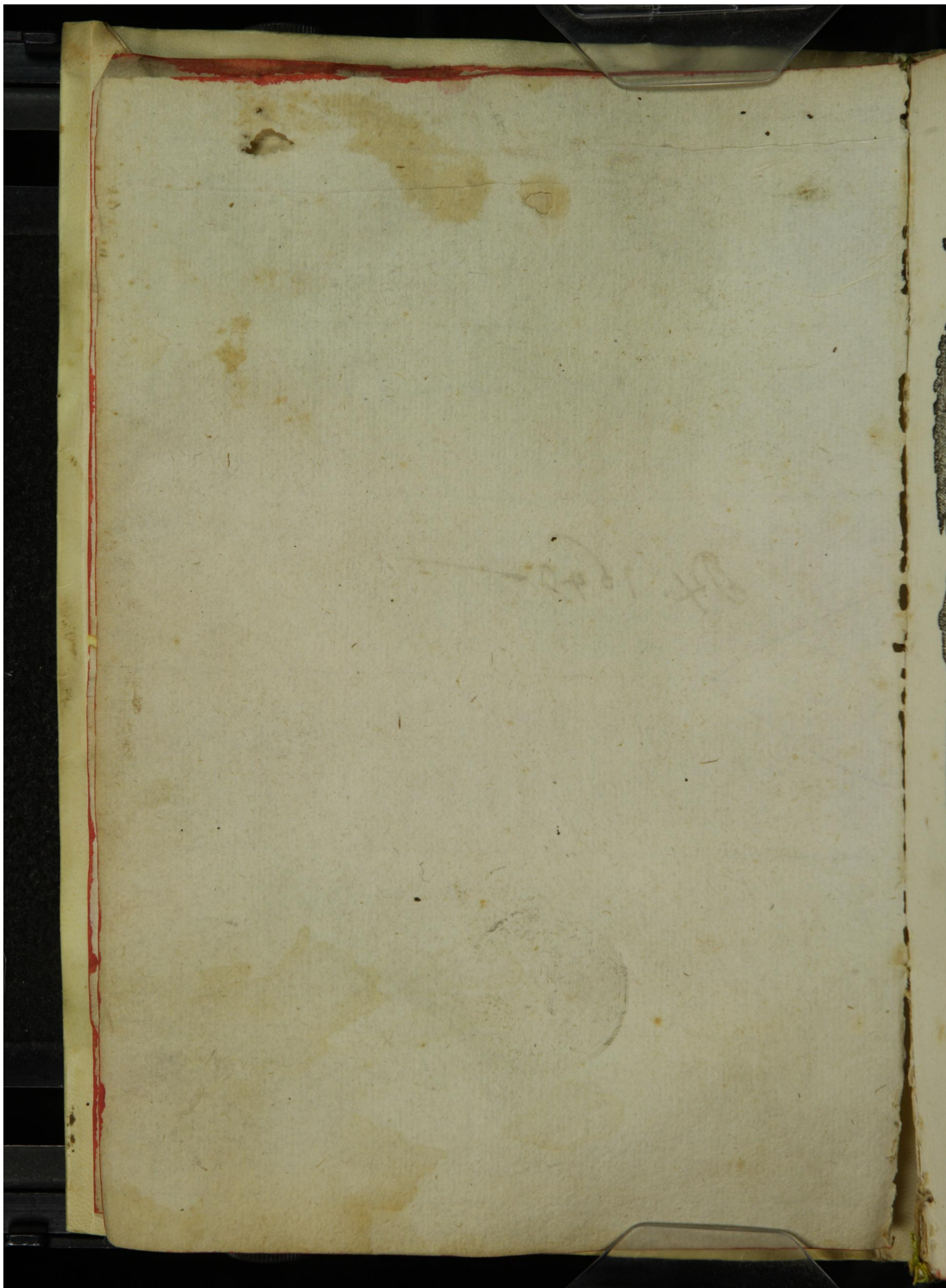

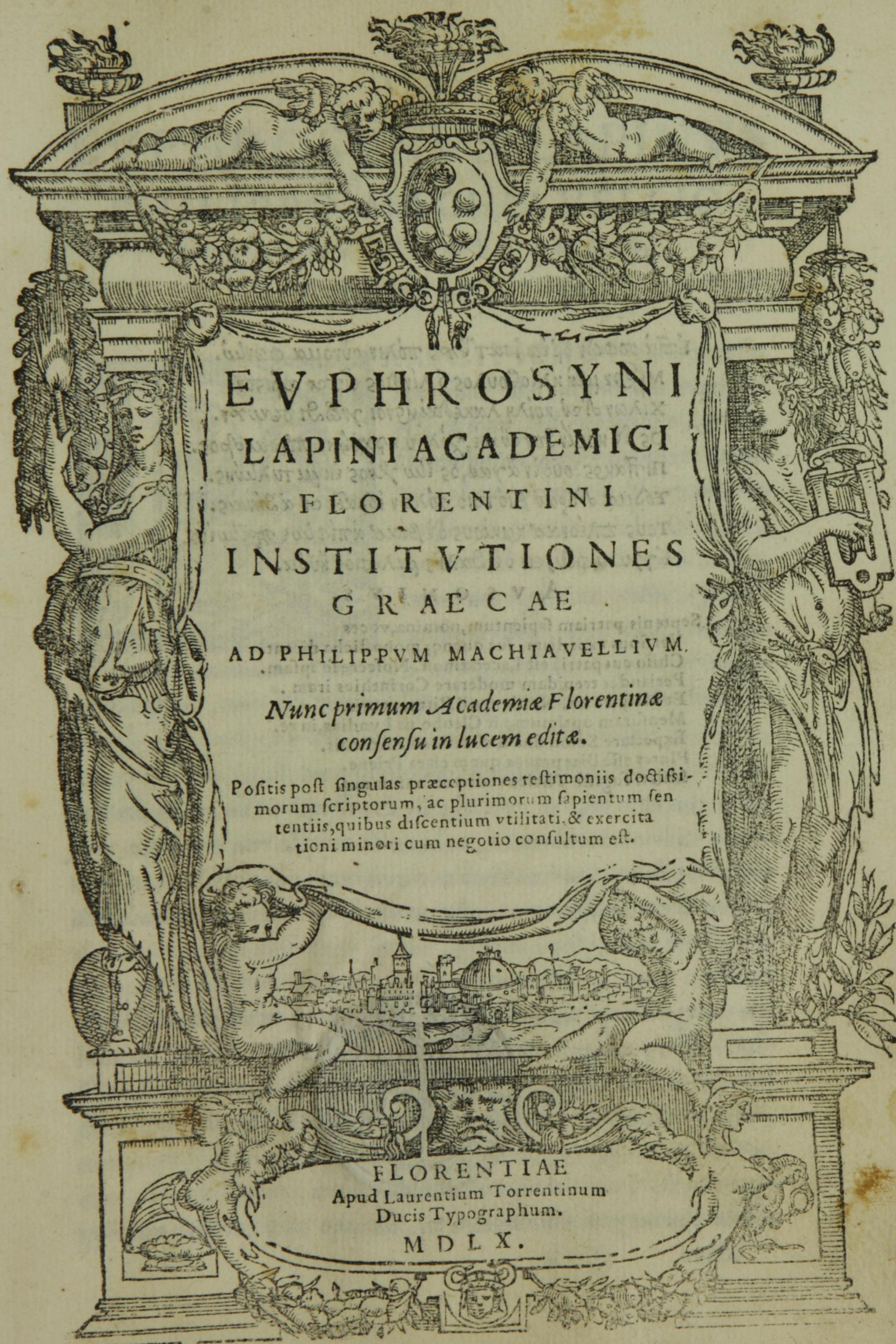

~~22~~

II.
LAPIN

B.x. 1643

EVPHROSYNI LAPINI ACADEMICI FLORENTINI

INSTITVTIONES GRAECAE

AD PHILIPPVM MACHIAVELLIVM.

Nunc primum Academiæ Florentinæ consensu in lucem editæ.

Positis post singulas præceptiones testimoniis doctissimorum scriptorum, ac plurimorum sapientum sententiis, quibus discentium vtilitati, & exercitationi minori cum negotio consultum est.

FLORENTIAE
Apud Laurentium Torrentinum
Ducis Typographum.
MDLX.

Ἑπτὰ σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὔνομα, φωνήν.
Μέτρον μὲν κλεόβουλος ὁ λίνδιος εἶπεν ἄριστον.
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν.
Ὃς δὲ κόρινθον ἔναιε, χόλου κρατέειν περίανδρος.
Πιττακὸς, οὐδὲν ἄγαν, ὃς ἔην γένος ἐκ μιτυλήνης.
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, σόλων ἱεραῖς ἐν ἀθήναις.
Τοὺς πλέονας κακίους δὲ βίας ἀπέφηνε πριηνεύς.
Ἐγγύην φεύγειν δὲ, θαλῆς μιλήσιος ηὔδα.

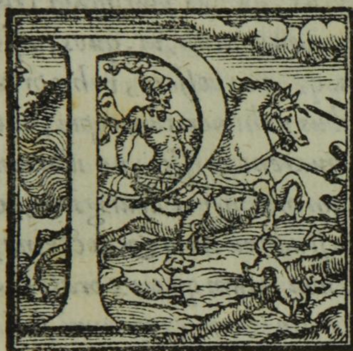
A V S O N I V S.

Septenis patriam ſapientum, nomina, voces
Verſibus expediam, ſua quenq; monoſticha dicent.
Chilo cui patria eſt Lacedæmon, Noſcere ſe ipſum.
Periander trepidam moderare Corinthius iram.
Et Mitylenæis, Nimium nil, Pittacus oris.
Menſuram optimum, ait Cleobolus Lyndius, in re.
Expectare Solon finem docet ortus Athenis.
Plures eſſe Bias prauos, quem clara Priene.
Mileti fugiſſe Thales vadimonia alumnus.

EVPHROSYNVS LAPINVS PHILIPPO MACHIAVELLIO DISCIPVLO OPTIMO. S.

RAECIPIENDI ratio, non solum quæ vitæ, ac morum magistra esse dicitur, sed eruditionis, & doctrinæ parens, & educatrix, quam varia longeq; inter se discrepans semper fuerit, præcipue in iis disciplinis, & artibus, quibus tenera adhuc puerorum ingenia expoliri, & acui consueuerunt, non nunc primum est à multis animaduersum. Ego vero, quæ in hoc munere obeundo partes essent, cum ipse mecum sæpius reputarem, comperiebam nihil esse, quod ad bonarum artium studia fouenda magis prodesset, quam una eaq; facili, breuiq; ratione præcipiēdi planam, atque adeò certam uiam, ad ea capessenda patefacere. ne qui occupati in eo sunt, ut summi uiri aliquando euadant, exantlatis laboribus plurimis, quos alacri animo excipere non dubitauerunt, paulo post cum dimidium itineris iam confecerint, aliqua eius difficultate deterriti, de hac prouincia deserenda secum cogitent: uel parum intelligentes, quid in iaciendis fundamentis paratum fuerat, opus nondum absolutum deserant, & imperfectum relinquant: seu longioris uoluminis fastidio, molestiaq; affecti repentè in medio cursu consistant, seq; potius ex hac palæstra subducant, uoluntatemq; discendi simul cum spe perdiscendi abiiciāt: ut pote qui arbitrati omnino sint, nunquam se uigiliarum, ac laborum suorum, quos subirent, mercedem aliquam honoris, aut emolumenti consecuturos. Vidi enim ego ipse non paucos, quos operum, ac uoluminum magnitudo ab ho-

nestis his studijs percipiendis deterruit, qui tamen miro eorum desiderio conflagrabant. nec si quemcumq; libellum ostendisses, rudimentaq;, uel optimi cuiusq;, obtulisses, facilè adduci poterant, ut arbitrarentur compendiolis illis, eaq; breuitate orationis contineri omnia, quæ ad explicationem auctorum, & ad has litteras penitus percipiendas uim magnam haberent. Mediam igitur uiam ego ingressus, & consilio eorum amicorum usus, quibus plurimum tribuo, omne meum studium, atque ingenium contuli, ut, quos in fidem meam suscepissem, opera, industriaq;, qua possem, in his præceptionibus tradendis iuuarem, in quibus mihi non tam copia, aut breuitas, quàm modus in præcipiendo quærendus esset, ne illarum difficilius foret exitum, quàm principium inuenire. Parui igitur, ac uolumen confeci: in quo (nam omnium studiorũ ratio & doctrina, & præceptis, & arte constat) collegi non solum quæ ex præstantissimis grammaticis præcepta hausi, uerum etiam optimorum scriptorum testimonium, & auctoritatem in singulis pertractandis adhibui: omniaq; simul eo artificio adnexui, ac copulaui, quod iudicio meo (si quid tamen tribuendum mihi est) apertius planiusque uisum fuit. Vnicuique igitur præceptioni suas statim lectiones accommodaui, quibus (tanquam florum uarietate) librum aspersi: ut uno, eodemq; tempore, & præcepta artis cognoscere, & grauissimorum auctorum aurea dicta liceat interpretari: quæ cum ad uitam, & mores informandos, tum ad copiam orationis comparandam prodesse ualeant. Compertũ enim est Latinos homines ea, quæ consecuti sunt, ijs studijs, & artibus esse adeptos, quæ olim Græciæ monimentis, disciplinisq; proditæ fuerunt. Græcia enim non solum eloquentiæ princeps semper esse uoluit, atq; eius omnino studiosa, uerũ etiam priscis illis temporibus multarum artium disciplinis florentissima fuit, Romanosq; doctrina, & omni litterarum genere superauit. Ipseq; Cicero, quem unũ Latini sermonis patrem meritò agnoscunt, semper cum Græcis Latina se coniunxisse testatur, seu agat philosophum, seu rhetorem. Quæ enim in philosophia, & in facultate

dicendi

dicendi mandata sunt monimentis litterarum, ex illa erudita Græcorum copia Græcis litteris eruditus homo plenius, ac melius degustabit. Quarũ ita perstudiosus fuisse fertur M. Cato, cũ senex esset, ut eruditius multò, quàm antea consueuerat, Latinè disputare auditus fuerit. Sed quid ego in his laudibus commemorandis tempus contero, cum omnes sciant nihil in studio litterarum non rude, & inchoatum esse absque Græci sermonis elegantia, quæ, ut per se suauissima est, ita & Latinã orationem non solum informat, ac regit, uerum etiam suauitate sua efficit iucundiorem? Nunc cum mihi tãtum facultatis sit ad docendum, quantum Grammaticam artẽ profitenti cuilibet docendi exercitatio afferre potuit, si quid utilitatis in edendo hoc opere meis, aliisq; discipulis afferre potero, inanem operam me non sumpsisse putabo: cum præsertim non ignorem nihil ad homines huius ætatis nisi perfectum ingenio, ac summa denique industria magis, magisq; elaboratũ afferri oportere. Quod opus nomini tuo dicatum prodire uolui in lucem. Tu. n. ab ineunte ætate studia hæc humanitatis, & litterarum vehementer amasti, quæ nunc secũdas res tuas magnopere ornant: &, quia bonis & institutis, & moribus pectus excoluerunt, ab omnibus tibi amorẽ conciliarunt: qui natum te loco nobili, & præcipue in ea urbe, quæ magnorũ ingeniorum procreatrix, honestas artes, ac disciplinas à se post miseram Italiæ uastationem reuocatas ab interitu, & in pristinam dignitatem restitutas sinu suo benignè semper fouit, ac recreauit, ceteris ætatis tuæ adolescentibus antecellere ingenij gloria uidebunt. Quod enim in isto flore ætatis, & in tam copioso patrimonio est difficillimum, nullo unquam tempore uoluptas aliqua ab honestè factis te auocauit. Perge igitur ut facis, munusq; nostrum patrocinio honestatis tuæ, ac doctrinæ tueare. Satius enim mihi erit egregiis moribus ornatum adolescentem in hoc studio litterarum uersatum laboribus meis toto pectore fauere, quàm infinitam hominum multitudinem, quos inscitia, aut morum improbitas turpiter fœdauerit, præclarè magnificeq; de eis sentire. V. Florẽtiæ. iiij. Id. Nou. MDLX.

ΕἸΣ ΚΑΙΡΌΝ.

Τίς πόθεν ὁ πλάστης; σικυόνιος, οὔνομα δὴ τίς;
  Λύσιππος. σὺ δὲ τίς; καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας, ἀεὶ τροχάω, τί δὲ ταρσοὺς
  ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; ἵπταμ' ὑπηνέμιος.
Χειρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι δεῖγμα
  ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.
Ἡ δὲ κόμη, τί κατ' ὄψιν; ὑπαντιάσαντι λαβέσθαι.
  Νὴ Δία τ' ἐξόπιθεν πρὸς τί φαλακρὰ πέλει;
Τὸν γὰρ, ἅπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσὶν,
  Οὔτις ἔθ' ἱμείρων δράξεται ἐξόπιθεν.
Τοῖον ὁ τεχνίτης μὲ διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων
  Ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

Quæ patria artifici? Sicyon. quo nomine? nomen
  Lysippo dictum est. ipse quis es? loquere.
Illa ego cuncta domans occasio. cur age pinnis
  Insistis? voluor, ac rotor assidue.
Cur gemina in pedibus gestas talaria? dicam.
  Huc illuc volucrem me leuis aura rapit.
Quid dextræ sibi vult inserta nouacula? signum hoc,
  Quod quauis acie sim mage acuta, docet.
Tecta capillitio facies quid nam admonet? illud,
  Quisque vti me, quoties offeror, arripiat.
Cur autem capitis pars posticaria caluet?
  Quem semel alatis præterij pedibus,
Is quanquàm volet, inde cito me prendere cursu,
  Haud liceat, simul ac vertero terga viro.
Hac itaque, idq; tua me finxit imagine causa
  Hospes, scalptoris ingeniosa manus.
Spectandamq; domus prima me in fronte locauit.
  Scilicet vt cunctos, & moneam, & doceam.

ἈΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ἘΚ διαφόρων σοφῶν.

Ἰσοκράτης εἶπεν, ὅτι τὸν χρηστὸν, καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα, δεῖ τῶν μὲν προγεγενημένων μεμνῆσθαι, τὰ δὲ ἐνεστῶτα πράττειν, περὶ δὲ τῶν μελλόντων φυλάττεσθαι.

Ἀριστοτέλης εἶπεν, ἐπειδὴ μὴ γίνεται τὰ πράγματα ὡς βουλόμεθα, δεῖ βούλεσθαι ὡς γίνεται.

Σωκράτης ἔλεγεν, ὡς ἥκιστα τοῖς δυνάσταις, ἢ ὡς ἥδιστα ὁμιλεῖν.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, τί φρόνησις; εὐαρμοστία εἶπε ψυχῆς. ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς, τίνες φρόνιμοι, οἱ μὴ ῥαδίως εἶπεν ἐξαμαρτάνοντες.

Περίανδρος ἐρωτηθεὶς, τί μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ, εἶπε, φρένες ἀγαθαὶ ἐν σώματι ἀνθρώπου.

Χρύσιππος ὁ στωϊκὸς ἔφη τὴν διάνοιαν, εἶναι λόγου πηγήν.

Σωκράτης ἰδὼν μειράκιον πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον, ἰδοὺ ἔφη χρυσοῦν ἀνδράποδον.

Βίων ἐρωτηθεὶς τί ἐστιν ἄνοια, εἶπε προκοπῆς ἐμπόδιον.

Στίλπων ἐρωτηθεὶς τί ἰσχυρότερον ἀνδριάντος, ἄνθρωπος, εἶπεν, ἀναίσθητος.

Πυθαγόρας ἐρωτηθεὶς τί ποιοῦσιν ἄνθρωποι θεῷ ὅμοιον, ἔφη, ἐὰν ἀληθεύωσιν.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν γένοιτό τις πλούσιος, εἰ τῶν ἐπιθυμιῶν, ἔφη, εἴη πένης.

Χίλων ἐρωτηθεὶς τί χαλεπώτατον, τὸ γινώσκειν ἑαυτὸν ἔφη, πολλὰ γὰρ ὑπὸ φιλαυτίας ἕκαστον ἑαυτῷ προστιθέναι.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, τίνες βάναυσοι, οἱ τῶν ὁμοίων, ἔφη καταφρονοῦντες.

Βίας ἐρωτηθεὶς, τί ἂν εἴη τῶν κατὰ τὸν βίον ἄφοβον, εἶπεν, ὀρθὴ συνείδησις.

Περίανδρος ἐρωτηθεὶς, τί ἐστιν ἐλευθερία, εἶπεν ἀγαθὴ συνείδησις.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς τίνες ἀταράχως ζῶσιν, εἶπεν, οἱ μηδὲν ἑαυτοῖς ἄτοπον συνειδότες.

Λάμπις ὁ ναύκληρος ἐρωτηθεὶς, πῶς ἐκτήσατο τὸν πλοῦτον, οὐ χαλεπῶς, ἔφη, τὸν μέγαν, τὸν δὲ βραχὺν ἐπιπόνως.

Ξενοκράτης διαιρῶν ἕκαστον μέρος τῆς ἡμέρας εἰς πρᾶξίν τινα, καὶ τῇ σιωπῇ μέρος ἀπένεμε.

Σιμωνίδης ἔλεγε, μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις.

Γοργίας ἐρωτηθεὶς ποίᾳ διαίτῃ χρώμενος εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθεν, οὐδὲν οὐδέποτε ἔφη πρὸς ἡδονὴν οὔτε φαγὼν, οὔτε δράσας.

Λυκοῦργος πρὸς τὸν εἰπόντα διὰ τί λακεδαιμόνιοι τὴν βραχυλογίαν ἀσκοῦσιν, εἶπεν. ὅτι ἐγγύς ἐστι τοῦ σιγᾶν.

Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης εἶπε. τὸ μὲν ἀξιόχρεον τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ οὐσίᾳ κεῖσθαι, τὸ δὲ ἀξιόπιστον ἐν τῷ τρόπῳ.

Ἀρίστιππος ἐρωτηθεὶς τί θαυμαστόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ, ἄνθρωπος ἐπιεικὴς εἶπε, καὶ μέτριος, ὅτι ἐν πολλοῖς ὑπάρχων μοχθηροῖς, οὐ διέστραπται.

Βίας ἔφη, οἱ ἀγαθοὶ εὐαπάτητοι.

Θεόφραστος ἔφη τοὺς μοχθηροὺς τῶν ἀνθρώπων οὐχ οὕτως ἥδεσθαι ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς, ὡς ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς.

Σωκράτης τὸν φθόνον εἶπεν, ἕλκος εἶναι τῆς ψυχῆς.

Βίων ἰδὼν φθονερὸν σφόδρα κεκυφότα, εἶπεν. ἢ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν, ἢ ἄλλῳ μέγα ἀγαθόν.

Θεόφραστος ἐρωτηθεὶς, τί συνέχει τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, ἔφη, εὐεργεσία καὶ τιμὴ, καὶ μωρία.

Χάριλλος ὁ βασιλεὺς ἐρωτηθεὶς, διατί νόμους ὀλίγους ὁ λυκοῦργος ἔθηκεν, ἀπεκρίνατο τοὺς ὀλίγοις χρωμένους νόμοις μὴ δεῖσθαι νόμων.

Σωκράτης ἐρωτηθεὶς τί εὐδαιμονία, ἡδονὴ ἀμεταμέλητος ἔφη, καὶ ἐρωτηθεὶς τίνες εὐδαίμονες, εἶπεν, οἷς καὶ φρένες ἀγαθαὶ, καὶ λόγος πρόσεστιν.

Χίλων λυπουμένου τινὸς ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ κακοῖς, εἶπεν, εἰ τὰ πάντων κατανοήσαις, ἧττον ἐπὶ τῶν σεαυτοῦ δυσφορήσεις.

Διογένης ἐρωτηθεὶς τί τῶν κατὰ τὸν βίον ἀκρότατον, εἶπεν, ἐλπίς.

Θαλῆς ἐρωτηθεὶς τί κοινότατον, ἀπεκρίνατο, ἐλπίς. καὶ γὰρ οἷς ἄλλο μηδὲν, αὕτη πάρεστιν.

Πίνδαρος εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι ἐγρηγορότων ἐνύπνια.

Ἐρατοσθένης τῆς ἡλικίας ἔφη, τὸ μὲν ἀκμάζον, ἔαρ εἶναι, τὸ δὲ μετὰ τὴν ἀκμὴν θέρος, καὶ μετόπωρον, χειμῶνα δὲ τὸ γῆρας.

Ἀρίμνηστος ἐρωτηθεὶς τί μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώπῳ, εἶπε τὸ καλῶς ἀποθανεῖν.

ΤΕΛΟΣ.

EVPHROSYNI LAPINI FLORENTINI SVARVM GRAECARVM INSTITVTIONVM ad Philippum Machiauellum

LIBER PRIMVS.

De Elementis περὶ τῶν στοιχείων.

γράμμα, est nota, & character στοιχεῖον vox, & appellatio.

Raecorvm litteræ γράμματα sunt xxiiii. κδ.

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω.

Diuiduntur in { vocales φωνήεντα / cõsonãtes σύμφωνα

φωνήεντα sunt vii. α ε η ι ο υ ω.

harum aliæ sunt { longæ μακρὰ η ω / breues βραχέα ε ο / bitemporeæ δίχρονα α ι υ

Tempus quãta sit syllaba.

rursus aliæ { mutabiles μεταβολικὰ α ε in η. ο in ω / immutabiles ἀμετάβολα η ι υ ω.

Natura quomodo formẽtur præterita tẽpora.

deniq; aliæ { præpositiuæ προτακτικὰ α ε η ο ω / subiunctiuæ ὑποτακτικὰ ι υ.

Ordo nam sic inter se connexæ constituũt diphthõgos.

σύμφωνα sunt xvii. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ ς τ φ χ ψ.

secantur in { semiuocales ἡμίφωνα / mutas ἄφωνα

Ἡμίφωνα sunt viii. ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ.

earum aliæ { immutabiles, vel liquidæ ἀμετάβολα καὶ ὑγρὰ λ μ ν ρ. / duplæ διπλᾶ ζ ξ ψ. quia è duabus constant

ζ ex { ς δ   ξ ex { κ ς   ψ ex { π ς

Ἄφωνα ſunt nouem β γ δ θ κ π τ φ χ.

harum quædam ſunt { tenues ψιλὰ κ π τ
mediæ μέσα β γ δ
aſpiratæ δασέα θ φ χ }

Latinè reddũtur
ch. c.
ph. p.
th. t.

ciuſdem ordinis ἀντίστοιχα ſunt κ χ, π φ, τ θ; ordo eſt κ γ χ, π β φ, τ δ θ

Conſonantium cunctæ ordiri poſſunt dictionẽ: quinq; autem tantum claudere ν ρ σ ξ ψ.

De Diphthongis περὶ τῶν διφθόγγων.

Ex vocalibus conſtituuntur diphthongi aliæ { propriè κυρίως
impropriè καταχρηστικῶς. }

Diphthongi propriæ ſunt ſex αι αυ. ει ευ. οι ου.

Totidẽ & impropriæ, quæ à corruptis propriis ducuntur ᾳ ῃ ῳ. ἰῶτα ſubſcripto, η iota appoſito, ηυ ωυ.

Diphthongi propriæ aliæ ſunt { mutabiles μεταβολικὰ αι αυ οι
immutabiles ἀμετάβολα ει ευ ου }

De syllaba περὶ τῆς συλλαβῆς.

Ex literis conſurgunt ſyllabæ. Eſt autem συλλαβὴ σύλληψις στοιχείων ἐναρμόστως συνταττομένων apte coniunctarum litterarum complexio.

Regvlae.

Conſonans inter duas vocales cum ſecunda cõnectitur, quod idem in Apoſtropha ſeruatur.

δρώντων πονηρῶν χεῖρ' ἐλευθέραν ἔχε.

γράμμα
σύγγραμμα
πτωχός
τύπτω.

Conſonantes ſimul iunctæ in capite dictionis non ſeparentur in medio aut in compoſitis, ſeparentur autem, quæ nequeunt dictionem exordiri.

Γ ante γ, κ, ξ, aut χ valet ν. præterea τ poſt ν enuntiatur per δ. π denique per b Latinum ſi præceſſerit μ.

ἐγγύα, παρὰ δ' ἄτη.
ἀναγκαῖον κακόν.
λύγξ κενή.
χύτρας ἴχνος συγχεῖν ἐν τῇ τέφρᾳ.
πάντων μέτρον ἄριστον.
πομπικὸς ἡρακλείδης.

De Accentv περὶ τῆς προσῳδίας.

Προσῳδία ἐστὶ τάσις ποιὰ τῆς φωνῆς ἐγγραμμάτου πρὸς εὐφωνίαν τοῦ ὅλου λόγου. Accentus extensio quædam est vocis litteratæ quæ suum germanumq; sonum toti orationi conciliat. eius quatuor sunt classes.

τόνοι	ὀξεῖα	´	Acutus	Tenores
	βαρεῖα	`	Grauis	
	περισπωμένη	˜	Inflexus	
χρόνοι	μακρὰ	¯	Productus	Tempora
	βραχεῖα	˘	Correptus	
πνεύματα	δασεῖα	ʽ	Aspiratus	Spiritus
	ψιλὴ	ʼ	Tenuis	
πάθη	ἀπόστροφος	ʼ	Apostrophus	Pathi
	ὑφὲν	‿	Hyphen	
	διαστολὴ	,	Distinctio	

i nota aspirationis. Densus.

De Tonis

Tonus est ἐπίτασις, ἢ ἄνεσις, ἢ μεσότης συλλαβῶν intẽtio vel remissio & moderatio syllabæ, vocis ibi constituens sonum, vbi ipsius nota affixa est. eius loci in dictionibus hi sunt.

Acuti	vltimæ	vnde	ὀξύτονα vel ὀξυνόμενα	ἀγαθὸς
	penult.		παροξύτονα vel βαρύτονα vel βαρυνόμενα.	λόγος
	antepen.		προπαροξύτονα	δίκαιος.

Grauis:
- Reliquæ dictionis syllabæ nec acutæ, nec inflexæ.
- Monosyllabæ voces, vt τὸν, vnde συλλαβικὸς appellatur: & quæ per enclisin cõuertunt acuti notam, in grauem, vt πατὴρ & vocantur ἐγκλινόμενα.

Anflexi:
- Extremæ syllabæ vt ποιῶ vnde περισπωμένη vox
- Proximæ extremis vt ποιοῦμαι. vnde προπερισπωμένη

De Aspirationibvs.

πνεῦμα ἐστὶ ποιότης τρεπτικὴ συμφώνων. est qualitas & ratio immutandi quarũdam consonantium sonum & crassiorem aut subtiliorem reddendi, quod idem facit in

τὰ μὲν δασυνόμενα, τὰ δὲ ψιλούμενα.

vocalibus quibus affigitur, est enim τὸ δασὺ ἢ τὸ ψιλὸν τῶν φωνηέντων. eius loci sunt primæ vocum syllabæ incipientium à vocali. vt ὁδὸς. ex vocalibus ὑ semper aspirationis notam admittit, & ῥ inter consonantes. quod si fuerit geminatũ, tenui alterum, alterum aspero signabis vt ἐπίῤῥημα.

Περὶ τοῦ πάθους.

Πάθος ἐστὶ ποιότης φωνῆς πεπονθυίας ἤτοι δι' ἀφαίρεσιν φωνήεντος, ἢ διὰ σύνθεσιν λέξεως, ἢ δι' ὑποδιαστολήν. pathos nota quędam est pronunciationis in iis vocibus, quæ aut imminutæ sunt, vna aut pluribus vocalibus sublatis, aut cũ sequenti dictione coniunctæ, aut in medio dissectæ.

Apostrophus est ἀφαίρεσις φωνήεντος ἢ φωνηέντων vnius, seu plurium vocalium è dictione expulsio, & abscisio.

μή μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.

Inter apostropham & ψιλὼ hoc interest: quod hæc vocalibus, idq́; initio dictionis: illa vero consonantibus, & in prima, & postrema syllaba adscribi solet, vbi vocalis, aut diphthongus deleta est.

deletur { ex vocalibus { ε, ο } breues; { α, ι } ancipites — οὐδ' ὄναρ (σῶν ἀπ' ὄνου καταπε- χρήματ' ἀνὴρ θύραζε κἀρδοῦ, οὐκ ἔτ' ἀληθιστήεια.

quæ ancipites nũc breues esse censentur.

ex diphthõgis { αι, οι } ὁπποῖον κ' εἴπησθα ἔπος τοῖον κ' ἐπακούσῃ.

subscribitur i. in sequẽti vocali vt κᾆν pro καὶ ἂν sed de hoc infra.

Committitur apostropha etiam in principio, ut diximus paulo ante.

τὸ γνῶθι σαυτὸν πανταχοῦ 'στι χρήσιμον.
ἡ γλῶσσ' ἁμαρτάνουσα τἀληθῆ λέγει.
ὅπλον μέγιστον ἐστιν ἡ 'ρετὴ βροτοῖς.
οὐ χρὴ 'πὶ μικροῖς μεγάλα προσιώειν κακά.

REGVLA

Sequente vocali cũ aspirationis nota, apostropha cõsimilẽ aspirationẽ concipit versa tenui in ἀντίστοιχον δασύ.

ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους   ἀπ' ὄνου καταπεσών.
ἃ μὴ προσήκει, μήτ' ἄκουε, μήθ' ὅρα.

de quo Plaut. in Aulul.

αὐτίχ᾽ ὑπὲρ κεφαλῆς χεῖρας ὑπερκρέμαται.

Idem in iis seruatur vocibus, quæ apostropham passæ non sunt.

ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ᾽ ὡς δυνάμεθα.
ἃ γὰρ δρῶσ᾽ οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ.

Ὑφὲν συνάφεια δυεῖν λέξεών ἐστιν. Hyphen est duarũ dictionum complexio in pronũtiatione: ideoq; subscribitur nota ab extrema superioris dictionis ad primã posterioris syllabã porrecta, atq; subducta, vt ὅπως οὖν.

Διαστολὴ δυεῖν λέξεων διαίρεσίς ἐστιν. Diastole est duarum dictionum separatio, atq; disiunctio, seiungit autem cõpositas dictiones, quas ὁμωνύμους Græci, Latini Iuniores Aequiuoca dicunt nomina, eo quod multa significant, quæ eadem nominis appellatione censentur,

ὅτι ὅ,τι.
ὅ,τε γὰρ πάντα φεύγων, καὶ φοβούμενος, καὶ μηδὲν ὑπομένων, δειλὸς γίνεται. ablata diastole fiet aduerbium tẽporis, quando ὅτε.
ὅ,τε μηδὲν ὅλως φοβούμενος, ἀλλὰ πρὸς πάντα βαδίζων, θρασύς.
σχεδὸν εἴρηκα ἃ νομίζω συμφέρειν: ὑμεῖς δὲ ἕλεσθε ὅ,τι καὶ τῇ πόλει καὶ ἅπασιν ὑμῖν συνοίσειν μέλλει.
τοῦ ποιεῖν τοῦθ᾽ ὅ,τι καθ᾽ ἡλικίαν ἕκαστος ἔχει.
ὅ,τι τοίνυν δύναται ταῦτα ποιεῖν αὐτοὺς ὑμῶν μαθεῖν δεῖ.

hac eadem nota distinguntur clausularum membra, vt apud Latinos,
cui si affigatur punctus interrogatio fiet,
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;

De Partibvs orationis
περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου.

Hactenus, posthabitis cæteris, quæ de ratione rectè scribendi dicenda sunt, quæ in postrema parte harũ institutionũ aptius, ac cõmodius disputabũtur; Pingui (vt aiunt) Minerua vim omnẽ, ac potestatẽ litterarum, tenorũq;, qui scribi, & certa aliqua nota indicari, significariq; possent, aperuimus. Superest nunc vt, quãtum in me est, leuiora audacter à te suscepti studii huius

 onera,

onera, defatigationesq́; reddantur (sæpe enim accidit, vt tenera, dum non sat diligenter formantur adolescentum ingenia, nimio labori succumbant) animaduersis, quàm potuit diligentius, ipsis litteris, ex quibus syllabæ, indeq́; λέξεις ipsæ (inquã) dictiones, ex quarum structura λόγος id est oratio ipsa postremo constituitur, τὰ μέρη eius videlicet partes, quot sint, & quomodo flecti possint videamus.

Est autem λέξις μέρος ἐλάχιστον τοῦ συντακτικοῦ λόγου διαιρετικόν minima orationis constructæ pars separabilis.

Ὁ δὲ λόγος ἐστὶ λέξεων σύνθεσις, διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. Est vero oratio structura dictionum sententiam significans absolutam atque perfectam.

Eius partes sunt octo.

v. declinabiles πέντε κλιτικά	ὄνομα	Nomen
	ῥῆμα	Verbum
	μετοχή	Participium
	ἄρθρον	Articulus
	ἀντωνυμία	Pronomen.
tres indeclinabiles τρία ἄκλιτα	πρόθεσις	Præpositio
	ἐπίρρημα	Aduerbium
	σύνδεσμος	Coniunctio.

De Articulo, περὶ τοῦ ἄρθρου.

Ἄρθρον λόγου μέν ἐστι μόριον ὁριστὸν πτωτικὸν προτασσόμενον τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ἄλλοις ἀντὶ τοῦ ὀνόματος ἐν τῇ συντάξει. Articulus (vt vocãt) particula est orationis, certã rẽ significãs cum casu præposita in cõstructione nominibus, aut aliis partibus orationis vicẽ subeũtibus nominis.

ἄρθρον artic. duplex est	præpositiuus προτακτικόν
	subiunctiuus ὑποτακτικόν

horum vterque aut est.	ἀρσενικόν	masc.	ὁ
	θηλυκόν	fœm.	ἡ
	οὐδέτερον	neut.	τὸ

M. ὁ βίος βραχύς. F. ἡ τέχνη μακρά. N. τὸ καλὸν σεμνόν.

Articulus Latinis verbis reddi nõ potest. nam quod Latini

tini Grammatici inter declinandum casibus præfixerunt particulas pronominis Hic Hæc Hoc, id proculdubio docendi causa fecerunt, quò genera vocabulorum a pueris illarũ auxilio dignoscerentur: nudas enim iis vocibus dictiones in orationis structura collocare consueuerunt. sunt enim demonstrãdi pronomina, non articuli. At in patrio sermone nostro Græcas has voces expressas esse cognosces: præfigimus enim nominibus virilis generis particulam LO vel IL: muliebris autem LA

La vita il fine, el di loda la sera. Pet.

La gola, il sonno e l'otiose piume
Hanno del mondo ogni virtu sbandita. Pet.

Il volare el fuggir del gran pianeta. Pet.

Subiunctiuus articulus vim habet relatiui pronominis, iccirco redditur Latine per illud pronomen QVI QVAE QVOD, per eosdem autem patrio sermone nostro quos supra diximus.

Vidi colui che sola Euridice ama Pet.
E lei segue all'inferno, et per lei morto
Con la lingua gia fredda la richiama.

Hor che sia dunque a riuederla in cielo? Pet.

habet accidentia παρεπόμενα
- Numerum ἀριθμὸν
  - Singularem ἑνικὸν — ὁ
  - Dualem δυϊκὸν — τὼ
  - Pluralem πληθυντικὸν — οἱ
- Casum πτῶσιν
  - Rectum εὐθεῖαν — ὁ
  - Genitiuum γενικὴν — τοῦ
  - Datiuum δοτικὴν — τῷ
  - Accusatiuum. αἰτιατικὴν — τὸν

Infle-

Inflexio præpositiui talis eſt.

			ἀρσενικά	θηλυκά		οὐδέτερα
ἑνικά	ἡ εὐθεῖα		ὁ	ἡ		τό
	ἡ γενική		τοῦ	τῆς		τοῦ
	ἡ δοτική		τῷ	τῇ		τῷ
	ἡ αἰτιατική		τόν	τήν		τό
Δυϊκά	ἡ εὐθεῖα	καὶ	αἰτιατική	τώ	τά	τώ
	ἡ γενική	καὶ	δοτική	τοῖν	ταῖν	τοῖν
πληθυντικά	ἡ εὐθεῖα		οἱ	αἱ.		τά
	ἡ γενική		τῶν	μόνως		
	ἡ δοτική		τοῖς	ταῖς		τοῖς
	ἡ αἰτιατική		τούς	τάς		τά.

Ex his præpoſitiuis ducuntur ſubiunctiui ablato τ per aphæreſim, & addito σ in recto caſu Maſculini, & in puris vocalibus præpoſitiuorũ, quod & in alios etiã tranſmittitur, βαρεῖαν tonum recipiunt, vt ab eis differant, qui denſo tantummodo ſpiritu inſcribuntur. eorum autem inflexio talis eſt.

Ἑν.	ὅς	ἥ	ὅ
	οὗ	ἧς	οὗ
	ᾧ	ᾗ	ᾧ
	ὅν	ἥν	ὅ
Δυ.	ὥ	ἅ	ὥ
	οἷν	αἷν	οἷν
Πλ.	οἵ	αἵ	ἅ
	ὧν	μόνως	
	οἷς	αἷς	οἷς
	οὕς	ἅς	ἅ

Articulus ſubiunctiuus in compoſitione præponitur: vt in nomine τὶς ſeruata in omnibus generibus, & caſibus vtriuſque declinatione, vt

per enclisin tollitur accentus in uoce τίς. ualet autem quicũque & quiſquis. dicitur etiam ὅστισπερ & ὅστισοῦν.

	Ἀρ.	Θηλ.	Ουδ.
Ε	ὅστις	ἥτις	ὅ,τι
	οὗτινος	ἧστινος	οὗτινος
	ᾧτινι	ᾗτινι	ᾧτινι
	ὅντινα	ἥντινα	ὅ,τι
Δ	ὥτινε	ἅτινε	ὥτινε

μακάριος ὅστις εὐτύχησεν εἰς τέκνα.
οὐκ ἔστι γήμας, ὅστις οὐ χειμάζεται.

οἵτινες

	οἷντινοιν	αἷντινοιν	οἷντινοιν
Π.	οἵτινες	αἵτινες	ἅτινα
	ὧντινων	ὧντινων	ὧντινων
	οἷστισι	αἷστισι	οἷστισι
	οὕστινας	ἅστινας	ἅτινα.

ἅττα pro ἅτινα

Eiusdem articuli neutra vox præpositiuis tribus in compositione præponitur, vt Attice, quod fortasse ĩ aliis etiam casibus præter illos, quos dixi, accidere potest.
{ ὅτου / ὅτῳ / ὅτον / ὅτων }

valet cuius cui quem quorum & quantus.

Præponitur etiam particulæ inseparabili περ in quouis casu, genere, & numero: item coniunctioni γε & in aliquibus aduerbio loci που.

ὅσπερ ἥπερ ὅπερ
ὅσγε ὅπου

Τοὶ pro οἱ Aeolicè. Ii namq; pro aspirationis nota vbiq;, & in articulo ponunt τ.

τοίδε καλῶν ἔυρον ἄκος φθίμενοι. pro οἵδε

Præpositiuis articulis adiecta aduerbia, vt declinabiles partes censentur, & pro adiectiuis nominibus accipiuntur, vt

ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή.
τὸν οἴκοι θησαυρὸν διαβάλλεις.
ἔστι δὲ ἡ πάλαι γυνή

ὁ πάλαι vetustus
τοῦ πάλαι
τῷ πάλαι & quæ sequuntur.

De Nomine, περὶ τοῦ ὀνόματος.

NOMEN est μέρος λόγου πτωτικὸν σημαντικὸν ἄνευ χρόνου, pars orationis cũ casu, significans sine tẽpore. considerãtur nomina duobus modis { κατὰ φωνὴν secundum vocem / κατὰ σημασίαν iuxta significationẽ.

hoc declinationem aperit: illud vero potestatem & naturam nominis.

horũ aliud est { κύριον proprium Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ / προσηγορικὸν appellatiuũ τὶς ἄνθρωπος / ἐπίθετον adiectiuũ ἡ πέτρα σφαλερά

quod de vno.
quod de multis.
quod de propriis & appellatiuis dicitur.

genus γένος { ἀρσενικὸν masc. ὁ / θηλυκὸν fœm. ἡ / οὐδέτερον neut. τὸ / κοινὸν cõm. ὁ καὶ ἡ / ἐπίκοινον omne. vt adiect.

Iustus iustitia. quæ dictio a superiori, tãquam riuulus a suo fonte deriuatur. fiũt aũt ex pluribus integris vt φώσφορος aut corruptis, vel altera corrupta, & altera integra, vt φιλόκαλος. aut cõtra. in iungendis autẽ vocibus felices sunt Græci, vt vel iũcta dictiõe exprimãt integrã alicuius etiam clausulæ sententiam.

habet accidentia παρεπόμενα

speciem εἶδος { πρωτότυπον primitiuã δίκαιος
{ παράγωγον deriuatiuã δικαιοσύνη.

figuram σχῆμα { ἁπλοῦν simplicem πολύς & κεφαλὴ inde πολυκέφαλος ãbabus corruptis.
{ σύνθετον compositã πολυκέφαλον θηρίον belua multorum capitũ.

numerũ ἀριθμόν { ἑνικὸν singulare θεός vnius
{ δυϊκὸν dualem θεώ duorũ
{ πληθυντικὸν pluralem θεοί pluriũ

casum πτῶσιν { εὐθεῖαν rectum vel nominãdi
{ γενικὴν generandi (casus
{ δοτικὴν dandi
{ αἰτιατικὴν accusandi
{ κλητικὴν vocandi (sus

personã πρόσωπον { τρίτον tertiam vt cæteri ca-
{ δεύτερον secundam vt vocatiui

De Nominvm Inflexione.

περὶ τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων.

flectuntur aut { ὀνοματικῶς p singulas noĩs voces { ἰσοσυλλάβως æqualiter: id est paribus syllabis. { τετραχῶς quadrifariã
{ περιττοσυλλάβως ĩæqualiter: id est syllabis ĩparibus. { μοναχῶς vnicè
{ γενικῶς per genera { ἰσοσυλλάβως æqualiter plerunque, & tũc secundæ sunt, tertiæque inflexionis: aut secundæ, & quintæ. vt πᾶς πᾶσα πᾶν.

Sunt itaque κλίσεις inflexiones nominum quinque, quarum quatuor paribus syllabis in quouis casu, & numero flectuntur, vna vero (eaq; est quinta) imparibus: auget enim numerum syllabarum in obliquis.

De Prima Inflexione περὶ τῆς πρώτης κλίσεως.

Prima nominum est virilis generis in { ας { ης desinentium, quorũ genitiuus vnitatis numero in ου, datiuus in { α ι subscripto, accusatiuus in ν cũ { η vocali recti desinit.

Εν. Αρσ. ας / ης ⟩ ου ⟨ α / η   αν / ην   α / η   καὶ / καὶ   ας. / ης. Atticè

Dualis, & pluralis sequitur terminationem subiunctiui articuli fœminini.

Δ. α αιν α. Π. αι ων αις ας αι.

Desinentium in ας propria vocatiuũ per η efferunt: appellatiua per α vt χρύση πέρσα.

Αρσενικὰ Ενικὰ	ἡ εὐθεῖα	ὁ αἰνείας	Aeneas
	ἡ γενικὴ	τοῦ αἰνείου	
	ἡ δοτικὴ	τῷ αἰνείᾳ	
	ἡ αἰτιατικὴ	τὸν αἰνείαν	
	ἡ κλητικὴ	ὦ αἰνεία καὶ ὦ αἰνείας.	
Δυικὰ	ἡ εὐθεῖα καὶ ἡ αἰτιατικὴ	τὼ αἰνεία	
	ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ	τοῖν αἰνείαιν	
	ἡ κλητικὴ	ὦ αἰνεία.	
Πληθυντικὰ	ἡ εὐθεῖα	οἱ αἰνεῖαι	
	ἡ γενικὴ	τῶν αἰνειῶν	
	ἡ δοτικὴ	τοῖς αἰνείαις	
	ἡ αἰτιατικὴ	τοὺς αἰνείας	
	ἡ κλητικὴ	ὦ αἰνεῖαι.	

sunt nonnulla etiam communia vt ὁ καὶ ἡ λῃστής.

habes etiam nomina in ας quæ Atticè ablato σ mittunt genitiuum, de quibus in quarta vt ὁ πυθαγόρας τοῦ πυθαγόρα & quæ sequuntur. & ὁ βαρνάβας τοῦ βαρνάβα & huiusmodi.

		πρωτόκλιτα ἅπαντα.	
Ε. ὁ χρύσης	Ε. ὁ πέρσης	μίδας	Midas.
τοῦ χρύσου	τοῦ πέρσου	εὐμελίης	bellicosus, & bene armatus.
τῷ χρύσῃ	τῷ πέρσῃ	κιθαρειστής	citharœdus.
τὸν χρύσην	τὸν πέρσην	νομοθέτης	legislator.
ὦ χρύση καὶ ὦ χρύσης.	ὦ πέρσα.	αὐλητής	tibicen.
Δ. τὼ χρύσα	Δ. τὼ πέρσα	πολίτης	ciuis.
τοῖν χρύσαιν	τοῖν πέρσαιν	προφήτης	interpres vaticiniorum.
ὦ χρύσα.	ὦ πέρσα.	ἀκροατής	auditor, discipulus.
Π. οἱ χρύσαι	Π. οἱ πέρσαι	δεσπότης	herus.
τῶν χρυσῶν	τῶν περσῶν	δεσμώτης	captiuus.
τοῖς χρύσαις	τοῖς πέρσαις	διαθέτης	dispensator.

orestes.	τοὺς χρύσας	τοὺς πέρσας	ὀρέστης
existimator arbiter.	ὦ χρύσα.	ὦ πέρσα.	κριτής

horum rectus acuit penultimam, prætterquàm in verbalibus perfecti temporis. genitiui plurales primæ, & secundæ inflectunt vltimam: ceteri casus eundem habent accentum, quem rectus singularis, vt cognitum est.

prætor iudex.	δικαστής
miles.	στρατιώτης
fundator.	θεμελιώτης
spectator.	θεατής
socius in nauigatione.	συνναύτης
amator.	ἐραστής
stella erratica.	πλανήτης
Mercurius.	ἑρμῆς
interpres.	ἑρμηνευτής
figulus.	πλάστης
aureas comas habens.	χρυσοχαίτης
discipulus.	μαθητής
nugator.	ἀδολέσχης

DE SECVNDA INFLEXIONE
περὶ τῆς δευτέρας κλίσεως.

Secũda noĩum est fœminini generis in { α η } desinentium, quorum genitiuus singularis in ης, datiuus in ῃ, accusatiuus in ν cum vocali recti desinit, ἀρετή, δόξα.

E. Θ. α, η > ης ; ῃ, ᾳ < αν α, ην η — duorũ pluriũue numerus sequitur regulam primæ inflexionis.

E. Θ. ἡ ἀρετή vir	ἡ δόξα glo	δευτερόκλιτα ἅπαντα
τῆς ἀρετῆς tus	τῆς δόξης ria	κούρη Puella.
τῇ ἀρετῇ	τῇ δόξῃ	τύχη fortuna.
τὴν ἀρετήν	τὴν δόξαν	ὀδύνη dolor.
ὦ ἀρετή.	ὦ δόξα.	μορφή facies.
Δ. τὰ ἀρετά	Δ. τὰ δόξα	δέρη collum.
ταῖν ἀρεταῖν	ταῖν δόξαιν	ἡδονή voluptas.
ὦ ἀρετά.	ὦ δόξα.	φυλακή custodia.
Π. αἱ ἀρεταί	Π. αἱ δόξαι	ὀργή ira.
τῶν ἀρετῶν	τῶν δοξῶν	ὑπερβολή excessus.
ταῖς ἀρεταῖς	ταῖς δόξαις	φυγή fuga.
τὰς ἀρετάς	τὰς δόξας	φυλή tribus.
ὦ ἀρεταί.	ὦ δόξαι.	φύσκη folliculus.

finita in α purũ, aut δ, vel θ, aut ρ habẽtia ante α seruãt eandẽ vocalẽ in omnibus casibus singularis numeri

sapientia	σοφία	ας	ᾳ
Læda	λήδα	ας	ᾳ
Martha	μάρθα	ας	ᾳ
dies	ἡμέρα	ας	ᾳ

hæc amygdalus.	ἀμυγδαλῆ (penacuta valet pomum, inflexa, arborem.)
cisterna.	δεξαμενή
conticinium.	ἀβρότη
Minerua.	ἀθηνῆ
Venus.	ἀφροδίτη
Luna.	σελήνη
bonitas.	ἀγαθωσύνη

Generandi

Generãdi, dãdiq; casus in quouis numero in oxytonis primæ, secundæ, & tertiæ sunt inflexi.
Longa ante finalem breuem inflectitur, sequente producta acuitur. μοῦσα μούσης rectus in η purum præmissa ο acuitur. vt χλόη.

ἀγάπη charitas.
ἀγέλη armentum.
γλῶσσα lingua.
διαφορά differentia.
σωτηρία salus.
χλόη gramen.

Fœminina vox adiectiuorum masculini sui ferè accentum recipit, vt καλή quia est a καλός: quæ exit in α, si fuerit à masculino in ος purum, vel cũ consonante ρ, secus autem in η vt

Ἐπίθετα quæ tribus uocibus totidemque syllabis mouentur

ἀνδρεῖος	ἀνδρεία	ἀνδρεῖον	fortis.
δίκαιος	δικαία	δίκαιον	iustus.
ἄξιος	ἀξία	ἄξιον	dignus.
ἅγιος	ἁγία	ἅγιον	sanctus.
μακάριος	μακαρία	μακάριον.	beatus.
γελοῖος	γελοία	γελοῖον	ridiculus.
ὅμοιος	ὁμοία	ὅμοιον	similis.
οἰκεῖος	οἰκεία	οἰκεῖον	suus ac proprius.
ἀλλότριος	ἀλλοτρία	ἀλλότριον.	alienus.
γυναικεῖος	γυναικεία	γυναικεῖον	muliebris.
φανερός	φανερά	φανερόν	manifestus.
ἄθλιος	ἀθλία	ἄθλιον.	miser.
πονηρός	πονηρά	πονηρόν	improbus.
χαλεπός	χαλεπή	χαλεπόν.	difficilis.
φαῦλος	φαύλη	φαῦλον	prauus.
δολιχός	δολιχή	δολιχόν	prolixus.
ἀγαθός	ἀγαθή	ἀγαθόν	probus.
χρηστός	χρηστή	χρηστόν	bonus.
αἰσχρός	αἰσχρά	αἰσχρόν	turpis.
σοφός	σοφή	σοφόν	sapiens.
κακός	κακή	κακόν	malus.
φοβερός	φοβερά	φοβερόν.	formidabilis.

συβαριτικὴ συμφορά.
συβαριτικὴ τράπεζα.
σιώπηρος ἡ πονηρία.
βραδεῖα ἡ ἀρετή.
χύδης φιλία.
πρῷρα καὶ πρύμνη.
πενία μήτηρ σωφροσύνης.
γαλῆ ταρτησσία.
κοινὴ γὰρ ἡ τύχη.
χρυσῆ κορώνη.

διδακτὴ ἡ ἀρετή

ἐλευθερία ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας.

σκιαί.

ἄφθονοι μουσῶν θύραι.

Familiare est huius inflexionis cõuertere α in η, Ionicè, rursusq; η in α Dorico more, præterquàm in Duali.

De Tertia Inflexione

περὶ τῆς τρίτης κλίσεως.

Tertia complectitur masculina, fœminina, cõmunia } in ος per ὀμικρόν. & neutra in ον p eandẽ vocalẽ. quorum genitiuus in ου, dat. in ῳ ι subscripto, accus. in ν cum vocali recti desinit.

Ἀρσ. Θηλ.	ος		ος καὶ ε
Ε.		ου ῳ ον	
Δυϊκ.	ου		ον

reliqua flecte ut masculinum articulum subiunctiuũ, exceptis neutris, quæ articuli sui terminationem sequuntur.

μονόστιχα.	πλοῦτος δὲ βάσανος ἐστὶν ἀνθρώπου τρόπων.	ἐπίκλινε πάντα,
Lex.	ἀγαθὸς ψάλτης ἀγαθὸς ζωμοποιός.	ὁ νόμος.
iuuenis.	χαλεποὶ πόλεμοι τῶν ἀδελφῶν.	ὁ νέος.
tempus.	καρπὸς δ᾽ ἀγαθὸς ἐστὶν εὔτακτος βίος.	ὁ χρόνος
labor.	ταμεῖον ἀρετῆς ἐστὶ σωφροσύνη μόνη.	ὁ πόνος
sermo ratio.	γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν.	ὁ λόγος
Deus.	ψυχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός.	ὁ θεός
occasio.	ἀπόνοια δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν.	ὁ καιρός
elegans.	λόγος γὰρ ἐστὶ λύπης φάρμακον μόνος.	ὁ φιλόκαλος
æmulus.	σωτηρίας σημεῖον ἥμερος τρόπος.	ὁ ἐφάμιλλος
prudens.	αὐθαίρετος λύπη ἐστὶν ἡ τέκνων σπορά.	ὁ φρόνιμος
ornatus, mũdus.	βραβεῖον ἀρετῆς ἐστὶν εὐπαιδευσία.	ὁ κόσμος
metus.	βακτηρία γὰρ ἐστὶ παιδεία βίου.	ὁ φόβος
structor ædium.	ἀσυλλόγιστον ἐστὶν ἡ πονηρία.	ὁ οἰκοδόμος
diues.	εὐκαταφρόνητον ἐστὶ σιγηρὸς τρόπος.	ὁ πλούσιος
lapis.	ἡ γλῶσσα πολλῶν ἐστὶν αἰτία κακῶν.	ὁ λίθος
aurum.	περιπέτεια πολλῶν ἐστὶν αἰτία κακῶν.	ὁ χρυσός
filius.	πολλοὶ τραπέζης, οὐκ ἀληθείας φίλοι.	ὁ υἱός
sinus maris.	ἀναφαίρετον ὅπλον ἡ ἀρετή.	ὁ κόλπος

ἀδοξία ἀγαθὸν ἴσον τῷ πόνῳ.
χρύσεα χαλκείων.
ἄνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον.
ἄνθρωπος ἀνθρώπου λύκος.
τερμέρεια κακά.
γύγου δακτύλιος.
ἔμψυχος νεκρός.
ἀεργοῖς αἰεὶ ἑορτά.
χρυσόμαλλος.
τὰ κοινὰ τῶν φίλων.
φίλαυτος.
ἀναγκαῖον κακόν.
τὸν πακτώλου πλοῦτον.
κινύρου πλοῦτος.
τάλαντα ταντάλου.
νυμφίου βίος.
ἱερὸν ἡ βουλή.
μυσῶν λεία.
ξυνὸς ἐνυάλιος.
εἴδωλον τοῦ βίου λόγος.
ἀττικὸς πάροικος.
ὑπέρου περιστροφή.
καὶ τυφλῷ δῆλον.
μίδου πλοῦτος.
δωδωναῖον χαλκεῖον.
τὰ σῦκα σῦκα: τὴν σκάφην, σκάφην.
ὄνος λύρας ἀκροατής.
ἥλῳ τὸν ἧλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον.
ἄοινος μέθη.
ἡράκλειοι πόνοι.
ὅμοιον ὁμοίῳ φίλον.
τὸ καλὸν πολυχρόνιον.
ἀκεσσαίου σελήνη.
ποίκιλον ξύλον.
λιμὸς, χρόνος, βρόχος.
ἀκέφαλος μῦθος.
χρυσὸς ἀεὶ δοῦλος ἐστι, καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισιν.

ὁ ἑταῖρος	socius.
ὁ ἵππος	equus.
ὁ θησαυρός	thesaurus.
ὁ πόλεμος	bellum.
ὁ λαὸς	populus.
ὁ φθόνος	inuidia.
ἡ ἄλοχος	vxor.
ἡ ἀτραπὸς	semita.
ὁ ὀφθαλμός	oculus.
ὁ ἀδελφὸς	frater.
ὁ φίλος	amicus.
ὁ διδάσκαλος	præceptor.
ὁ θάνατος	mors.
ὁ κίνδυνος	periculum.
ὁ ἄρτος	panis.
τὸ φυτὸν	virgultum.
τὸ ἔργον	opus.
τὸ ῥόδον	rosa.
τὸ ζῶον	animal.
τὸ τεκμήριον	indicium.
τὸ ὅρκιον	iusiurandum.
τὸ γυμνάσιον	palestra.
ἡ δοκὸς	trabs.
τὸ δοκίδιον	tignum.
τὸ θηρίον	bestia.
ὁ θεωρὸς	spectator.
ἡ βάτος	rubus.
ὁ καὶ ἡ βάδος	iter.
ὁ καὶ ἡ ἐγχεσίμωρος	bellicosus.
ὁ καὶ ἡ ἐγχέσπαλος	hastam vibrans.
ὁ καὶ ἡ πῶλος	equuleus.

ἐχθρῶν

ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα.
γάμος ἄγαμος.
μήτε τυφλὸν ὁδηγὸν μήτε ἀνόητον σύμβουλον.
ζῆλος τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸς, φαύλων δὲ ὑποδρηστός.
ξηρὸς εἰς ἀκόνην.
ἀρχὴ μὲν γὰρ φιλίας ἔπαινος, ἔχθρας δὲ ψόγος.
γεροντοδιδάσκαλος.

			ος	E.		ον	E.
			ου			ου	
			ῳ			ῳ	
			ον			ον	
			ος καὶ ε.			ον.	
vita.	A.	ὁ βί	ω	Δ.	Ουδ.	ω	Δ.
via.	Θ.	ἡ ὁδ	οιν		τὸ ξύλ	οιν	
homo.	K.	ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπ	ω			ω.	
lignum.			οι.	Π.		α	Π.
			ων			ων	
			οις			οις	
			ους			α	
			οι.			α.	

mouentur in hac inflexione adiectiua per tres articulos, & voces duas vt

Animatus.	ὁ καὶ ἡ ἔμψυχος	τὸ ἔμψυχον
inutilis.	ὁ καὶ ἡ ἀχρεῖος	τὸ ἀχρεῖον
ſpõte faciẽs.	ὁ καὶ ἡ ἑκούσιος	τὸ ἑκούσιον
cœleſtis.	ὁ καὶ ἡ οὐρανεῖος	τὸ οὐρανεῖον
ſuccoſus.	ὁ καὶ ἡ ἔγχυλος	τὸ ἔγχυλον
incertus.	ὁ καὶ ἡ ἄδηλος	τὸ ἄδηλον
menſtruũ.	ὁ καὶ ἡ ἐμμηνιαῖος	τὸ ἐμμηνιαῖον
mediocris.	ὁ καὶ ἡ ἔμμετρος	τὸ ἔμμετρον
inutilis.	ὁ καὶ ἡ ἀσύμφορος	τὸ ἀσύμφορον

quæ pen. producunt, quam vltima correpta ſequatur, ſunt προπαροξύτονα, vt δίκαιος.
longa ante finalem longam acuitur, vt δικαίου.
item diſſyllabæ, vtræq; breues, vt λόγος.
item producta ante finalem correptam, vt ἄγρος.

De Qvarta Inflexione
περὶ τῆς τετάρτης κλίσεως.

A nominibus tertiæ deſcendit Atticè declinatio quarta, verſo ο in ω per omnes caſus, & vocali penult. aut diphthongo in ε, ſi in ος purum fuerint: vt μενέλαος μενέλεως, ἀνδρόγεος ἀνδρόγεως: quorum genitiuus eſt à nominatiuo expuncta conſonante vltima, itemq́; datiuus, cui ſubſcribitur ι — nonnunquàm à quinta vt γέλως γέλοιο.

A. Θ. ως, ων > ω ῳ ων < ως, ων >
Ουδ.

Δ. ω ῳν ω Π. < ῳ, ω > ων ῳς < ως ῳ, ω ω

horum rectum expreſsit Virg. ij. Aen.
Androgeos offert nobis, ſocia agmina credens.
genitiuum vero lib. vi. vbi inquit
In foribus letum Androgeo.

ὁ λειπόνεως — Deſertor nauis.
ὁ γέλως — riſus.
ὁ πλέως — plenus.
ἡ ἅλως — corona ſydus.
τὸ εὔγεων — fertile.

plæraq́; autem reiiciunt tonum in antepenultimam. Poëtice ad genitiui ω additur quandoque ν, præterea

ἄθως	expuncto ν accuſatiuum faciunt	τὸν ἄθω
κῶς		τὴν κῶ
τέως		τὸν τέω
λάγως		τὸν λάγω
ἑώς		τὴν ἕω.

Mons Thraciæ. Cos inſula. nomen propriū. lepus. aurora.

Creditur olim velificatus Athos. *Iuu. Sat. x.*
Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia telo Deÿcit. Virg. i. Geor.
καρπάθιος τὸν λάγω.

huc referas quæ Dorice per eandem analogiam in α, aut ης flectuntur, in omnibus caſibus ſeruata eadem vocali, vt

ὁ λᾶς λᾶ — lapis.
ὁ κοσμᾶς μᾶ. — coſmus.

A.	E.	ὁ θωμᾶς	E.	ὁ ποδῆς
		τοῦ θωμᾶ		τοῦ ποδῆ
		τῷ θωμᾷ		τῷ ποδῇ
		τὸν θωμᾶν		τὸν ποδῆν
		ὦ θωμᾶς.		ὦ ποδῆς.
	Δ.	τὼ θωμᾶ	Δ.	τὼ ποδῆ

Thomas. Podes.

	τοῖν θωμᾷν		τοῖν ποδῇν
	ὦ θωμᾶ.		ὦ ποδῆ.
Γ.	οἱ θωμᾶ	Π.	οἱ ποδῆ
	τῶν θωμῶν		τῶν ποδῶν
	τοῖς θωμᾷς		τοῖς ποδῇς
	τοὺς θωμᾶς		τοὺς ποδῆς
	ὦ θωμᾶ.		ὦ ποδῆ.

QVID COMMVNE HABEANT quatuor, quas tractauimus, Inflexiones.

Aequaliũ omnium accuſatiuus vnitatis numero habet ν postremam conſonantem ſeruata vocali nominatiui. numero autem multitudinis genitiuus habet eandem conſonantem præmiſſo ω, eiuſdemq́; numeri datiuus exit in σ. Neutra in minori maioriq; numero rectum accuſ. & vocatiuum conſimiles habent: omniumq́ue dualium, & pluraliũ idem eſt nominatiuus, & vocat.

DE QVINTA INFLEXIONE

περὶ τῆς πέμπτης κλίσεως.

exeunt in conſonantes quinque ν ρ σ ξ ψ. vocales quatuor α ι υ ω.

Complectitur inflexio quinta omnium generum nomina, quæ numerum ſyllabarũ augent in obliquis, quorum rectus in varias deſinit terminationes: genitiuus autem habet poſtremam ος per ο, quæ additur nominatiuo præmiſsis variis conſonantibus, aut conuerſione vocalium antecedentium facta, vt ſingillatim dicetur. Datiuus exit in ι quod in accuſat. deniq; vertitur in α exceptis neutris, quorum accuſatiui ſunt pares nominatiuo, vt vocatiui.

A. REG. I.

Neutra hæc adſciſcunt τ ante finalem ſyllabam genitiui, vt ὄνομα ὀνόματος. excipe à maſculinis ſuis deducta, vt anomalum μέγα.

nomen magnus

E.	τὸ ὄνομα	E. μέγας	μεγάλη	μέγα
	τοῦ ὀνόματος	μεγάλου	μεγάλης	μεγάλου
	τῷ ὀνόματι	μεγάλῳ	μεγάλῃ	μεγάλῳ
	τὸ ὄνομα	μέγαν	μεγάλην	μέγα
	ὦ ὄνομα.	μέγας.	μεγάλη	μέγα.
Δ.	τὼ ὀνόματε	Δ. μεγάλω	μεγάλα	μεγάλω

	τοῖν ὀνομάτοιν	μεγάλοιν	μεγάλαιν	μεγάλοιν
	ὦ ὀνόματε.	μεγάλω	μεγάλα	μεγάλω.
Π.	τὰ ὀνόματα	Π. μεγάλοι	μεγάλαι	μεγάλα
	τῶν ὀνομάτων	μεγάλων	μόνως	
	τοῖς ὀνόμασι	μεγάλοις	μεγάλαις	μεγάλοις
	τὰ ὀνόματα	μεγάλους	μεγάλας	μεγάλα
	ὦ ὀνόματα	μεγάλοι	μεγάλαι	μεγάλα.

σώματα μὲν δύο, ψυχὴ δὲ μία.	στράτευμα	exercitus.
ἀγάλματα ἀγορᾶς.	βῆμα	ſuggeſtus & ara.
ἀχαλίνων στομάτων, } Eur.	βούλημα	conſilium.
ἀνόμου τ' ἀφροσύνας } Eur.	χύμα	fluctus.
τὸ τέλος δυστυχία. } Eur.	συνάλλαγμα	commercium.
καταστροφὴ τοῦ δράματος.	δῶμα	domus.
θεσσαλῶν σόφισμα.	ζῶμα	cingulum.
βελλεροφόντης τὰ γράμματα.	θαῦμα	miraculum.
εἷμα τ' ἀνήρ.	δίδαγμα	doctrina.
μέγα στόμα τοῦ σεαυτοῦ.	δράγμα	rapina.
κύκνειον ᾆσμα.	δρόμημα	curſus.
δαιδάλεια ποιήματα.	ἁμάρτημα	peccatum.
ἀναφαίρετον κτῆμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖς.	παράδειγμα	exemplum.
τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία.	ἐπιτήδευμα	ſtudium.
ὡς ποικίλον πρᾶγμ' ἐστὶ, καὶ πλάνον τύχη;	ἄκουσμα	auditio.
γυνὴ γὰρ οἴκῳ πῆμα, καὶ σωτηρία.	χρῆμα	pecuniæ.
τρόπος δίκαιος κτῆμα τιμιώτατον.	ἅρμα	currus.

I. REG. II.

Et hæc neutra ſunt, & eodem modo, quo ſuperiora, flectuntur. excipe barbara, & quæ à ſuis maſculinis conſurgunt, vt τὶ τίνος, ἀπὸ τοῦ τίς.

Ε.	τὸ μέλι	Ε.	τὸ τὶ	Ε.	τὸ σίνηπι	mel. aliquid.
	τοῦ μέλιτος		τοῦ τινὸς		τοῦ σινήπιος	
	τῷ μέλιτι		τῷ τινὶ		τῷ σινήπι	
	τὸ μέλι		τὸ τὶ		τὸ σίνηπι	
	ὦ μέλι.		ὦ τὶ.		ὦ σίνηπι, & quæ ſeq. peregrina eſt vox, iccirco propriam quandã ſeruat inflexionem.	
Δ.	τὼ μέλιτε	Δ.	τὼ τίνε			
	τοῖν μελίτοιν		τοῖν τίνοιν			
	ὦ μέλιτε.		ὦ τίνε.			
Π.	τὰ μέλιτα	Π.	τὰ τίνα			

τῶν μελίτων	τῶν τινῶν
τοῖς μέλισι	τοῖς τισὶ
τὰ μέλιτα	τὰ τινὰ
ὦ μέλιτα.	ὦ τινὰ.

Υ. REG. III.

Hæc itidem neutra addita excreſcēte ſua genitiuum formant, vt δάκρυ δάκρυος. quorum producentia penultimam, aut per tria genera declinata conuertunt υ in ε vt ἄσυ ἄστεος, ἡδὺ ἡδέος. τὸ πολὺ anomalum ſequitur tertiam æqualium, vt maſculinum πολύς.

vrbs. iucundus. multus.

Ε. υ (υος υι / εος ει.) υ υ. Δ. υε υειν υε / εε εειν εε. Π. υα υων υσι υα υα. / εα εων εισι εα εα.

genu. κροκοδείλου δάκρυα.	τὸ γόνυ	τὸ ἥμισυ.
Dimidium. γόνυ κνήμης.		
acutus.	ὁ καὶ ἡ ὀξὺς	τὸ ὀξὺ
iucundus. τὸ τοῦ ποδὸς μὲν βραδὺ, τὸ δὲ νοῦ ταχύ.	ὁ καὶ ἡ ἡδὺς	τὸ ἡδὺ
breuis. ἀρχὴ ἥμισυ παντός.	ὁ καὶ ἡ βραχὺς	τὸ βραχὺ
multus.	ὁ καὶ ἡ πολὺς	τὸ πολύ.

Ω. REG. IIII.

Hæc vertunt ω in ο, & vocatiuū habent in οι, & in duali, & plurali flectūtur vt tertia τῶν ἰσοσυλλάβων, & ſunt muliebris generis, vt ἡ λητώ λητόος λητοῖ.

Latona mater	Ε. ἡ λητὼ		
Apol.			
Sappho poetria	τῆς λητόος		σαπφώ.
Clio muſarū vna	τῇ λητόι		κλειώ.
Erato muſ. vna	τὼ λητόα		ἐρατώ.
Stheno ſoror Meduſæ.	ὦ λητοῖ.	contrahuntur hæc	σθενώ.
Bellona pugna.	Δ. τὰ λητὼ	nomina, quod locis	ἐνυώ.
Echo ſonus.	τοῖν λητοῖν	ſuis apertius expli	ἠχώ.
Dido.	ὦ λητώ.	cabitur.	διδώ.
	Π. αἱ λητοὶ		
	τῶν λητῶν		
	ταῖς λητοῖς		
	τὰς λητοὺς		
	ὦ λητοί.		

ΑΝ. REG. V.

Sol. vide Reg. xvii.

Horum alia mittunt genitiuum ſicuti poſtulat regula. vt τιτάν τιτᾶνος: alia addūt ad genitiui terminationem conſo-

consonantem τ vt πᾶν, quod, vt alia neutra, sequitur masculini sui inflexionem & participia neutra a masculinis in ας desinentibus vt

{ πᾶς πᾶσα πᾶν
{ παντὸς πάσης παντός.

{ τύψας τύψασα τύψαν.
{ τύψαντος τυψάσης τύψαντος. verberans.

Αρσ. αντος αντι αντα
Ε. ας
Ουδ. αντος αντι αν
αν Δ. αντε αντοιν αντε αντες
Π. αντα αντοι αντε αντα

Ε. πᾶς	πᾶσα	πᾶν	Ε. ὁ πάν
παντὸς	πάσης	παντὸς	τοῦ πανός
παντὶ	πάσῃ	παντὶ	τῷ πανί
πάντα	πᾶσαν	πᾶν	τὸν πᾶνα
πᾶς	πᾶσα	πᾶν.	ὦ πάν.
Δ. πάντε	πάσα	πάντε	Δ. τὼ πᾶνε
πάντοιν	πάσαιν	πάντοιν	τοῖν πανοῖν
πάντε	πάσα	πάντε	ὦ πᾶνε.
Π. πάντες	πᾶσαι	πάντα	Γ. οἱ πᾶνες
πάντων	πασῶν	πάντων	τῶν πανῶν
πᾶσι	πάσαις	πᾶσι	τοῖς πᾶσι
πάντας	πάσας	πάντα	τοὺς πᾶνας
πάντες	πᾶσαι	πάντα	ὦ πᾶνες.

omnis. Pan deus pastorum.

πάντα μὲν τὰ νέα καλά ἐστιν.
πάντων μέτρον ἄριστον.
φίλαυτοι πάντες.

Εν. Reg. VI.

Neutra hæc adsciscunt τ, vt χαρίεν χαρίεντος. & participia præteriti passiui, vt τυφθὲν τυφθέντος. excipe ἕν cum suis compositis, & paucis quibusdam, vt ἑνὸς. τέρεν τέρενος. quæ vt in Reg. v. declinantur. οὐδὲν κακὸν μικρόν.

adiectiuorum in εις vox neutra. gratiosum. verberatum. vnum. tenerum.

Ην. Reg. VII.

Horum alia mittunt genitiuum verso η in ε, vt ὁ λιμὴν λιμένος, alia seruato η, vt ὁ σειρὴν σειρῆνος. seruant autem ὀξύτονα, quæ non habent μ ante η, vt ὁ σωλὴν σωλῆνος, præter αὐχὴν αὐχένος, & ἡ φρὴν φρενός. mutant vero quæ habent μ, vt ὁ ποιμὴν ποιμένος. præter ὁ μὴν μηνός. βαρύτονα vnius generis nihil mutant, vt Ἕλλην Ἕλληνος,

portus. Siren. canalis. ceruix. mens. opilio. mensis. Græcus.

sed quæ formant ex se neutram vocem, vt ὁ τέρην τέρε-
tener. νος, quia ἀπὸ τοῦ τέρεν.

E. ην	ηνος	ηνι	ηνα	ην	Δ.	ηνε	ηνοιν	ηνε	Π.	ηνες	ηνων	ησι
	ενος	ενι	ενα	εν		ενε	ενοιν	ενε		ενες	ενων	εσι

πλοίου λιμὴν μὲν ἀλυπία δ' ὅρμος βίου.
λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.

Ιν. Reg. VIII.

radius. delphinus. Quæ habent ι ante ν nihil immutant, vt ἡ ἀκτὶν ἀκτῖνος, δελφὶν δελφῖνος. ὁ καὶ ἡ.

Ον. Reg. IX.

superlatiuum. maior. O ante ν habet neutra vox adiectiuorum, quorum masculinum genus habet ω nihilq́; immutant in declinatione, vt ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον μείζονος. contrahuntur hæc nomina atticé in plurali nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo: verso ο in ω, & abiecta syllaba vltima, vt τὰ μείζονα μείζω. huc refer participia neutra præsentis temporis, quæ, vt masculina sua, vnde descendunt,
verberans. addunt consonantem τ, vt ὁ τύπτων, τὸ τύπτον τύπτοντος. ita & quæ participia imitantur, cum verbalia sint,
officium. vt τὸ καθῆκον οντος.

Υν. Reg. X.

phorcus deus marinus. Y ante ν adsciscunt pauca quædam apud poetas, quæ vt in Reg. viii. vidimus declinabis, vt φόρκυν φόρκυνος. quæ & in υς exeunt, vt φόρκυς. de quibus infra Reg. xxiii.

Ων. Reg. XI.

Charon. Ex his alia seruant vocalem recti, vt βαρύτονα fermè omnia, vt χάρων χάρωνος.

	excipe	Comparatiua	βελτίων		ονος
melior. amabile.		Verbalia	φιλήμων	ἀπὸ τοῦ φιλῶ	
sapiens.		Communia	σώφρων	præter αἴθων	
Machaon.		Producta ĩ pen.	μαχάων	εἴρων. ardens	
sciens.		vel p̃missis dua-	ἴδμων	simulator.	
incus.		bus cõsonãtib.	ἄκμων		
amens.		dissyllaba	ἄφρων		
Lacedæmon.		vrbiũ noĩa vt	λακεδαίμων		

hirundo. alia conuertunt in ο vt ὀξύτονα vt χελιδὼν ονος. præter mono-

monosyllaba, vt κλὼν κλωνὸς. mensium nomina ποσειδὼν ramus. September.
ῶνος. & pauca deriuatiua, vel quæ Atticè in iiii. æqua-
lium declinantur vt ταὼν ταῶνος vel ταὼς ταῶ, quorum pauo.
aliqua adsciscunt τ ante finalem genitiui, vt anflexa
ξενοφῶν ῶντος, vel quæ mittunt fœmin. in αινα λέων λέον- Leo.
τος quia λέαινα. excipe λάκων quod & si habet λάκαινα leæna. lacon.
facit λάκωνος. & participia vt τύπτων τύπτοντος. aut par- lacæna. verberans.
ticipialia φαέθων οντος. & propria quædã σαρπήδων οντος. Phaethon.
quæ aliquando delent τ & seruant ω vt σαρπήδωνος. Sarpedon.
& quæ promiscue in ους & ων flectuntur, vt ὁ κνώδους mucro.
vel κνώδων κνώδοντος. ὁ καὶ ἡ κύων facit κυνός. canis.

	χάρ- (Charon.)	ἀγαί- (Sol.)	λέ- / τύπτ- (verberans.)
E.	ων	ων	ων
	ωνος	ονος	οντος
	ωνι	ονι	οντι
	ωνα	ονα	οντα
	ων.	ον.	ον.
Δ.	ωνε	ονε.	οντε
	ωνοιν	ονοιν	οντοιν
	ωνε.	ονε.	οντε.
Π.	ωνες	ονες	οντες
	ωνων	ονων	οντων
	ωσι	ουσι	ουσι
	ωνας	ονας	οντας
	ωνες.	ονες.	οντες.

οἰνὼν	ῶνος	cella vinaria	πλούτων	ωνος	Pluto
ἑλικὼν		helicon	τίμων		Timon
κοιτὼν		cubiculum	δευκαλίων		Deucalion
ἀγὼν		certamen	ὁ ἐνδυμίων		Endymion
παρθενὼν		domiciliũ virginũ	ὠρίων		Orion
ἀκανθὼν		senticetum	ἀτρείων		Atrei filius
ἑκατομβαιὼν		Iunius	σίνων		Sinon
μεταγειτνιὼν		Iulius	πάκτων		nauigiolum
βοηδρομιὼν		Augustus	ἡ ἠϊὼν	ῶνος	littus
μαιμακτηριὼν		September	τὸ θυρὼν		vestibulum
πυανεψιὼν		October	ὁ παιὼν		Apollo
ἀνθεστηριὼν		Nouember	κιθὼν		tunica
ποσειδὼν		December	κηδεμὼν		curator
			γαμηλιὼν		

Ianuarius	γαμηλιών	ἡ λαμπηδών	ſplendor
Februarius	ἐλαφηβολιών	ὁ λειμών	pratum
Martius	μουνυχιών	ὁ ὀρνιθών	auiarium
Aprilis	θαργηλιών	ὁ πρών ωνος.	collis.
Maius	σκιῤῥοφοριών		

Exempla In o.

barba belua palæmon miniſter retrogradus.
ὁ πώγων ὁ ἰχνεύμων παλαίμων ὀπάων ὀπισθοβάμων.
regula æſtus dux author ſapiens miſericors
κανών καύσων καθηγεμών νοήμων ἐλεήμων
innoxius auarus infelix
ὁ καὶ ἡ παναπήμων κερδαλεόφρων κακοδαίμων
concors vicinus faber obliuio
ὁμόφρων γείτων τέκτων ἡ ληθεδών.

Exempla In vt.

ſeruus draco nomen piſcis q̃ ſpõte facit ſenex
ὁ θεράπων δράκων ὁ δλαυολύων ἑκών γέρων.
Atticè fit ſynæreſis in comparatiuis multitudinis numero in caſu Accuſandi vt

minor. ἐλάττονας ἐλάττους. & in neutris fit aphæreſis per ω vt μίζονα
maior. μείζονας μείζους. μίζω.de quo infra.
breuior. ἥττονας ἥττους.
plus. πλείονας πλείους.
deterior. χείρονας χείρους.
melior. βελτίονας βελτίους.

& in propriis ablata ſyllaba vltima in eodem caſu numero vnitatis vt

Apollo. ἀπόλλωνα ἀπόλλω
Neptunus. ποσειδῶνα ποσειδῶ.

aliquando κατὰ συστολὴν quæ ſeruant ω ſcribuntur etiam per o vt ſæpè apud Poëtas.
κρονίων κρονίονος apud Hom. pro κρονίωνος.
τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;
ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.
ἀρχιτέκτων ἐπιβουλῆς.
ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ ζεύς.

Ξ. Reg. XII.

hæc habẽt vel	vocalem	α	θώραξ	ὁ	pectus.
		η	νάρθηξ		ferula.
		ι	ὄρνιξ	ἡ	auis.
		υ	στύξ		ſtyx.
		ω	πτὼξ	ὁ	timidus.
	diphthõgum	αι	γυναὶξ	ἡ	mulier.
		αυ	γλαῦξ		noctua.
	conſonãtem	γ	σφίγξ	ἡ	ſphinx.
		ρ	σάρξ		caro.

mittũt genitiuũ verſo ξ alia in	κ	vt primitiua ferè	σαρκὸς	rapax.
	γ	deriuatiua	ἅρπαγος	θρὶξ coma.
	χ	quæ ex his excipiũtur	τριχὸς.	vertit in obliquis aſpiratam in tenuem.

quæ habent γ, illud geminant, vt σφίγξ σφιγγός.

quædam accipiunt κτ, vt ἄναξ ἄνακτος. Rex.

E.	σ	άρξ	ἁρπ	αξ	θρ	ιξ	σφ	ιγξ
		αρκὸς		αγος		ιχὸς		ιγγὸς
		αρκὶ		αγι		ιχὶ		ιγγὶ
		άρκα		αγα		ιχα		ιγγα
		άρξ.		αξ.		ιξ		ιγξ.
Δ.		άρκε		αγε		ιχε		ιγγε
		αρκοῖν		άγοιν		ιχοῖν		ιγγοῖν
		άρκε.		αγε.		ιχε.		ιγγε.
Π.		άρκες		αγες		ιχες		ιγγες
		αρκῶν		άγων		ιχῶν		ιγγῶν
		αρξὶ		αξι		ιξὶ		ιγξὶ
		άρκας		αγας		ιχας		ιγγας
		άρκες.		αγες.		ιχες.		ιγγες.

E.	ἄν	αξ	ἀλώ	πηξ	ὁ	κήρυξ κος.	præco.
		ακτος		πεκος		θύλαξ	ſacculus.
		ακτι		πεκι		ἴεραξ vel κέρκαξ	accipiter.
		ακτα		πεκα &c.		κάλυξ	bacca roſæ calyx.
		αξ.		verſa	ἡ	κάμαξ	pertica.
Δ.		ακτε		η in ε		κλίμαξ	ſcala.
		άκτοιν		ita	ὁ	κόλαξ	aſſentator.
		ακτε.		λάρυγξ	ὁ	κόραξ	coruus.
Π.		ακτες		λάρεισος	ἡ	λάρναξ	arca.

mollis. | ἄκτων ὁ βλάξ | ὁ καὶ ἡ ὁμῆλιξ coëtaneus.
tutor. | αξι ἔμπαξ | ὁ ὀπισθοφύλαξ extremū agmē
auarus. | ακτας κίβιξ | ἡ πάλλαξ pellex.
regiuncula. | ακτον ἡ ὀλιγαύλαξ | ὁ πάλληξ adoleſcens.

acinus. ἡ αἲξ καθ' ἑαυτῆς τὰ κέρατα. ἡ ῥὼξ γὸς
helluo. τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμηκι δὲ μύρμηξ, ὁ οἰνόφλυξ
phryx. ἴρηκες δ' ἴρηξιν. ὁ καὶ ἡ φρύξ
cicada. γλαῦκας εἰς Ἀθήνας. ὁ τέττιξ
Stix. μύρμηξ ἢ κάμηλος. ἡ στύξ
ſeutica. γλαῦκες Λαυρειώτικαι. ὁ μάστιξ
cuculus. αἶξ μάχαιραν. ὁ κόκκυξ
vnguis. Θεσσαλικαὶ πτέρυγες. ὁ ὄνυξ χος

tuſsis guttur nox
ὁ καὶ ἡ βήξ ὁ λάρυγξ λάρυγγος ἡ νὺξ νυκτός.

Αρ. REG. XIII.

beatus. Αρ finita virilis generis nihil immutāt vt μάκαρ μάκαρος.
dies. Neutra vertunt ρ in τ vt ἦμαρ ἤματος, præter ἔαρ, & ἄλ-
ver. auxilium. καρ, quæ, & ſi neutra, imitantur maſculina, & fœmi-
vxor. ninum δάμαρ, quod aſſumit τ, vt δάμαρτος.

	A.		Ουδ.		Θ.		
E.	αρ		αρ		αρ	ὁ ψάρ ρὸς	velox.
	αρος		ατος		αρτος	καῖσαρ	Cæſar.
	αρι		ατι		αρτι	τὸ οὖθαρ τος	vber.
μάκ	αρα	ἦμ	αρ	δάμ	αρτα	κτέαρ	prædium.
	αρ.		αρ.		αρ.	ἡ ὄαρ ρος	vxor.
Δ.	αρε		ατε		αρτε	τὸ ὄνειαρ τος	ſomnium.
	άροιν		ατοιν		άρτοιν	τὸ ὄναρ habet	ſomnium.
	αρε.		ατε.		αρτε.	ὀνείρατος.	
Π.	αρες		ατα		αρτες		
	άρων		ατων		άρτων		
	αρσι		ασι		αρσι..		
	αρας		ατα		αρτας		
	αρες.		ατα.		αρτες.		

monoſyllaba habent in obliquis α longum : polyſyllaba breue.

δέλεαρ τῶν κακῶν ἡ ἡδονή.
γαλῆ στέαρ.

Ειρ. REG. XIIII.

In his nihil immutabis vt ὁ εἴρ εἰρός proinde neutra θεῶν χειρῶν. ἡ φθείρ habes indeclinabilia. ὁ αὐτίχειρ, πολύχειρ, ἑκατοντάχειρ.

fluuii nomen & procella.
pediculus.
pollex.
multimanus.
centimanus.

E. ἡ χείρ
τῆς χειρός
τῇ χειρί
τὴν χεῖρα
ὦ χείρ.

Δ. τὼ χεῖρε hoc nomẽ immutat genus in hoc casu tãtũ.
τοῖν χεροῖν
ὦ χεῖρε.

Π. αἱ χεῖρες
τῶν χειρῶν
ταῖς χερσί
τὰς χεῖρας
ὦ χεῖρες.

Ηρ. REG. XV.

Alia ex his seruant η: alia vertunt in ε. quæ seruant virilis sunt generis pleraq;, & præmittunt τ, aut verbalia sunt, vel monosyllaba vt σωτήρ σωτῆρος. θήρ θηρός. exceptis γαστήρ, ἀστήρ, θυγάτηρ, δημήτηρ, πατήρ, & μητήρ. quæ syncopen patiuntur, & η in ε vertunt, vt πατέρος καὶ πατρός. cætera pariter vertunt in ε, vt ἀνήρ ἀνέρος. præter σπινθήρ, ὁ ἴβηρ.

seruator.
fera.
venter.
stella.
filia
Ceres.
pater.
mater.
vir.
scintilla.
Iberus fluu. hisp.

E. ὁ πατήρ		E. ὁ ἀνήρ	
τοῦ πατέρος	καὶ πατρὸς	τοῦ ἀνέρος	καὶ ἀνδρὸς
τῷ πατέρι	καὶ πατρὶ	τῷ ἀνέρι	καὶ ἀνδρὶ
τὸν πατέρα	nõ cõmitti	τὸν ἀνέρα	καὶ ἄνδρα
ὦ πατήρ.	tur synco-	ὦ ἀνέρ.	
Δ. τὼ πατέρε	pa, vt diffe-	Δ. τὼ ἀνέρε	καὶ ἄνδρε
τοῖν πατέροιν	rat à noĩe	τοῖν ἀνέροιν	καὶ ἀνδροῖν
ὦ πατέρε.	πάτρα patria.	ὦ ἀνέρε.	καὶ ἄνδρε
Π. οἱ πατέρες	ita & in no	Π. οἱ ἀνέρες	καὶ ἄνδρες
τῶν πατέρων	mine μητήρ.	τῶν ἀνέρων	καὶ ἀνδρῶν
τοῖς πατράσι		τοῖς ἀνδράσι	vid đ hocdatiuo infra.
τοὺς πατέρας		τοὺς ἀνέρας	καὶ ἄνδρας
ὦ πατέρες.		ὦ ἀνέρες.	καὶ ἄνδρες.

peluis.	ὁ λουτὴρ		ἰητὴρ	medicus.
fera.	φὴρ καὶ θὴρ		κλαδευτὴρ	putator.
vnus e feris populis.	σὴρ		κλιντὴρ	lectus.
pestis, mors.	ἡ κὴρ		κλητὴρ	stator, viator, apparitor.
perditor.	ὁ ὀλετὴρ		ληϊστὴρ	latro.
liberator.	ὁ ἐλευθὴρ		βοτὴρ	pastor.
admirator.	θηητὴρ		αἰστὴρ	torris.
fossor.	ὀρυκτὴρ		ἐλατὴρ	auriga.
caduceator.	ὀτρωυτὴρ		ὀμφαλιστὴρ	ferrum ad secandum vmbilicum.
panthera.	πανθὴρ		ὁ ἀὴρ } έρος	aer.
cingulum.	ζωστὴρ	ῆρος	δαὴρ } έρος	leuir.i.frater viri.
latrator.	θωὺκτὴρ			

θηρῶν ἁπάντων ἀγριωτέρα γυνή.
χρήματ' ἀνήρ. θεοὶ δωτῆρες ἐάων.
ὁ δὲ ἀεργὸς καὶ ἀκρατὴς βίος κακοῖς ἀνδράσιν ἴδιος.
ἰατρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.
λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.

Υρ. REG. XVI.

testis. susurrus. ignis.

Hic habes omnium generum nomina, quæ nihil immutata voce mittunt genitiuum: vt ὁ καὶ ἡ μάρτυρ μάρτυρος, ὁ ψίθυρ, τὸ πῦρ. quorum aliqua per apocopen enunciata esse putantur, vt μάρτυρ, quia ὁ μάρτυρος apud Orpheum. Sed hæc vetusta sunt, nā & μάρτυς etiam scribebatur: quod est in vsu. vnde illud κωμικὸς μάρτυς de subito, oportunoq; testimonio, sicuti ī comœdiis induci consueuerunt. μάρτυς δ' ἄριστος ὁ μηθεὶ μὲν οὖν παθῶν ἀπὸ δὲ τῆς ἄλλους εὐνοίας κρίνων.

θάλασσα, καὶ πῦρ, καὶ γυνὴ κακὰ τρία.

Ορ. REG. XVII.

animus. Rara hęc sunt, eaq; neutra, vt τὸ ἦτορ ἤτορος apud HOM. i. Il.

Ωρ. REG. XVIII.

monstrū ingens.	Quæ præmittūt λ, & μ,	seruant in obliquis ω	
signum.	aut oxytona,	vt ὁ πέλωρ. τὸ τέκμωρ	
fur.	vel primitiua,	ὁ φώρ	ωρος.
sanies.	seu magistratuum roma	ἰχώρ	
dictator.	norum nomina,	δικτάτωρ	

incola. cætera conuertunt in ο deriuatiua, vel composita, vt οἰκήτωρ

τωρ ορος, ὁ πανταμάτωρ ορος. ὁ καὶ ἡ. & propria vt ὁ νέστωρ ορος. hic habes pauca neutra, vt τὸ ἔλωρ ορος, quorum aliqua ἑτερόκλιτα mittunt genitiuum verso ωρ in ατος, vt τὸ ὕδωρ ὕδατος. τὸ σκῶρ σκατός. omnia domans. Nestor. præda. aqua. stercus.

E. ωρ	ωρος ωρι ωρα ωρ.		ωρε ωροιν ωρε		ωρες ωρων ωρσι ωρας
	ορος ορι ορα ορ.	Δ.	ορε οροιν ορε	Γ.	ορες ορων ορσι ορας
	ατος ατι ωρ ωρ		ατε ατοιν ατε		ατα ατων ασι ατα.

animaduerte eadem hæc nonnunquàm apud poëtas ἐκτάσει produci in obliquis contra regulam: aliquando etiã συστολῇ corripi: quæ licentia in oratione soluta non est imitanda.

horũ nominum, quæ propria sunt, accusatiuos expresserunt Latini poëtæ.

Hectora quis nosset, felix si Troia fuisset?
Non Pylium Nestora respicis?
Ter circũ Iliacos raptauerat Hectora muros.
Hectora circùm
Et lituo pugnas insignis obibat, et hasta.

οἱ φῶρες τὴν βοῦν.
λαὸς, καὶ ὕδωρ, καὶ πῦρ ἀκατάσχετα πάντα.

ὁ ἕκτωρ	ορος	Hector.
μέντωρ		Mentor.
μνήστωρ		procus.
ἰήτωρ		iaculator.
κοσμήτωρ		ornator.
ἡ ἄωρ	ἄωρος	mulier.
τὸ ἄωρ	ἄωρος	ensis.
ὁ ἰθύντωρ		rector.
ἀγρώστωρ		venator.
ἀΐστωρ		indocilis.
ὀρείτωρ		montanus.
λύτωρ		solutor.
μιάστωρ		impurus.
μητροπάτωρ		auus maternus.
ἡ παλαιμάτωρ		antiqua parens.
ὁ ὁμομήτωρ		eadem matre natus.
ἀμήτωρ		carens matre.
ἀπάτωρ		carens patre.
ὁμοπάτωρ		germanus.
ὀνομακλήτωρ		nomenclator.
ῥήτωρ		orator.
ὁ ἀλέκτωρ		gallus.
ἡ ἀλέκτωρ		innupta.
τὸ ἦτωρ		cor.

Aς. REG. XIX.

Virilis generis nomina, & participia, itemq́; propria conuerso ν in ς, & adiecto τ mittunt genitiuum ὁ ἱμάς τοῦ ἱμάντος, ὁ τύψας τοῦ τύψαντος, ὁ θόας τοῦ θόαντος. quorum non pauca comperies Ionum more in quarta τῶν ἰσοσυλλάβων, vt ἡ λαμπάς τῆς λαμπάδος vel λάμπα. excipe ab hac formatione ἀνώμαλον μέγας, habet enim in genitiuo μεγάλου, & adiectiua, quæ mittunt fœmininam vocẽ in αινα, vt μέλας μέλανος, τάλας τάλανος, quia μέλαινα τάλαινα. fax. magnus. niger. miser.

ὀξύτονα muliebris, aut communis generis conuertunt σ in δ, vt παλλάς παλλάδος. vnde ἀγχάγας, & τέρας, quia ba

Agrigentum Tarentum Siciliæ vrbes. rytona ſunt, imitantur maſculina vt ἀκράγαντος & τάραντος ita & κράς ατος.

caput. caro. Neutra cõuertũt σ in τ, vt κρέας κρέατος, vel κρέαος expũƈto τ, ſi in ας purum fuerint, quod denuo contrahitur ĩ εως p̄ ω μέγα vt infra in cõtraƈtionib. videbimus.

Ἀρ.		Θηλ.	Οὐδ. in ας purum		
E. ας		E. άς	E. ας	ας	
		άδος	ατος	αος	
αντος	ανος	άδι	ατι	αϊ	
αντι	ανι	άδα	ας	ας	
αντα	ανα	άς.	ας.	& quæ ſeq. ſubinde ex-	
		Δ. άδε	Δ. ατε	punƈto τ declinabis.	
ας		άδοιν	άτοιν	adieƈtiua & participia	
		άδε.	ατε.	pariter fleƈtuntur.	
Δ. αντε	ανε	Π. άδες	Π. ατα	πᾶς, πᾶσα,	πᾶν.
αντοιν	ανοιν	άδων	άτων	παντὸς πάσης	παντός.
αντε.	ανε.	άσι	ασι	τύψας	τύψαντος
Π. αντες	ανες	άδας	ατα	τύψασα	τυψάσης
αντων	ανων	άδες.	ατα.	τύψαν	τύψαντος
ασι					
αντας	ανας				
αντες	ανες.				

ab his diuerſa ſunt

μέλας	μέλαινα	μέλαν
τάλας	μελαίνης	μέλανος
μέλανος	τάλαινα	τάλαν
τάλανος	ταλαίνης	τάλανος

ὑπερδισύλλαβα, & βαρύτονα in α καθαρὸν iuxta primam ἰσοσυλλάβων fleƈtuntur, vt μαρσύας μαρσύου : λυσίας λυσίου. excipe τὰ ἐθνικά : ea enim ſunt quintæ. at φλεγύας, & pauca quædam propria vtramq; declinationem ſeruabunt.

ἄτλας τὸν οὐρανὸν.
χαλεπὸν γῆρας.
πάντων τεχνίτης σοφία.
ἰλιὰς κακῶν.

Aiax. ὁ αἴας
Athamas. ἀθάμας
gigas. γίγας
Pallas, antis. πάλλας
comburens. κήας
deſcendens. καταβάς
Atlas. ἄτλας
ſuperbus. ὑπερκύδας
Phorbas. φόρβας
Abas. ἄβας
ſtatua. ἀνδριάς
Bias. βίας
Polydamas. πολυδάμας
} ντος

Ες. Reg. XX.

Neutra hæc communium nominũ in

ης, de quibus proxime agetur, eorũdem inflexionem sequuntur interiecto ο in postremis litteris, vt τὸ ἀληθὲς ἀληθέος. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος quæ omnia contrahuntur, vt videbimus.

ὑπὲς οὐδὲ ἐν.

Αρ᾽ ὅστι συγγενὲς τι λύπη, καὶ βίος.

Ης. REG. XXI.

Horum pleraq; vertunt σ in τ, vt πένης πένητος. sunt autem, vt vocant, denominatiua, sicuti apud Latinos finita in τας, vt breuis breuitas, pcipueq; virtutum vitiorumq; nomina κακότης κακότητος: ὀρπλότης ὀρπλότητος: πρᾳότης πρᾳότητος φιλότης φιλότητος. anflexa deducta à nominibus in εις adsumunt ν, quemadmodum primitiua sua, vt δαφνῆς δαφνῆντος, quia à δαφνείης. quod seruant etiam pauca quædam, sed tantum conuerso η in ε, vt κλήμης κλήμεντος. Adiectiuorũ omnium, quorũ neutra vox seorsum flectitur exit genitiuus in εος vt ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος. quam regulam imitãtur alia quædam, vt ὁ ὀλιγαρκὴς τοῦ ὀλιγαρκέος. & communia in δης deriuatiua, & propria in primis vt ὁ ἀριστοτέλης τοῦ ἀριστοτέλεος præter ὁρμῆς θαλῆς μωσῆς & si qua alia anflexa sunt, & patronymica vt ἀφείδης, & formam patronymicorum habentia, vt θουκυδίδης μιλτιάδης πυλάδης, quæ in prima æqualium declinabis, sicuti composita vt βιβλιοπώλης, γεωμέτρης, παιδοτρίβης, σχοινοβάτης, πατροτύπτης, & habentia ν ante ης vt ἰορδάνης.

θαῦμας		Thaumas.
ἐλέφας		Elephas.
ὁ καὶ ἡ φυγάς	δος	exul.
ἡ μονάς		vnitas.
τριάς		trinitas.
τετράς		quaternitas.
πεμπτάς		quinarius numerus.
ἑκτάς		senarius.
ἑπτάς		septenarius.
ὀγδοάς		octonarius.
ἐννεάς		nonarius.
δεκάς		denarius.
χιλιάς		millenarius.
μυριάς		decies millenarius.
διαφυάς		ruina.
κοιλάς		vallis.
κλισιάς		repagulum.
καλιάς		tugurium.
ἰκμάς		humor.
ἰσχάς		carica.
κεμάς		cerua.
κουράς		inscriptio.
λεπράς		aspera.
λιβάς		gutta.
ὀργάς		terra ferax.
ὀρεστιάς		montana nympha.
ὀλυμπιάς		lustrum.
ὁλκάς		nauis oneraria.
οἰνάς		vinetum.
ὁ πηγάς		gladies.
ὁμάς		vniuersitas.
τὸ γῆρας	τος	senecta.
κράς		caput.
ἅλας		sal.
δέπας		poculum.

librarius
geometra.
præceptor.
funambulus.

Ε. ης	ητος	ητι	ητα	ης	Δ.	ητε ητοιν ητε
	ηντος	ηντι	ηντα			ηντε ηντοιν ηντε
	εντος	εντι	εντα			εντε εντοιν εντε
	εος	εϊ	εα			εε εοιν εε

Γ.	ητες	ητων	ησι	ητας	ητες
	ηντες	ηντων	ησι	ηντας	ηντες
	εντες	εντων	εισι	εντας	εντες
	εες	εων	εισι	εας	εες.

	γηγενὴς ἄνθρωπος.	ἡ μωρότης	ητος
fatuitas.	ἐὰν ᾖς φιλομαθὴς, ἔσῃ καὶ πολυμαθής.	καθαρότης	
munditia	ἰσότης δὲ ἐν πᾶσιν ἀρίστη.	λευκότης	
albedo.	ἀνεκλιπὴς θησαυρὸς ἀνθρώποις σοφία.	βαθύτης	
profunditas.	οὐδεὶς γὰρ ὢν ῥάθυμος εὐκλεὴς ἀνήρ.	βραχύτης	
breuitas.	δυσμενὴς καὶ βάσκανος ὁ τῶν γειτόνων ὀφθαλ	μεσότης	
mediocritas.	ὁμοιότης τῆς φιλότητος μήτηρ. (μός.	θρασύτης	
temeritas.	ῥηιδίη τε πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος.	δειλότης	
timiditas.	τῶν δυστυχούντων εὐτυχὴς οὐδεὶς φίλος.	ἐλευθεριότης	
liberalitas.	ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠμότης.	χαυνότης	
ſuperbia.	λόγος ἀληθὴς καὶ νόμιμος, καὶ δίκαιος ψυ-	ὁμοιότης	
ſimilitudo.	χῆς ἀγαθῆς, καὶ πιστῆς εἴδωλόν ἐστι.	γλυκύτης	
dulcedo.	κόσμος ὀλιγομυθίη γυναικὶ, καλὸν δὲ καὶ	γαληνότης	
tranquillitas.	κόσμου λιτότης.		

			ἡ ὁμαλότης	æquatio.
ἡ ὁσιότης	ητος	ſanctitas.	ὀρθότης	recta regula.
ἀγριότης		ferocitas.	παλαιότης	vetuſtas.
ἀδηλότης		icertitudo.	ὁ κρὴς	Cretenſis.
ὀξύτης		velocitas.	ἡ καινότης	nouitas.
οἰκειότης		familiaritas.	κοινότης	cõmunitas.
ὀλιγότης		inopia.	λειότης	leuitas.
ὁ καὶ ἡ κηώδης		redolens.	κατακορὴς	ſatur.
κινδυνώδης		periculoſus.	πανήρης	gratioſus.
κρεώδης		carnoſus.	ὀρειτρεφὴς	I mõte enutritus.
κρημνώδης		præceps.	ὁ καταμελὴς	ſaucius.
καγκὴς		aridus.	ὁ καὶ ἡ πανσθενὴς	oĩpotens.
κακοήθης		malignus.	ὁ ὀρφνώδης	niger.
καταδεὴς		egenus	ὁ καὶ ἡ βουγενὴς	apis epith.
πανδερκὴς		oĩa intuens.	κατηφὴς	ſubtriſtis.
ὀρθοφυὴς		erectus.	ὁ ὄρχης	teſtis.

ὁ καὶ ἡ

ὁ καὶ ἡ παντάρκης	cunctos iuuans.	θυμοειδής	fortis animi.
ἀδευκής	dulcis.	ὁ θυμώδης	iracundus.
λαώδης	popularis.	ὁ καὶ ἡ ὀφιογενής	serpentigena.
παντελής	perfectus.	παιγνιώδης	nugax.
ὀσμώδης	odorus.	θυμήρης	gratus.
θοριλεκής	vmbrosus.	ἀδεής	audax.
ὁ ζαμενής	vehemens.	ὀχθώδης	tumens.
ὁ καὶ ἡ ὀστρεώδης	ostreus.	παιδαριώδης	puerilis.
παντοδαής	omnia sciens.	θορυβώδης	turbulentus.
αἰνοπαθής	grauiter affectus.	ἀδρανής	imbecillis.
κακοπαθής	idem.	παλαιγενής	antiquus.

(εος)

τὰ κύθεια

Is. REG. XXII.

ὁ πολυδεύκης	εος	Pollux.
ἡρακλῆς		Hercules.
ἄρης		Mars
διομήδης		Diomedes.
ἀριστοφάνης		Aristophanes.
διογένης		Diogenes.

Hæc in oxytonis, & propriis (paucis exceptis fœmininis, vt σάρδις: χάρυβδις: σάλλις: νέμεσις ιος) & penultimã longam habentibus, & fœmininis à nominibus in ης ductis, & quæ cõ posita cum πωλέω, & κοίτη in præcedentem syllabã transmittunt accentum cætera.n. seruant eundem, conuertunt σ in δ vt ἡ ἐλπὶς ἐλπίδος. ὁ πάρις πάριδος. ἡ νεᾶνις νεάνιδος. ἡ δεσπότις τῆς δεσπότιδος ἀρτόπωλις ἀρτοπώλιδος. idem seruant composita cum πόλις, præter sola fœminina, vt ἡ ἀκρόπολις τῆς ἀκροπόλιος: & μάντις, vt ἄπολις ἀπόλιδος, ὁ καὶ ἡ. & ἡ προμάντις τῆς προμάντιδος. Monosyllaba vt ὁ κὶς. ὁ λὶς. præter τὶς τίνος, & barytona pen. correptam habentia interposito ο in syllabã ις mittunt genitiuum, vt κίος λίος, ὄφις ὄφιος, & πόλις πόλιος, communiter, aut verso ι in ε Ionicè, πόλεος, aut ο in ω Atticè, quam scripturam vsu receptam adhuc seruant vt πόλεως. itẽ verbalia vt ἡ κλίσις τῆς κλίσεως Ionicè simul & Atticè. ἡ χάρις habet χάριτος, quamuis χάριος ex regula, & χάριστος poeticè, vt θέμις proprium θέμιτος vel θέμιστος, & si θέμιδος, vt est regula. quæ ante ις habẽt duas immutabiles, vertunt σ in θ, vt ὄρνις ὄρνιθος, & si ὄρνιχος Doricè: excipe αἱ σάλλιδες numero multitudinis vrbs Lydiæ iuxta Meãdrum fluuium. quæ in ις, & ιν promiscue exeunt, mutãt σ in ν, vt δελφὶς δελφῖνος.

spes.
paris.
iuuencula.
hæra.
quæ panẽ vendit.
exterris.
antistes vatum.
quis
λῖς perispomenõ habet λῖτος.
pannus lineus.
hæc contrahuntur vt infra dicetur
curculio.
leo.
serpens.
ciuitas.
declinatio.
gratia.
Themis.
auis.

Deniq; propria, quorum genitiuus exit in ιδος, Ionicè etiam flectuntur in ιος, vt πάρις πάριδος, vel πάριος. oxytona bisyllaba fœminina, prẹter diminutiua, inflectũt ι in obliquis vt κρηπίς κρηπῖδος. βαλβίς βαλβῖδος. Datiui nominum mittentium in δος genitiuũ minoris numeri, delent per apocopen postremã syllabam, vt θέτι, pro θέτιδι, & communem accusatiuum habent vt θέμιδα, vel θέμιν latineq;. Oui. fatidicáq; Themin, quæ tũc oracla tenebat. & Hom. μῆνιν ἄειδε θεά. vt infra dicetur.

fundamentum. repagulum.

cithara.	E. ις { ιδος ιδι ιδα καὶ ιν.	ἡ κίθαρις ιως
contumelia.	ιος ιι ιν — ita & ĩ ceteris	ὕβρις
vertex cacumen.	εος ει ιν — casib. vtriusq;	ἄκρις
cætus.	ιθος ιθι ιθα — numeri, vt su-	ἄγυρις
nundinæ.	ιτος ιτι ιτα — perius.	πανήγυρις
pumex.	ἀδώνιδος κῆποι.	κίσηρις
cætus.	κληματὶς αἰγυπτία.	ὁμήγυρις
appetentia.	ψάφωνος ὄρνιθες.	ὄρεξις
saltatio.	ταῖς μούσαις ταῖς χάριτας.	ὄρχησις
herba quædam.	ἄνδρες γὰρ πόλις.	ὄρχις
insecutio hostiũ.	νεοπτολέμειος τίσις.	παλίωξις
transgressio.	ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν.	παράβασις
hallucinatio.	ἡ γὰρ παιδιὰ ἄνεσις ἐστὶν εἴπερ οὖν ἀνάπαυσις.	παράβλεψις
adnarratio.	ἡ κακὴ κρίσις παντὸς κακοῦ αἰτία.	παραδιήγησις
præceptio.	ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήιοι.	παράδοσις
appositio.	ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶν ἥτε φύσις καὶ ὁ νόμος.	παράθεσις
adhortatio.	οὐδὲν οἰκειότερον πατρίδος.	παρακίνησις
deprecatio.	μέγιστα ἀδικήματα θεῶν καταφρόνησις:	παραίτησις
potentia.	καὶ γονέων κάκωσις ἑκούσιος: καὶ ἀρχόντων,	κῖκυς
aptatio.	καὶ νόμων ὀλιγωρία: καὶ ἑκούσιος ἀτιμία δι-	κατάρτησις
consecratio.	καιοσύνης.	καθίδρωσις
fractio.	πολλοί τοι πόσιος καὶ βρόσιος εἰσὶν ἑταῖροι:	θραῦσις
positio.	ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι, παυρότεροι.	θέσις
quies.	ἀνάπαυσίς ἐστι τῶν κακῶν ἀπραξία.	λῆξις
rumor.	πολιὰ χρόνου μήνυσις, οὐ φρονήσεως.	βάξις
intermissio.	ὡς ἔστ' ἄπιστον ἡ γυναικεία φύσις.	διάλειψις
facultas.	βροτοῖς ἅπασιν ἡ συνείδησις θεός.	δύναμις
dubitatio.	φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεστάτη.	διαπόρησις

μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τέκνα καὶ γυνή. — ἀβρόταξις — peccatum.
ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖα, — ἀγανάκτησις — indignatio.
οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι. — κρίσις — iudicium.
ἐλπὶς κακοῦ κέρδους, ἀρχὴ ζημίης. — λύσις — solutio.
ὁ θάνατος ψυχῆς καὶ σώματος διάλυσις — ἕξις — habitus.
ἡ φύσις ἑκάστου γὰρ γένους ἐστὶν πατρίς.
ἡ φροντὶς ίδος. cura. ἄϊς infernus. κορωνίς apex.

fœminina à noībus in ης, vel η, vel ο, non mutato accentu.

κάλπις ἀπὸ τῆς κάλπης. s. vrna.
ἀκοίτης ἀπὸ τοῦ ἀκοίτου. p. vxor. — maritus.
στρατηγὶς ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ. t. ductrix exercitus. — ductor copiarũ.
λαχανόπωλις ἀπὸ τοῦ λαχανοπώλου. p. mulier vẽdens olera. — olitor.
τοξότις ἀπὸ τοῦ τοξότου. s. sagittaria eadem ratione. — παλλακίς pellex.
πολῖτις ciuis fœm. δεσπότις hæra. σπαρτιάτις spartiata.

ος. Reg. XXIII.

Flecte neutra hæc addito ε ante syllabam, quæ pura patrium casum absoluit, vt σθένος σθένεος, quæ contrahuntur. Participia vertunt σ in τ, vt τετυφὼς τετυφότος.

E. ος < εος εἴ / ότος ότι > ος ος < Δ. εε εοιν εε / ότε ότοιν ότε Π. εα εων / ότα ότων

χαλεπὸν τὸ γῆρας ἐστὶν ἀνθρώποις βαρύς. — τὸ γρῖπος — rete.
τεῖχος κεκονιαμένον. — ἔθος — mos.
κακὰ κέρδεα ἴσ᾽ ἄτησιν. — φάος — lux.
ἀδωροφόρητον βασιλεία τὸ κάλλος. — ἄκος — εος — medela.
ἄλμυρον κάλλος. — βρέφος — infans.
κάλλος δυστήρητον ἔφυ παιδῶν τοκεῦσι. — στῆθος — pectus.
δίκη μὲν οὖν νόμου τέλος ἐστί. παντὶ σθένει.
ψύχος δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολεμιώτατον.
κέρδος αἰσχρὸν βαρὺ κειμήλιον.
φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.
κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον.

τὸ λίπος εος pinguedo. τὸ βέλος εος sagitta.

λέχος	lectus.	γάνος	lætitia.
λάχος	sors.	γένος	genus.
κῦρος	auctoritas.	γλάγος	lac.
βάρος	pondus.	γλεῦκος	mustum.
δέος	timor.	δρίος	sylua.

τὸ θάλπος	calor.	τὸ θαλός	ſurculus.
θάμβος	pauor.	ἄγος	ſcelus.
αἶσχος	dedecus.	θύος	ſacrificium.
ὄρος	mons.	ὄφελος ἄκλιτον	vtilitas.
πάγος	glacies.	πάθος	ægritudo.
νέμος	nemus.	νεῖκος	rixa.
κῆτος	cetus,i.	θρῶνος	ſedes.
ἦδος	voluptas.	ἦθος	domicilium.
θράσος	temeritas.	κάρφος	feſtuca.
ἴχνος	veſtigium.	κῆδος	cura.
κλίτος	angulus.	κράνος	galea.
ὄνειδος	exprobratio.	ὄξος	acetum.

Gaza indeclinabile facit.

οἴδιπος proprium nomen in epigr. facit οἰδίποδος: quod ſolum habebis virilis generis in hac regula, & in δος in genitiuo. Sed tamen eſt οἰδιπόδης δου. & οἰδίπους, quod verè facit οἰδίποδος.

Ys. REG. XXIIII.

piſcis. quercus. cubitus. ſecuris. ſenex.

Horũ, quæ anflexa ſunt, adſciſcũt o ante σ, vt ἰχθύς ἰχθύος ὁ. δρῦς δρυὸς ἡ. & barytona vt νέκυς νέκυος ὁ. exceptis paucis quibuſdam, quæ cõuertunt υ in ε, vt ὁ πῆχυς πήχεος. vel πήχεως Atticè. ὁ πέλεκυς πελέκεος, ὁ πρέσβυς πρέσβεος. quam inflexionem ſeruant, quæ per tria genera, aut per tres articulos flectuntur, vt

iucundus,a,um. breuis. multus,a,um.

ἡδὺς ἡδεῖα ἡδύ. ὁ καὶ ἡ βραχύς excipe ὁ καὶ ἡ πολύς, quod ἡδέος ἡδείας ἡδέος. τοῦ καὶ τῆς βραχέος habet πολλοῦ, vt in tertia æqualium præter accuſatiuum quod habet πολύν. alia

galea. faſciculus feni. ſagulus

præter o adſumũt θ, vt κόρυς κόρυθος ἡ. κῶμυς κώμυθος. ἡ. ea autem ſola ſunt. alia δ vt χλαμύς χλαμύδος ἡ. hæc autem ſunt fœminina ὀξύτονα, & compoſita præterquàm à nominibus in υς ſimplicibus, vt vocant, vt νέηλυς νεήλυδος ὁ. i. νεωστὶ ἐλθών, & ὁ καὶ ἡ ἐπήλυς ἐπήλυδος, ἀπὸ τοῦ ἐπήλυθον. participia cõuerſo σ in ν, & addito τ mittũt genitiuũ, vt ζευγνὺς ζευγνύντος.

nuper adueniẽs. aduena.

iungens. vires. tardus velox. acutus. colloquium.

E. υς { υος υι υν ; εος ει υν ; υθος υθι υθα ; υδος υδι υδα ; υντος υντι υντα }

ἡ ἰσχὺς υος
ὁ βραδὺς εος
ὠκύς
ὀξύς
ὀαριστύς
ὁ καιρός

ὁ καιρὸς ὀξὺς.
πάντες ἴσοι νέκυες.
ὗς τὴν Ἀθηνᾶν.

Ως. Reg. XXV.

Hæc verso σ in τ, mittunt genitiuum vt ὁ γέλως τοῦ γέλωτος excipe muliebris generis ὀξύτονα, vt ἡ ἠὼς τῆς ἠῶος, & monosyllaba cum consonantibus τ seu δ vel θ, vt φῶς φωὸς, δμῶς δμωὸς, θῶς θωὸς, & barytona pen. producta, vt ὁ ἥρως ἥρωος: reddunt enim genitiuū posito ο ante σ, quo expuncto fiūt quartæ τῶν ἰσοσυλλάβων, vt ὁ μίνως μίνω. hanc formationem non sequuntur immutata à suis primitiuis, vt ὁ εἵλως εἵλωτος quia ἀπὸ τοῦ ἕλως. sunt autem virilis generis omnia, præter αἰδὼς, & ἠὼς fœminina, & τὸ φῶς φωτὸς neutrum. masculinū enim virum significat, & fœmininum in genitiuo habet δ, vt φωδὸς. σῶς ὁ καὶ ἡ, & siqua alia sunt ὀξύτονα monosyllaba rectius faciunt genitiuum ἀποβολῇ τοῦ σ, vt supra adnotatum est.

E. ως	ωτος	ωτι	ωτα	ως
	ωος	ωϊ	ωα	

γέλως συγκρούσιος.
καύνιος ἔρως.
σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς.
οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ' ἀΐδηλον ἁπάντων.
ἔρως δὲ ἐστὶν ἀλογίστου τινός ἐπιθυμίας ὑπερβολὴ, ταχεῖαν μὲν ἔχουσα τὴν πρόσοδον: βραδεῖαν δὲ τὴν ἀπόλυσιν.
φεῦ, φεῦ βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα!

Λς. Reg. XXVI.

Hic posito ο inter λ & σ, facies genitiuum vt ἅλς ἁλός.

Νς. Reg. XXVII.

Postremam horū nominum, quæ paucissima planè sunt, abscinde, & pone θ & ο, indeq; habebis genitiuum, vt ἕλμινς ἕλμινθος, τίρυνς τίρυνθος.

ὄθρυς	υος	Othrys mons.
οἰσὺς		sordes lanæ.
ἡ ὀρχηστὺς		saltatio.
ὁ ὀσφὺς		lumbus.
ἡ ὀφαυὺς		exhortatio.
ὀφρὺς		supercilium.
ὁ δαιτὺς		conuiuium.
ἄδρυς		arboribus carēs.
ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς		non lacrymans.
ὁ αἰπὺς	εος	altus.
ἡ κόρθυς	υος	cumulus.
ὁ ἰθὺς	εος	rectus.
ἡ θῆλυς	υος	pupilla.
ὁ πλατὺς	εος	latus.
		heros.
		Mino.
		seruus Laconum.
		pudor.
		aurora.
		lux.
		inustio ab igne facta in cruribus.
		incolumis.
ὁ χρὼς		corpus.
ἀγνὼς		ignotus.
ἱδρὼς		sudor.
δεδαὼς		doctus.
ὀμωμοκὼς		iuratus.
		mas. sal. fœm. mare.
		tinea.
		tiryns.

Αρ. REG. XXVIII.

vxor. Varia est hæc dialectus nominũ in αρ, vt ἡ δάμαρ vel δάμαρς: quæ, verso σ in τ, mittunt genitiuũ, vt δάμαρτος.

Αις. REG. XXIX.

conuiuium. farinæ flos. filius filia. orbus liberis. bonus filius. gemellus. paucos habens filios.

Tria sunt nomina in αις diphthongum finita: primum fœmininum, vt δαὶς δαιτὸς: alterum neutrum, vt τὸ σταῖς σταίτος: tertium commune, vt ὁ καὶ ἡ παῖς παιδὸς cum suis compositis, vt ἄπαις ἄπαιδος, εὔπαις εὔπαιδος, ὁμόπαις ὁμόπαιδος, ὀλιγόπαις ὀλιγόπαιδος.

μὴ παιδὶ μάχαιραν.

στῦλος γὰρ οἴκου παῖδές εἰσιν ἄρρενες.

Αυς. REG. XXX.

nauis. anus.

Duo tantum habes nomina in αυς (quod ego sciam) quæ versa υ in ο, & α in ε vel η, per variam dialectum inflectes, vt ἡ ναῦς vel νῆυς, ναὸς vel νηὸς vel νέος. ἡ γραῦς τῆς γραὸς vel γρέος. ναῦς habet in recto numeri multitudinis νῆες in accusatiuo ναῦς, non νῆας.

ναῦς ἡ μεγίστη κρεῖσσον, ἢ μικρὸν σκάφος.

Εις. REG. XXXI.

vnus. pecten. clauis. Simois flumen. gratiosus. honoratus. vocalis. verberatus.

Horũ pleraq; sunt virilis generis, quorũ (vt ego cõperio) monosyllaba sunt duo tantũ quæ expuncto ι, & reposito ν & ο, mittunt genitiuum vt εἷς ἑνὸς, κτεὶς κτενὸς: at fœmininum κλεὶς assumit δ & ο, vt κλεὶς κλειδὸς. Pluriũ syllabarum nomina expulso ι accipiunt ντ & ο, vt ὁ σιμόεις σιμόεντος vel σιμοῦντος, nam si habent ο ante εις cõtrahuntur: ita & adiectiua, vt χαρίεις χαρίεντος, cuius secũda, & tertia vox est χαρίεσσα, & χαρίεν: τιμήεις τιμήεντος, φωνήεις φωνήεντος. pariter flecte participia huius terminationis, vt ὁ τυφθεὶς τυφθέντος.

E. εις { ενος ενι ενα / ειδος ειδι ειδα ει κοινῶς, εις ἀττικῶς, εν ex regula. / εντος εντι εντα }

odorus. ardens. cruentus. coniunctus. furculaceus.

κοιμώμενος οὐδεὶς οὐδενὸς ἄξιος.
ὦ φίλοι οὐδεὶς φίλος.
εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ.
κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.
εἷς θεὸς ἐστὶ σοφὸς δύναστος ἅμα καὶ πολυόλβος.

ὁ θυόεις, αἰθαλόεις, αἱματόεις, κολλήεις, ὀρμενόεις, καθελ- } εντος

καθεύδων γὰρ οὐδεὶς οὐδενὸς ἄξιος, οὐδὲν μᾶλλον τοῦ μὴ ζῶντος.

παιπαλόεις — asper.
ὀμφήεις — diuinus.
ὀξυόεις — acutus.
κηώεις — suaue olens.

Ευς. Reg. XXXII.

Hæc reddũt genitiuũ cõuerso υ in ο cõmuniter, vel in ω Atticè, vel tota diphthongo in η, & ο Ionicè, vt ἀχιλλεύς, ἀχιλλέος, ἀχιλλῆος, ἀχιλλέως: ὀδυσσεύς, νηρεὺς, ἀρεὺς, πηλεὺς, βασιλεὺς, quæ contrahuntur, vt infra dicetur. hic habes anomalum ζεύς, quod ita declinabis.

E. ὁ ζεύς	vel	ὁ ζεὺς	
τοῦ διός		τοῦ ζηνός	
τῷ διΐ		τῷ ζηνὶ	
τὸν δία		τὸν ζῆνα	
ὦ ζεῦ καὶ ὦ ζεύς.		ὦ ζεῦ καὶ ζεύς.	

ὁ γραφεύς — pictor.
ἀγχιστεὺς — cognatus.
κλοπεὺς — fur.
ἱππεὺς — eques.
ἱερεὺς — sacerdos.
οἰκεύς — famulus.
ἠπεροπεύς — deceptor.
ὀρφεὺς — Orpheus.
θησεύς — Theseus.
γραμματεύς — Scriba.

πάντων βασιλεὺς ὁ νόμος.
κεραμεὺς κεραμεῖ.
κλέων περιμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πράγματα.
εἰκὼν δὲ βασιλεὺς ἐστὶν ἔμψυχος θεοῦ.

Οις. Reg. XXXIII.

Attica est synæresis vnius nominis οἶς quod vt simplex flectitur οἶς οἰός. contrahitur autem in nominatiuo, & accusatiuo multitudinis numero, vt ὄϊες οἶς ὄϊας οἶς. cũ per dieræsim legitur.

simplex id est nõ contractum, vt Græci vocant.

τῷ λύκῳ τὴν οἶν.

Ους. Reg. XXXIIII.

Conuerso υ in ο, formatur genitiuus nominum in ους, vt νοῦς νοός. excipe πούς cum compositis vt καλοπούς, quod assumit δ, vt ποδός, τρίπους τρίποδος. & ὀδοὺς quod addit ντ, sicuti participia vt ὀδόντος. quod faciunt deducta à suis primitiuis in εις anflexa nomina, seruata diphthongo, vt ὁ σιμόεις σιμοῦς, σιμοῦντος, ὁ πλακόεις πλακοῦς πλακοῦντος. præterea quæ in ους à nominibus tertiæ æqualium deducuntur habent primitiuorum suorum inflexionem, vt χρυσοῦς χρυσοῦ, quia prius erat χρύσεος χρυσέου. ἀργυροῦς ἀργυροῦ, quia ἀργύρεος ἀργυρέου, ita ἁπλοῦς διπλοῦς τριπλοῦς, quia ἁπλόος ἁπλόου. & nomen hoc νοῦς quando habet in genitiuo νοῦ, est contractum nomi-

mens. pes. forma lignea pedis. tripes. dens. Simois. placenta. aureus. argenteus. simplex. duplex. triplex.

nis

simplex. mens. Iesus. auris.

nis ὁ νόος τοῦ νόου, quod tamen, nempe primitiuum, facit νοῦς νόος, ita & βοῦς. in sacris litteris habes seruatoris nomẽ pariter inflexum, vt ὁ ἰησοῦς, τοῦ ἰησοῦ τῷ ἰησοῦ, τὸν ἰησοῦν. οὖς, solum neutrum, facit

	οος	οι	οων		ὠτὸς
	οδος	οδι	οδα		ὠτὶ
E. ους	οντος	οντι	οντα	ου.	οὖς
	οωντος	οωντι	οωντα		οὖς
				Δ.	ὦτε
					ὤτοιν
					ὦτε.
				Γ.	ὦτα
					ὤτων
					οὖσι
					ὦτα vel οὔας poeticè.
					ὦτα.

μίδας ὄνου ὦτα.
ὄνος ὦτα κινῶν.
ἀφέμας βοῦς.
ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ τῶν βασιλέων πολλοί.
εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος.
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐν ἑκάστῳ θεός.

Ψ. Reg. XXXV.

Arabs. vena. ventus Africus. chalybs. insectum alatum in sacr. lit. scala. facies. homo. cyclops.

Quæ habent α, ε, ι, aut υ ante ψ mutant illud in β, vt ἄραψ ἄραβος. ἡ φλέψ φλεβός, ὁ λίψ λιβός: χάλυψ χάλυβος. quod aliquando in suam aspiratam conuertitur, vt ὁ κίνυψ κίνυφος, ὁ κατῆλιψ κατήλιφος, ὁ σκίραψ σκίραφος: quæ habent ο vertũt ψ in π, vt ὄψ, ὀπὸς: ὁ μέροψ, οπος. ita & quæ per ω scribuntur, vt κύκλωψ κύκλωπος.

κύκλωπος δωρεά.

REGVLAE DE CAETERIS CASIBVS.

I. Accvsativi singularis numeri nominum in ις, υς, αυς, ους in ος purum fiunt à nominatiuo mutato σ in ν, vt quorũ genitiuus sit

ὄφις ἡδὺς ναῦς βοῦς. nisi sit per poeticam licentiam, vt aliquando in neu-
ὄφιν ἡδὺν ναῦν βοῦν.

tris accusatiuis, qui pares esse debent nominatiuo.

II. Barytona in ις, υς non purum ος habentia genitiui, & cõmunem, & superius traditam terminationem aliquãdo sequuntur vt ὄρνις ὄρνιθος, ὄρνιθα vel ὄρνιν. (lis.)

III. Vocatiuus idem est cum nominatiuo ablata excrescente genitiui: nec te decipiet variatio consonantiũ, aut etiã

cum. ς. σ in ν vertitur, & alia huiusmodi.

voca-

vocaliũ vt { αἴας αἴαντος / πόρθυ πόρθυος / μήτηρ μητέρος } ω̃ αἴαν / πόρθυ / μήτερ. seruãtur enim vt in genitiuo.

at nomina in ους formant illud à recto ἀποβολῇ τοῦ σ, vt βοῦς ὦ βοῦ.

Dualis rectus habet terminationẽ ε quæ fit a datiuo singulari conuerso ι in ε, vnde mutata ε in οιν fit datiuus eiusdem numeri vt τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. IIII.

In numero multitudinis rectus casus fit à nominatiuo duali addito σ, vt τὼ αἴαντε οἱ αἴαντες. V.

Genitiuus habet ων, vt cætera alia, de quibus hactenus diximus. Datiuus pluralis à datiuo singulari formatur σ ante ι apposito, vt βότρυι βότρυσι: atque in his dele δ θ ν τ, in quorum locum repone σ vt λαμπάδι / ὄρνιθι / τιτᾶνι / λέβητι } σι VI.

Penultima datiui singularis correpta in plurali fit longa vt λέοντι λέουσι. / τυφθέντι τυφθεῖσι. Ionice fit a genitiuo sing. verso ο in ε, & addita σι vt σώματος σωμάτεσι. VII.

Desinentiũ nominum in ξ, ψ, ευς & ους datiui casus fiunt à recto addito ι (excipe ποῦς ποσὶ soluta diphthongo, est enim à datiuo singulari) vt θώραξι, ἄραψι, ἀχιλλεῦσι, βουσὶ. VIII.

In ηρ exeuntia nomina, quæ patiuntur syncopen faciunt datiuum in ασι, vt πατὴρ πατράσι. IX.

Accusatiuus formatur a recto, conuersa ε in α vt αἴαντες αἴαντας. X.

In neutris præter datiuum, sequere terminationem articuli sui α ων α α. XI.

REGVLAE GENERALES DE TENORIBVS ET TEMPORIBVS NOMINVM.

OMNE masculinum, aut fœmininum per immutabilem desinẽs producit vltimam, præter μάκαρ δάμαρ: nec vllum accentum in vltima, nisi acutũ, recipere possunt, præterquàm si contracta fuerint. I.

II. Omnis genitiuus vltimam habens productam, si accentũ poscit, exigit anflexum vt θεοῦ.

III. Datiuus singularis genitiui habet accentum & tempus θεοῦ θεῷ, αἴαντος αἴαντι, præter cõposita semper antepenacuta μηνὶ διχόμηνι.

IIII. Accusatiuus in eadem syllaba affigit tonum, in qua in genitiuo, præterquàm si contrahantur, vt βοῶν, & præter anomalum δία ἀπὸ τοῦ διός. & quæ syncopen patiuntur, vt θύγατρα, quod antea fuerat θυγατέρα, simile genitiuo θυγατέρος.

vt differat à præpositione διά.

V. Vocatiui consimiles nominatiuo eundẽ tonũ recipiunt, sin minus reflectunt in præcedentem syllabam vt δημοσθένης δημόσθενες. θεὸς θεέ. & cõposita finita in ων, vt ἀγάμεμνον κακόδαιμον. excipe quæ componuntur cum nomine φρὴν vt δαΐφρον simile nominatiuo δαΐφρων. & λακεδαῖμον & παλαῖμον quæ sunt penanflexa, cũ tamen rectus sit acutus.

VI. Rectus dualis numeri in eadem syllaba habet accentum, in qua singularis.

VII. Dualis genitiuus in nominibus quintæ sequitur genitiuum pluralem, ut αἰάντοιν αἰάντων, exceptis χεροῖν ποδοῖν μυκέοιν, in aliis similis est nominatiuo suo, vt τὼ αἰνεία τοῖν αἰνείαιν.

VIII. Vocatiuus dualis est idem cum recto numeri eiusdem, vt τὼ καὶ ὦ αἴαντε.

IX. Rectus maioris numeri à minori nihil differt, θεὸς θεοί: præter fœminina deducta a masculinis suis, quorũ tenorem sequuntur, vt αἱ λίθιναι quia est à masculina voce λίθινος, λιθίνη. est enim regula, quod in plurali nominatiuo fœminina masculinis respondeant.

X. Genitiuus maioris numeri tertiæ, aut quartæ inflexionis accentu conuenit cum genitiuo minoris numeri.

XI. Datiuus pluralis singulari consonat, præter πᾶσιν.

XII. Accusatiuus in numero multitudinis consentit cum suo nominatiuo, nisi vltima producta impediat, erit enim hoc pacto vox paroxytona vt δίκαιοι δικαίους. nã producta existente vltima non potest esse tonus in antepenultima,

nultima, exceptis nominibus Atticis quartæ inflexionis. vt μενέλεως.

Vocatiuus recto est similis. XIII.

Μετοχικὰ, id est participialia nomina eundem habent in voce, tempore, & accentu nominatiuum, & vocatiuum. καλύσων. XIIII.

Dissyllaba, quæ trocheum faciunt, reiiciunt in compositione accentũ in superiorẽ syllabã, vt δοῦλος ἔνδουλος. XV. i. prima prod, sec.corr.

Casus finalis in ω non circumflectitur vt ὁ νέος τοῦ νέω Attice. neque synæresis, cum alicui è præmissis casibus similis sit terminatio, vt λητόα λητώ, quia rectus erat λητώ. at in cæteris, vt αἰδόα αἰδῶ, quia omnis synæresis cõstans ex acuto, & graui inflectitur, & in apocope etiã circumflexus affigitur, vt ποσειδῶ, de quibus superius egimus. XVI.

Correpta vltima, quæ antea producta fuerat, acutus in penultima fit circunflexus, vt προφήτης προφῆτα. excipe δεσπότης, quod facit δέσποτα. XVII.

Circumflexus in acutũ vertitur: aut cum eandem sedem seruat crescentibus syllabis, vt mutari necesse sit, vt σῶμα σώματος: aut cum immutata sede fit vox in obliquis oxytona vt βοῦς βοός. XVIII.

περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων. De numeralibus nominibus.

Nomina simplicis numeri sunt secundæ, tertiæ, aut quintæ inflexionis, & pro numeri sui significatione declinantur. nam quod significat vnum, numero vnitatis inflectes: quod vero duo, dualiter: quæ autem plura, pluraliter tantummodo declinabis.

Ἀρσ. Θηλ. Οὐδ. Δ. τὼ καὶ τὰ δύο

Ε. εἷς μία ἕν τοῖν καὶ ταῖν δυοῖν. vnus. duo.

ἑνὸς μιᾶς ἑνὸς nec tamen caret vocibus quæ cum

ἑνὶ μιᾷ ἑνὶ nominibus pluralis numeri iun-

ἕνα μίαν ἕν gantur, vt οἱ καὶ αἱ καὶ τὰ δύο

κοινὸν Οὐδ. τῶν δύω

Γ. τρεῖς τρία τοῖς καὶ ταῖς δυσὶ

τριῶν τριῶν τοὺς καὶ τὰς καὶ τὰ δύο. tres.

τρισὶ τρισὶ
τρεῖς τρία
κοινόν ουδ.
Γ. τέσσαρες τέσσαρα
τεσσάρων τεσσάρων
τέσσαρσι τέσσαρσι
τέσσαρας τέσσαρα.

ὑγεία καὶ νοῦς ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο.

A quatuor vſque ad centum nullus numerus declinatur.

εἷς ἐστι δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.

Notis numerorũ vtuntur Græci litteris alphabeti, quas ſimul cum eorum nominibus appoſui, ne quid, quod ad hanc rem pertineat, per me ignores. cætera ſingillatim inter legendum aperiemus.

minorum litterarũ alphabeti triplex eſt ordo. primus continet vnitates α ι: ſecundus decades ι ρ: tertius centenarium numerũ, ρ ω.

Δ.i. δέκα qđ valet decem.

Π.i. πέντε qđ eſt quinq;.

additur in primo ordine hic character ϛ qui ſenarii numeri nota eſt.

Vnum	ζ	Quatuordecim
ἕν	ΠΙΙ	δεκατέσσαρα
α	Octo	ιδ
Ι	ὀκτώ	ΔΙΙΙΙ
Duo	η	Quindecim
δύο	ΠΙΙΙ	δεκαπέντε
β	Nouem	ιε
ΙΙ	ἐννέα	ΔΠ
Tria	θ	Sexdecim
τρία	ΠΙΙΙΙ	δεκαέξ
γ	Decem	ιϛ
ΙΙΙ	δέκα	ΔΠΙ
Quatuor	ι	Septendecim
τέσσαρα	Δ	δεκαεπτὰ
δ	Vndecim	ιζ
ΙΙΙΙ	ἕνδεκα	ΔΠΙΙ
Quinq;	ια	Octodecim
πέντε	ΔΙ	δεκαοκτὼ
ε	Duodecim	ιη
Π	δώδεκα	ΔΠΙΙΙ
Sex	ιβ	Nouendecim
ἕξ	ΔΙΙ	δεκαεννέα
ϛ	Tredecim	ιθ
ΠΙ	δεκατρία	ΔΠΙΙΙΙ
Septem	ιγ	Viginti
ἑπτά	ΔΙΙΙ	εἴκοσι

κ
ΔΔ
Viginti vnum
εἴκοσι ἕν
κα
ΔΔι
Viginti duo
εἰκοσιδύο
κβ
ΔΔιι, ita & in cæteris iunge voces denarii numeri cū εἴκοσι, & litteris ΔΔ, adde easdem notas. quod idem in aliis decadibus pari ratione seruabis.
Triginta
τριάκοντα
λ
ΔΔΔ
Triginta vnum
τριακονταέν
λα
ΔΔΔι &c.
Quadraginta
τεσσαράκοντα
μ
ΔΔΔΔ
Quadraginta vnū
τεσσαρακονταέν
μα
ΔΔΔΔι
Quinquaginta
πεντηκόντα
ν
|Δ|
Quinquagīta vnū
πεντηκονταέν
να
|Δ|ι &c.
Sexaginta
ἑξήκοντα
ξ
|Δ|Δ
Sexaginta vnum
ἑξηκονταέν
ξα
|Δ|Δι &c.
Septuaginta
ἑβδομήκοντα
ο
|Δ|ΔΔ
Septuaginta vnum
ἑβδομηκονταέν
οα
|Δ|ΔΔι &c.
Octoginta
ὀγδοήκοντα
π
|Δ|ΔΔΔ
Octoginta vnum
ὀγδοηκονταέν
πα
|Δ|ΔΔΔι &c.
Nonaginta
ἐννενήκοντα
ϟ
|Δ|ΔΔΔΔ
Nonaginta vnum
ἐννενηκονταέν
ϟα
|Δ|ΔΔΔΔι &c.
Centum
ἑκατὸν
ρ
Η
Ducenta
διακόσια
σ
ΗΗ
Trecenta
τριακόσια
τ
ΗΗΗ
Quadringenta
τεσσαρακόσια
υ
ΗΗΗΗ
Quingenta
πεντακόσια
φ
|Η|
Sexcenta
ἑξακόσια
χ
|Η|Η
Septingenta
ἑπτακόσια
ψ
|Η|ΗΗ
Octingenta
ὀκτακόσια
ω
|Η|ΗΗΗ
Noningenta
ἐννακόσια
ϡ
|Η|ΗΗΗΗ

|Δ| π ἐ πέντε, δι est δέκα, collige habebis quīquagīta.

peracto numero centū reliqua per tria genera recti- to.

Η habet cētū π habet quī- que, collige, est quinquies centū, quingenti.

ϟ hæc nota additur in secundo ordine, qui est decadū. va'et autē decades nouē.

X nota numeri millenarii, quia initium eius nominis quod valet mille.

Mille
χίλιοι
͵α
X
Bis mille
δισχίλιοι
͵β
XX
Ter mille
τρισχίλιοι
͵γ
XXX
Quater mille
τετρακισχίλιοι
͵δ
XXXX
Quĩquies mille
πεντακισχίλιοι
͵ε
|X|
Sexies mille
ἑξακισχίλιοι
͵ς
|X|X
Septies mille
ἑπτακισχίλιοι
͵ζ
|X|XX
Octies mille
ὀγδοακισχίλιοι
͵η
|X|XXX
Nouies mille
ἐννεακισχίλιοι
͵θ
|X|XXXX
Decem millia
μυρία
͵ι
M
Viginti millia
δισμύρια
͵κ
MM
Triginta millia
τρισμύρια
͵λ
MMM
Quadragĩta millia
τετρακισμύρια
͵μ
MMMM
Quĩquagĩta millia
πεντακισμύρια
͵ν
|M|
Sexaginta millia
ἑξακισμύρια
͵ξ
|M|M
Septuagĩta millia
ἑπτακισμύρια
͵ο
|M|MM
Octoginta millia
ὀγδοακισμύρια
͵π
|M|MMM
Nonaginta millia
ἐννεακισμύρια
͵ϟ
|M|MMMM
Centum millia
δεκα μύρια
͵ρ
HM
Ducenta millia
εἰκοσιμύρια
͵σ
HHM
Trecenta millia
τριάκοντα μύρια
͵τ
HHHM
Quadringẽta millia
τεσσαράκοντα μύρια
͵υ
HHHHM

& quæ ſeq. cõiunge vocabula hæc, & quemadmodũ ſupra vidiſti, eaſdem notas ſimul cõpone: non etenim noſtrum eſt ſingillatim attingere oĩa, quæ per ſe facilia erũt cognitu, cum hæc initia numerorũ, quãtum ad has inſtitutiones pertinet, combiberis.

REGVLA DE COMPOSITIONE NOMINVM NVMERALIVM.

In iungẽdis numeralibus maior numerus minori præfertur

fertur abſque copulatiua particula καὶ, quæ tamen additur vbi numerus minor præfertur maiori.

δεκαδύο		τρεισκαίδεκα
δεκατέσσαρα		τεσσαρακαίδεκα
δεκαπέντε		πεντεκαίδεκα
δεκαέξ	vel	ἑκκαίδεκα
δεκαεπτά		ἑπτακαίδεκα
δεκαοκτώ		ὀκτωκαίδεκα
δεκαεννέα		ἐννεακαίδεκα. ita & in cæteris.

ab iis numeralibus quæ ſupra diximus, ducũtur ea, quæ diuiſiua, appellãtur a Grãmaticis, & quæ augendi vim habent, ipſis autem additur πλοῦς : vel quæ quantitatem diſcretam (vt illi vocant) ponderis, & menſuræ ſignificant, quibus additur πλάσιος, vt

δι		duplex	duplus
τρι		triplex	triplus
τετρα		quadruplex	quadruplus
πεντα	πλοῦς	quintuplex	quintuplus
ἑξα	πλάσιος	ſextuplex	ſextuplus
ἑπτα		octuplex	octuplus
ὀκτα		noncuplex	noncuplus
ἐννεα		decuplex	decuplus
δεκα			

Ex eiſdẽ ducuntur ordinalia, quæ p tres voces flectũtur.

πρῶτος	primus	τεσσαρεσκαιδέκατος	quatuor dec.
δεύτερος	ſecundus	πεντεκαιδέκατος	decim. quĩtus
τρίτος	tertius	ἑκκαιδέκατος	decim. ſextus
τέταρτος	quartus	ἑπτακαιδέκατος	dec. ſeptimus
πέμπτος	quintus	ὀκτωκαιδέκατος	dec. octauus
ἕκτος	ſextus	ἐννεακαιδέκατος	dec. nonus.
ἕβδομος	ſeptimus	εἰκοστός	vigeſimus
ὄγδοος	octauus	εἰκοστὸς πρῶτος	vig. primus
ἔνατος	nonus	εἰκοστὸς δεύτερος	vig. ſecundus
δέκατος	decimus	εἰκοστὸς τρίτος	vig. tertius
ἑνδέκατος	vndecimus	εἰκοστὸς τέταρτος	vig. quartus
δυοκαιδέκατος	duodecim.	εἰκοστὸς πέμπτος	vig. quintus
τρισκαιδέκατος	tertius dec.	εἰκοστὸς ἕκτος	vig. ſextus

vigeſimus ſeptimus	εἰκοστὸς ἕβδομος	διακοσιοστὸς	ducenteſimus
vig. octauus	εἰκοστὸς ὄγδοος	τριακοσιοστὸς	tricenteſimus
vigeſimus nonus	εἰκοστὸς ἔννατος	τετρακοσιοστὸς	quadringenteſimus
trigeſimus	τριακοστὸς	πεντακοσιοστὸς	quingenteſimus
trig. primus &c.	τριακοστὸς πρῶτος	ἑξακοσιοστὸς	ſexcenteſimus
quadrageſimus	τεσσαρακοστὸς	ἑπτακοσιοστὸς	ſeptingenteſimus
quadrageſimus primus &c.	τεσσαρακοστὸς πρῶτος	ὀκτακοσιοστὸς	octingenteſimus
quinquageſimus	πεντηκοστὸς	ἐννακοσιοστὸς	noningenteſimus
quinquageſimus primus &c.	πεντηκοστὸς πρῶτος	χιλιοστὸς	milleſimus.
ſexageſimus	ἑξηκοστὸς	δισχιλιοστὸς	bis milleſimus
ſexageſimus primus &c.	ἑξηκοστὸς πρῶτος	τρισχιλιοστὸς	ter milleſimus
ſeptuageſimus	ἑβδομηκοστὸς	τετρακισχιλιοστὸς	quater milleſimus
ſeptuageſimus primus &c.	ἑβδομηκοστὸς πρῶτος	πεντακισχιλιοστὸς	quinquies milleſimus
octogeſimus	ὀγδοηκοστὸς	ἑξακισχιλιοστὸς	ſexies milleſimus
octogeſimus primus &c.	ὀγδοηκοστὸς πρῶτος	ἑπτακισχιλιοστὸς	ſepties milleſimus
nonageſimus	ἐνενηκοστὸς	ὀκτακισχιλιοστὸς	octies milleſimus
nonageſimus primus &c.	ἐνενηκοστὸς πρῶτος	ἐννακισχιλιοστὸς	nouies milleſimus
centeſimus	ἑκατοστὸς	μυριοστὸς	decies milleſimus.

a quita deſcẽdũt quę ἁπλᾶ vel ἀπαθῆ appellantur, nunc autẽ συνῃρημένα, vel ἐμπαθῆ, cum ex duabus vocalibus diuiſis vna fit ſyllaba. ℞ nam contrahuntur nomina vbi venit obuiam σύγκρουσις δύο φωνηέντων ſed non in eadem ſyllaba. fiũtq; ſynæreſes, aut ex duab. breuibus in longam vt εα, η. aut in diphthõgum, vt εο ου. aut ex breui & longa vt εω ω. produ-

περὶ τῶν συνῃρημένων ὀνομάτων. De contractis nominibus.

Contrahuntur nomina tribus modis per { συναίρεσιν, κρᾶσιν, συναλοιφήν.

Synæreſis eſt cum manent eædem vocales, quæ tamen in vnam coeunt, vt ὄφεϊ ὄφει.

Craſis eſt, cum vtraque illarum immutata in aliam coaleſcit, vt δημοσθένεα δημοσθένη.

Synalœpha eſt, cum altera duarum immutata, ſeruatur altera, vt δημοσθένεος δημοσθένους.

Patiũtur aũt cõtractiones alia { in pluribus / ĩ paucioribus } vñ { πολυπαθῆ / ὀλιγοπαθῆ } appellãtur

vnumquodq; autem genus in ſpecies quinq; ſecabitur, quæ a terminatione recti dignoſcentur.

De Primo Genere Contractorum nominum quæ πολυπαθῆ appellantur.

πολυπαθῆ ĩ ſpẽs quĩq; ſecãtur videlicet dſinẽtiũ ĩ { η, ε, ο, ι, α } ς quæ tribus declinationibus complectuntur: quarum

prima

prima est eorum quæ desinūt in { η ε ο } secunda in ι, tertia in α.

DECLINATIO PRIMA.

PRIMA habet masculina, & fœminina in ης: & in ες, aut ος neutra: quorum genitiuus in εος παρὰ τὸ συλλάβως, in ους vero per synalœpham ἰσοσυλλάβως, quorum cōtractiones sunt sex.

πάθη τῶν η ε ο.

εο	ου	τοῦ ἀριστοτέλεος	ἀριστοτέλους
εϊ	ει	τῷ ἀριστοτέλεϊ	ἀριστοτέλει
εα	η	τὸν ἀριστοτέλεα	ἀριστοτέλη
εε	η	τὼ ἀριστοτέλεε	ἀριστοτέλη
εοι	οι	τοῖν ἀριστοτελέοιν	ἀριστοτελοῖν
εω	ω	τῶν ἀριστοτελέων	ἀριστοτελῶν.

REGVLA DE accentu

omnis synæresis ex acuto, & graui circunflexum facit, vt ληθόος ληθοῦς: præter quā ī casib s cōsimilibus nō cōtractis. nā eūdē habēt accētū vt ληθόα ληθώ: quia ita est in recto cui in voce est similis.

E.	ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς		E.	τὸ ἀληθὲς	
	τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος	ἀληθοῦς		τοῦ ἀληθέος	ἀληθοῦς
	τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ	ἀληθεῖ		τῷ ἀληθέϊ	ἀληθεῖ
	τὸν καὶ τὴν ἀληθέα	ἀληθῆ		τὸ ἀληθὲς	
	ὦ ἀληθὴς καὶ ἀληθὲς.			ὦ ἀληθὲς.	
Δ.	τὼ καὶ τὰ ἀληθέε	ἀληθῆ	Δ.	τὼ ἀληθέε	ἀληθῆ
	τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν	ἀληθοῖν		τοῖν ἀληθέοιν	ἀληθοῖν
	ὦ ἀληθέε	ἀληθῆ.		ὦ ἀληθέε	ἀληθῆ.
Π.	οἱ καὶ αἱ ἀληθέες	ἀληθεῖς	Π.	τὰ ἀληθέα	ἀληθῆ
	τῶν ἀληθέων	ἀληθῶν		τῶν ἀληθέων	
	τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι			τοῖς ἀληθέσι	
	τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας	ἀληθεῖς		τὰ ἀληθέα	ἀληθῆ
	ὦ ἀληθέες	ἀληθεῖς.		ὦ ἀληθέα	ἀληθῆ.

ἀφανοῦς μουσικῆς οὐδὲν ὄφελος.

E.	τὸ καὶ ὦ ἄλγος		E.	ὁ	νόος	νοῦς
	τοῦ ἄλγεος	ἄλγους		τοῦ	νόου	νοῦ
	τῷ ἄλγεϊ	ἄλγει		τῷ	νόῳ	νῷ
Δ.	τὼ καὶ ὦ ἄλγεε	ἄλγη		τὸν	νόον	νοῦν
	τοῖν ἀλγέοιν	ἀλγοῖν.		ὦ	νόε	νοῦ.
Π.	τὰ καὶ ὦ ἄλγεα	ἄλγη	Δ.	τὼ καὶ ὦ νόω		νώ
	τῶν ἀλγέων	ἀλγῶν		τοῖν	νόοιν	νοῖν

& neutra in ον purū contrahūtur ī oībus casib. vt τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν τοῦ ἁπλόος ἁπλοῦς. & q̄ seq. p.17.

εα ante correptā nō contrahitur, nisi poeticè. cōfundūtur hæc nomina, & in vniuersum appellantur nomine συναιρέσεως. hoc autem obseruare non parum adiuuat puerorū ingenia in his immutationibus cognoscendis vt docuimus.

excipe masculina in ος purum quæ in omnibus casib cōtrahūtur vt ὁ νόος νοῦς τοῦ νόου νοῦ. quæ sunt tertiæ æqualium.

εα quandoq; vertitur in α in iis, quæ habēt in nominatiuo ης purum, vt εὐφυὴς εὐφυέα εὐφυῆ vel εὐφυᾶ.

per synalœph.
per synæresim.
per crasim.

διογένης.
δημοσθένης.
ἀριστοφάνης.
διομήδης.
πολυδεύκης.
σωκράτης.
ἱπποκράτης.
ἰσοκράτης.
ἡρακλῆς.
θεμιστοκλῆς.

τοῖς ἄλγεσι. vide pag.17.	Γ. οἱ καὶ ὦ νόοι νοῖ
ἤθους δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.	τῶν νόων νῶν
ὁ λόγος ἰατρὸς ἐστὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν πάθους.	τοῖς νόοις νοῖς
REGVLA.	τοὺς νόους νοῦς

In contractionibus εε, & εα, quæ pari ratione fiunt, obſeruabis εα in accuſatiuo vnitatis numero verti in η, & numero multitudinis in ει diphthongum, exceptis neutris, quæ ſemper η accipiunt. In rectis, & accuſatiuis dualium εε vertetur in η: in pluralium vero nominatiuis, & vocatiuis, fiet diphthongus.

De Secvnda Declinatione.

Secvnda eſt nominum in ις per ι deſinentium, quorum genitiuus Ionicè facit ιος: communiter εως per ο μικρὸν: Attice, εως per ω μέγα. & habent contractiones tres proprias, tres a ſuperiori declinatione acceptas.

πάθη τῆς ι.

ιι ι	τῷ	ὄφιι	ὄφι	& Ionicè verſo ι in ε	ει ει
ιε ι	οἱ	ὄφιες	ὄφις		εε η ει
ια ι	τοὺς	ὄφιας	ὄφις		εα η ει.

iota.ſ. penultimæ ſyllabæ.

Ε. ἡ	πόλις			neutra habes ἰ ι ex-
τῆς	πόλιος	καὶ πόλεος	πόλεως	puncto σ, vt σίνηπι
τῇ	πόλιι πόλι	καὶ πόλεϊ	πόλει	σινήπιος καὶ σινήπεος
τὴν	πόλιν			σινήπεως. σινήπιϊ σι-
ὦ	πόλι.	καὶ ὦ πόλις.		νήπι καὶ σινήπεϊ ει. &
Δ. τὰ καὶ ὦ	πόλιε	καὶ πόλεε	πόλη	quæ ſeq. ſubinde
τοῖν	πολίοιν	καὶ πολέοιν	πολέῳν	vt in noīe πόλις, p̃
Γ. αἱ καὶ ὦ	πόλιες πόλις	καὶ πόλεες	πόλεις	ter tres caſus cōſi
τῶν	πολίων	καὶ πολέων	πόλεων	miles in neutris, q̃
ταῖς	πόλισι	καὶ πόλεσι		nihil patiūtur, ſed
τὰς	πόλιας πόλις	καὶ πόλεας	πόλεις.	de his in ι deſinēti
οἱ αὐτοὶ εὐγενεῖς οἱ καὶ ἀναρέτοι.				bus vid̄ p.x. Re.ii.

De Tertia Declinatione.

neutra omnia.

Tertia habet nomina finita aut in ας purum; aut in ρας: quorum alia in αος: alia in ατος mittūt genitiuum, & habent contractiones ſex.

πάθη τῆς α.

αο. ω. τοῦ κρέαος κρέως

αἰ

αϊ	ᾳ	τῷ	κρέαϊ	κρέᾳ
αε	α	τὼ	κρέαε	κρέα
αοιν	ων	τοῖν	κρεάοιν	κρεῶν
αα	α	τὰ	κρέαα	κρέα
αω	ω	τῶν	κρεάων	κρεῶν.

Ε. τὸ καὶ ὦ γῆρας			
τοῦ	γήρατος	καὶ γήραος	γήρως
τῷ	γήρατι	καὶ γήραϊ	γήρᾳ
Δ. τὼ καὶ ὦ γήρατε		καὶ γήραε	γήρα
τοῖν	γηράτοιν	καὶ γηράοιν	γηρῶν
Γ. τὰ καὶ ὦ γήρατα		καὶ γήραα	γήρα
τῶν	γηράτων	καὶ γηράων	γηρῶν
τοῖς	γήρασι.		

ī hac regula habes tres cōtractiones in α ſcilicet ī datiuo ſingulari in noīatiuo duali & plurali. quarū prima tantum ſubſcribitur.

γήραος Ionicè.
γήρως Atticè.

DE SECVNDO GENERE CONTRACTORVM.

ὀλιγοπαθῆ quæ paucis cōtractiones admittunt, ſecātur in quinq; declinationes, vt ſupiora, videlicet deſinentes in { ευ / ου / ω / υ ὀξύτονον / υ βαρύτονον }

Prima decl. ſecūdi gen. contract.

Prima eſt nominum in ευς deſinentium maſculinorum, quæ in genitiuo Ionicam, & Atticam mutationem admittunt, Ionicam autem in cæteris caſibus, habentq́; contractiones tres.

mutato ε in η verſo ο in ω.

πάθη τῶν ευ.

εϊ	εῖ	τῷ	βασιλέϊ·	βασιλεῖ
εε	εῖ	οἱ	βασιλέες	βασιλεῖς
εα	εῖ	τοὺς	βασιλέας	βασιλεῖς.

Ε. ὁ	ἀχιλλεύς		
τοῦ	ἀχιλλέος	ἀχιλλῆος	ἀχιλλέως
τῷ	ἀχιλλέϊ	ἀχιλλεῖ	ἀχιλλῆι
τὸν	ἀχιλλέα		ἀχιλλῆα
ὦ	ἀχιλλεῦ		καὶ ὦ ἀχιλλεύς.
Δ. τὼ καὶ ὦ	ἀχιλλέε		ἀχιλλῆε
τοῖν	ἀχιλλέοιν		ἀχιλλήοιν
Γ. οἱ καὶ ὦ	ἀχιλλέες	ἀχιλλεῖς	ἀχιλλῆες
τῶν	ἀχιλλέων		ἀχιλλήων
τοῖς	ἀχιλλεῦσι		ἀχιλλῆσι

τοὺς ἀχιλλέας ἀχιλλεῖς ἀχιλλῆας.
κεραμεῦς κεραμεῖ.
θυμὸς μέγας ἐστὶν διοτρεφέων βασιλήων.

Secunda decl. secundi gen. contract.

vide Reg. xxxiiii. hæc sunt synæresis a tertia æqualium, de quibus vide in prima cõtractorum.

Secunda nominum est in ους desinentium, quæ conuerso υ in ο mittũt genitiuum, vt βοῦς βόος. duasq; habent cõtractiones, easq; multitudinis numero.

πάθη τοῦ ου.
οε ου οἱ βόες βοῦς
οα ου τοὺς βόας βοῦς ἀγρέμας βοῦς.

Tertia declin. secundi gen. contract.

Tertia nominum est in ω vel ως desinentium fœmininorum, quorum genitiuus in όος exit περιττοσυλλάβως: ἰσοσυλλάβως autem, & per cõtractionem in οῦς quæ locis tribus in hac declinatione committitur.

πάθη τοῦ ω.	ἡ φειδώ	vide supra pa.
οο ου τῆς λητόος λητοῦς	τῆς φειδόος φειδοῦς	x. Reg. iiii. in-
οϊ οι τῇ λητόϊ λητοῖ	ἡ αἰδώς	æqualium.
οα ω τὴν λητόα λητώ.	τῆς αἰδόος	
	ἡ πειθώ	
	τῆς πειθόος πειθοῦς	

dicuntur nomina primi υ vt differant ab iis quæ sequũtur. habent enim & illa υ postremam recti vocalẽ quæ in his vertitur in ε præterquã in accusatiuo singulari qui fit a nominatiuo mutata σ in ν vt ἡδὺς ἡδὺν. nomina secundi υ seruãt illud in omnibus casibus cum superiora conuertant in ε, vnde hac tãtum de causa inter se differunt.

Quarta declin. secundi gen. contract.

Hic habes nomina in υς masc. fœm. & in υ neutra, quorũ genitiuus cõuerso υ in ε, & addita ο mittunt genitiuũ, patiunturq; contractiones tres.

πάθη τοῦ προτέρου υ.
εϊ τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ
εε } εῖ τὼ ἡδέε ἡδεῖ
εα τοὺς ἡδέας ἡδεῖς.

reliqua vt in Reg. xxiiii. declinabis.

Quinta decl. secundi gen. contract.

Quinta demũ nominũ est in υς desinentium masculinorũ seruantiũ idem υ in cæteris casibus, quorũ genitiuus addito ο ĩ υος exit vt ἰχθὺς ἰχθύος. habẽtq; cõtract. duas.

πάθη τοῦ δευτέρου υ.
υε υ οἱ ἰχθύες ἰχθῦς.
υα υ τοὺς ἰχθύας ἰχθῦς.

reliqua

reliqua flecte, vt ea de quibus proximè locuti sumus.

De Derivativis Nominibvs.

περὶ τῶν παραγώγων ὀνομάτων.

τῶν παραγώγων deriuatorũ aliud est	πατρωνυμικὸν	Patronymicum
	συγκριτικὸν	Comparatiuum
	ὑπερθετικὸν	Superlatiuum
	ὑποκοριστικὸν	Diminutiuum
	κτητικὸν	Possessiuum
	παρώνυμον	Denominatiuum
	ῥηματικὸν	Verbale

De Patronymicis. περὶ τῶν πατρωνυμικῶν.

πατρωνυμικὸν ὄνομα κυρίως ἐστὶ τὸ ἀπὸ πατρὸς ἐσχηματισμένον καὶ υἱὸν πατρὸς σημαίνει nomen est proprium a nomine ipso patris deductum eiusq́; significans filium, estq́;

aut { ἀρσενικὸν { άδης, ίδης, ίων } ; θηλυκὸν { ας, ις } } ĩpropria exeũt velin { άδιος … νη. }

Finita in άδης.

Ducuntur hæc à nominibus in ος purum tertiæ, vt ὁ διονύσιος, & à nominibus primæ inflexionis, vt αἰνείας, formanturq́, à genitiuo singulari versa ου in αδης, vt διονυσίου διονυσιάδης & αἰνείου αἰνειάδης. ἥλιος ἡλίου ἡλιάδης, ἱππότης ἱππότου ἱπποτιάδης.

præmissa ι aut ω vt ἰκαρειώνι. Ionicè αἰνειήδης. & ἀποβολῇ τοῦ αλφα, αἰνεῖδης dicitur.

Finita in ίδης.

Formantur hæc à nominibus tertiæ in ος, nõ purum desinentibus, versa ου postrema genitiui syllaba in ιδης, vt χρόνος χρόνου χρονίδης: πρίαμος πριάμου πριαμίδης. eademq́; ratione fiunt à nominibus quintæ, vt πηλεὺς πηλέως πηλεΐδης, ἀγαμέμνων ἀγαμέμνονος ἀγαμεμνονίδης, δημοσθένης δημοσθένους δημοσθενίδης.

& per cõtractionẽ πηλείδης & Ionicè πηλήιδης verso ε ἰ in η & πλεονασμῷ τοῦ α πηληιάδης. Reg. xii.

Finita in ων.

Patronymica deducta à nominibus in ευς quintæ inflexionis, δης in ων versa formant tertium hoc patronymicum, vt ἀφρεὺς ἀφρείδης ἀφρείων.

De Patronymico Foeminei Generis.

a patronymicis virilis generis deducũtur, & in genitiuo habẽt δ primitiui, vt ἰλιὰς ἰλιάδος. πριαμὶς πριαμίδος.

Hæc à ſuis maſculinis deſcendunt, aut in άδης aut ίδης deſinentibus, reiectis δ & η: vt ἰλιάδης ἰλιὰς, πριαμίδης πριαμὶς.

De Patronymicis Impropriis.

Impropria ſunt aut in αδιος maſculina, vt ὑῤῥάδιος, aut fœminina in νη, vt ἀδραστίνη, ἀκρισιόνη, νηρίνη, ἀπὸ τοῦ ὑῤῥαδίου, ἀδράστου, ἀκρισιόνος, νηρέος.

De Comparativis. περὶ τῶν συγκριτικῶν.

Comparatiuum eſt nomen δι' οὗ σύγκρισις γίνεται πρὸς ὁμοφυεῖς καὶ ἑτεροφυεῖς. quo res eiuſdem aut diuerſi generis cõparãtur. ſuntq; alia finita in { τερος. ιων.

finita ῖος purũ aliquãdo delẽt ος et ponũt τερος vt γεραιός γεραίτερος.

Formantur comparatiua à recto caſu nominum adiectiuorum cõuerſo σ in τερος, vt πρᾶος πραότερος ῥᾷον. In adiectiuis quorum prima vox habet ης vltimam ſyllabã, petenda eſt neutra vox, indeq; addita τερος, & relicto σ, formandum comparatiuum, vt ὁ καὶ ἡ εὐγενὴς τὸ εὐγενὲς, ὁ καὶ ἡ εὐγενέστερος. quam regulam ſeruant etiam nomina in ους, vt εὔνους εὐνούστερος, & in εις ſed expũcto ι vt χαρίεις χαριέστερος. Poſitiua in ος penult. habentia lõgam ſeruant vocalem ο μικρὸν in vtroq; gradu comparationis, vt ἔνδοξος ἐνδοξότερος ἐνδοξότατος. Sin minus mutant in ω, vt σοφός σοφώτερος σοφώτατος. Adiectiua in ων formant a genitiuo comparatiuum ſuum verſa ο in ε, vt σώφρων σώφρωνος σωφρωνέστερος.

.ſ. relinquendo σ.

ſunt autẽ per ſynæreſim vt ἔυνοος ἔυνους ſtudioſus.

.ſ. comparatiuo, & ſuperlatiuo.

excipe κενότερος & στενότερος.

Reg.xi.

θειότερον εὐφημία κακηγορίας.

πόλεμος ἔνδοξος εἰρήνης αἰσχρᾶς αἱρετώτερος.

τυφλότερος λεβηρίδος, vel πρεσίου, vel ἀσπάλακος.

εὐμεταβολώτερος κοθόρνου.

ὠτίων πιστότεροι ὀφθαλμοί.

ἀφωνότερος τῶν ἰχθύων.

τρυγόνος λαλίστερος.

μίδου πλουσιώτερος.

ἠλιθιώτερος κορύβου.

σαχαίης δικαιότερος.

ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν.

τῆς ἀρετῆς οὐδὲν κτῆμα σεμνότερον.

ἀκίνδυνα μὲν, χρονιώτερα δὲ.
ψύχος δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολεμιώτατον.
παχυτέρα μέθυση,
ποικιλώτερος ὕδρου.
βουλῆς γὰρ ὀρθῆς οὐδὲν ἀσφαλέστερον.
κενῆς δὲ δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.
ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος.
ἰσχυρώτερον δὲ γ' οὐδὲν ἐστὶ τοῦ λόγου.
δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μητρυιῆς κακόν.
οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον.
σοφία δὲ πλούτου κτῆμα τιμιώτερον.
οὐδὲν πενίας βαρύτερον ἐστὶ φορτίον.
οὐδὲν σιωπῆς ἐστὶ χρησιμώτερον.
σιγὴ ποτ' ἐστὶν αἱρετωτέρα λόγου.

contra regulā sunt λαλίστερος & φίλτερος à λάλος & φίλος.

Adiectiua quædā in υς formant duplex comparatiuum aut in { ιων / τερος

vt γλυκύς	γλυκίων	γλυκύτερος.
ὠκύς	ὠκίων	ὠκύτερος.
βραχύς	βραχίων	βραχύτερος.
ἡδύς	ἡδίων	ἡδύτερος.
ταχύς	ταχίων	ταχύτερος.

ita & duplex superlatiuum aliquando, vt ἡδύτατος καὶ ἥδιστος.

cætera anomala sunt, vt πολὺς πλείων αἰσχρὸς αἰσχίων, αἰχθρὸς αἰχθίων, καλὸς καλλίων, μέγας μείζων, παχὺς πάσσων πάχετος, παχύτερος.

βουλῆς γὰρ οὐδὲν ἐστιν ἐχθίων κακῆς.
οὐκ ἔστι τόλμης ἐφόδιον μεῖζον βίου.

De Svperlativis. περὶ τῶν ὑπερθετικῶν.

Superlatiuum est nomen δι' οὗ ὑπέρθεσις γίνεται. quo superlatio graduum comparationis ostenditur.

eius καταλήξεις duæ sūt { τατος à comparatiuis in τερος / στος à comparatiuis in ων

ea igitur sic coniugabis.

σοφός	σοφή	σοφόν
σοφώτερος	σοφωτέρα	σοφώτερον
σοφώτατος	σοφωτάτη	σοφώτατον.

λαλίστερος cōuertit in formatione ο in ι, φίλτερος est per syncopā pro φιλώτερος.
verte υς ĩ ίων. aut σ ĩ τερος.
loquax.
amicus.
dulcis.
velox.
breuis.
suauis.
celer.
multus.
turpis.
inimicus.
pulcher.
magnus.
crassus.
tertiæ collationis nomina.
mutata terminatione comparatiui in suam quam facis superlatiui.
sapiens.

sanctus.	ὅσιος	ὁσία	ὅσιον
	ὁσιώτερος	ὁσιωτέρα	ὁσιώτερον
	ὁσιώτατος	ὁσιωτάτη	ὁσιώτατον.
iustus.	δίκαιος	δικαία	δίκαιον
	δικαιότερος	δικαιοτέρα	δικαιότερον
	δικαιότατος	δικαιοτάτη	δικαιότατον.
honorabilis.	σεμνός	σεμνή	σεμνόν
	σεμνότερος	σεμνοτέρα	σεμνότερον
	σεμνότατος	σεμνοτάτη	σεμνότατον.
diues.	πλούσιος	πλουσία	πλούσιον
	πλουσιώτερος	πλουσιωτέρα	πλουσιώτερον
	πλουσιώτατος	πλουσιωτάτη	πλουσιώτατον.
prudens.	φρόνιμος	φρονίμη	φρόνιμον
	φρονιμώτερος	φρονιμωτέρα	φρονιμώτερον
	φρονιμώτατος	φρονιμωτάτη	φρονιμώτατον.
antiquus.	παλαιός	παλαιά	παλαιόν
	παλαιότερος	παλαιοτέρα	παλαιότερον
	παλαιότατος	παλαιοτάτη	παλαιότατον.
verus.	ὁ καὶ ἡ ἀληθής		τὸ ἀληθές
	ἀληθέστερος	ἀληθεστέρα	ἀληθέστερον
	ἀληθέστατος	ἀληθεστάτη	ἀληθέστατον.
exquisitum.	ὁ καὶ ἡ ἀκριβής		τὸ ἀκριβές
	ἀκριβέστερος	ἀκριβεστέρα	ἀκριβέστερον
	ἀκριβέστατος	ἀκριβεστάτη	ἀκριβέστατον.
fortunatus.	ὁ καὶ ἡ εὐτυχής		τὸ εὐτυχές
	εὐτυχέστερος	εὐτυχεστέρα	εὐτυχέστερον
	εὐτυχέστατος	εὐτυχεστάτη	εὐτυχέστατον.

τὰ χρήματ᾽ ἀνθρώποισιν τιμιώτατα

ὁ καὶ ἡ πολύς		τὸ πολύ	multus.
ὁ καὶ ἡ πλείων		τὸ πλεῖον	
πλεῖστος	πλείστη	πλεῖστον	
καλός	καλή	καλόν	pulcher.
ὁ καὶ ἡ καλλίων		τὸ κάλλιον	
κάλλιστος	καλλίστη	κάλλιστον	
αἰσχρός	αἰσχρά	αἰσχρόν	turpis.
ὁ καὶ ἡ αἰσχίων		τὸ αἴσχιον	
αἴσχιστος	αἰσχίστη	αἴσχιστον	
ἐχθρός	ἐχθρά	ἐχθρόν	inimicus.
ὁ καὶ ἡ ἐχθίων		τὸ ἔχθιον	
ἔχθιστος	ἐχθίστη	ἔχθιστον	
ἀγαθός	ἀγαθή	ἀγαθόν	bonus.
ὁ καὶ ἡ βελτίων		τὸ βέλτιον	facit & βέλτιστος, στα, στον.
vel ἀμείνων			
aut κρείττων vnde κράτιστος, η, ον.			
βέλτιστος	βελτίστη	βέλτιστον	
κακὸς posit.	κακίων cõpar.	κάκιστος superl.	malus.
	χείρων		
	χερείων	χείριστος	
μέγας	μείζων	μέγιστος	magnus.
μικρός	μικρότερος	μικρότατος	paruus.
	ἐλάττων	ἐλάχιστος	
	ἥσσων		
	μείων		
λάλος	λαλίστερος	λαλίστατος	loquax.
φίλος	φίλτερος	φίλτατος	amicus.

Mars. ἄρης ἀρείων strenuus magis ἄριστος

ducuntur etiam à verbis, vt

volo. λῶ λωΐων melior λῷστος
fero. φέρω φέρτερος melior φέρτιστος
φέριστος vel φέρτατος.

supra. ab aduerbiis vt ἄνω ἀνώτερος ἀνώτατος.
infra. κάτω κατώτερος κατώτατος.
valde. μάλα μᾶλλον μάλιστα.
procul. πόῤῥω ποῤῥώτερος ποῤῥώτατος.
prope. ἐγγὺς ἐγγύτερος vel ἐγγίων ἐγγύτατος vel ἔγγιστος.
extra. ἔξω ἐξώτερος ἐξώτατος.

γλῶσσα ἀκόλαστος αἰσχίστη νόσος.
δευτέρων ἀμεινόνων.
οὐδὲν ἄρα τῆς γλώττης ἄμεινον, οὐδὲ χεῖρον.
γνῶμαι δ᾽ ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
ὀλίγοι γὰρ ἐσθλοὶ κρείσσονες πολλῶν κακῶν.
γῆρας λέοντος κρεῖσσον ἀκμαίων νεβρῶν.
κρεῖσσον γὰρ οἰκτισμοῦ φθόνος.
ἀρετὴ πλούτου κρείττων χρησιμωτέρα τῆς εὐγενείας.
καιρὸς γὰρ ἔστι τῶν νόμων κρείττων πολύ.
ἐν τοῖς δὲ δεινοῖς χρημάτων κρείττων φίλος.
μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ νοῦς ἀγαθὸς ἐν ἀνθρώπου σώματι.
θεοὶ μέγιστοι τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
μέγιστον ἔστιν ὀργῆς φάρμακον λόγος.
φιλίας μέγιστον δεσμὸς αἱ τέκνων γοναί.
κακὸν μέγιστον ἐν βροτοῖς ἀπληστία.
ἀγαθὸν μέγιστον ἡ φρόνησις ἐς ἀεί.
πάντων μέτρον ἄριστον.
τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος.
εὐθυμοσύνη γὰρ ἀρίστη.
θνητοῖς ἀνθρώποις κακοθυμοσύνη δὲ κακίστη.
οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον οὐδὲ τῆς καλῆς.
οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
ἀεὶ κράτιστόν ἐστι τ᾽ ἀσφαλέστατον.

σύμβουλος οὐδεὶς ἐστι βελτίων χρόνου.
οἱ πλείονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους.

De Diminutivis. περὶ τῶν ὑποκοριστικῶν.

Ὑποκοριστικὸν diminutiuum ὄνομα ἐστὶ τὸ μείωσιν τοῦ πρωτοτύπου δηλοῦν est nomen minus positiuo significans, cuius vsitatiores formas simpliciter tibi commõstrabo: ab eodem enim nomine non vna tantum, sed varia est nonnunquàm formatio vocis huius, quæ positiui sui imminuit significationem.

ita appellant Latini Grammatici. vide Laur. Vallã lib. 1. Eleg. cap. 5. vt ἄνθρωπος ἀνθρωπίσκος ἀνθρώπιον ἀνθρωπάριον. πρωτότυπα.

sunt itaq; diminutiua aut
- ἀρσενικὰ quæ exeunt vel in
  - ων μωρίων. — μῶρος n. p.
  - ας μιωᾶς.
  - αξ λίθαξ. — lapis. λίθος.
  - σκος ἀνθρωπίσκος. — homo. ἄνθρωπος.
  - λος ναυτίλος. — nauta ναύτης.
- θηλυκὰ quæ duas habent terminatiões
  - ις θεραπαινὶς ancilla — seruus. θεράπων.
  - σκη παιδίσκη puella — puer. παῖς δὸς.
- οὐδέτερα quæ variæ finita cõperies; aut in
  - αριον ποάριον — herba. πόα.
  - διον κρεάδιον — caro. κρέας.
  - κιον μειράκιον — adolescens. μεῖραξ.
  - λιον εἰδύλλιον — poematis genus. εἶδος.
  - νιον ὀψόνιον — obsonium. ὄψον.
  - υδριον λογύδριον — oratio. λόγος.
  - διον ζωΰδιον — animal. ζῶον.

De Possessivis. περὶ τῶν κτητικῶν.

Κτητικὸν ὄνομα ἐστὶ τὸ κτῆσίν τινος πράγματος δηλοῦν. possessiuũ nomen est illud, quod rei alicuius possessionem significat, cuius terminationes

duæ sunt. aut enim ĩ
- κος idq; præcedẽtibus vocalibus tribus α ι υ.
  - ακος ἰλιακὸς — ilium. ἴλιον.
  - ικος πολιτικὸς — ciuitas. πόλις.
  - υκος θηλυκὸς — fœmina. θῆλυς.
- ος purum præmissis vocalibus. ι ε ω aut diphthongis. αι ει οι.
  - ιος λόγιος eloquens — λόγος.
  - εος ἑκτόρεος — ἕκτωρ.
  - ωος πατρῷος — πατήρ.
  - αιος ῥωμαῖος — ῥώμη.
  - ειος.

Hercules. ἡρακλῆς. | ειος ἡράκλειος
alius. ἄλλος. | οιος ἀλλοῖος

De Nominibvs Denominativis.

περὶ τῶν παρωνύμων.

Denominatiuum nomen est ἀπὸ ὀνόματος παρηγμένον, vt πλάτων ἀπὸ τοῦ πλατὺς, & φίλων ἀπὸ τοῦ φίλος. (Plato. Philo.)

De Verbalibvs. περὶ τῶν ῥηματικῶν.

Deniq; verbalia sunt nomina ἀπὸ τῶν ῥημάτων παραγόμενα quæ deducuntur à verbis, & varias habēt terminationes, vt indicabo. Nam

à prima p̄sona sing. medii paracimeni fiunt masculina in ος, & fœminina in η
- ος: λέλογα ὁ λόγος. (oratio.)
- η: ἔστολα ἡ στολή. (amictus.) ἔστροφα ἡ στροφή. (versutia.) ἐπέστολα ἡ ἐπιστολή. (epistola vel litteræ.) quod seruat augumentum raro in aliis inuentum.

à prima sing. paracimeni pasiui fiunt masculina ī ος & ων
- ος: ἔψαλμαι ὁ ψαλμός. (cantio.) λελόγισμαι ὁ λογισμός. (cogitatio.)
- ων: πέφρασμαι ὁ φράσμων. (attentus.) πεφίλημαι ὁ φιλήμων. (Philemon.)

inde etiam ducuntur neutra in μα
- μα: τέτυμμαι τὸ τύμμα. (flagrum.) πέπραγμαι τὸ πρᾶγμα. (res, negocium.) ἔσκωμμαι τὸ σκῶμμα. (dicterium.) γέγραμμαι τὸ γράμμα. (littera.) ablato semper augumento .i. prima syllaba verbi, & verso αι in ος, aut ων, aut μα.

à sc̄da desc̄edūt muliebris gen. noīa ī ις
- ις: πεποίησαι ἡ ποίησις. (poësis.) ᾕρησαι ἡ αἵρεσις. (secta, hæresis.) λέλεξαι ἡ λέξις. (dictio.)

à tertia eiusdem fiūt mascul. in τηρ & της
- τηρ: σέσωται ὁ σωτήρ. (seruator.)
- της: ἔψαλται ὁ ψάλτης. (cantor.)

item adiectiua ī τος
- τος: παρακέκληται παράκλητος (aduocatus.) κέχρισται χριστὸς ή, όν. (vnctus.)

ἑτερόκλιτα postremo appellantur, quæ præter regulam à nobis superius indicatam declinantur, & aliam quandam

dam suam, ac propriam retinent declinationem, vt
ζεῦς διὸς non ζέος quemadmodum superius dictum est Reg.xxxii.
μέγας μεγάλου non μέγαντος. Reg.xix.
πολὺς πολλοῦ non πόλεος. Reg.xxiiii.
ὕδωρ ὕδατος, quæ locis suis in quinta inflexione nominum Reg.xviii.
non parium adnotauimus.

heteroclita etiam sunt quæ variant genus, cum scilicet à masculino, in plurali migrant in neutra vt

ὁ δίφρος, τοῦ δίφρου. πληθ. τὰ δίφρα biga, vel subsellium.
ὁ δεσμός, τοῦ δεσμοῦ. π. οἱ δεσμοί, vel τὰ δεσμά. vinculum.
ὁ ζυγός, τοῦ ζυγοῦ. π. τὰ ζυγά: quia in singulari habet etiam τὸ ζυγόν: sed nunquàm in plurali οἱ ζυγοί. iugum.
ὁ μοχλός, τοῦ μοχλοῦ. π. τὰ μοχλά. vectis.
ὁ νῶτος, τοῦ νώτου. π. τὰ νῶτα. quia & in sing. τὸ νῶτον. humerus.
ὁ τράχηλος, τοῦ τραχήλου. π. τὰ τράχηλα. collum.
ὁ τάρταρος, τοῦ ταρτάρου. π. τὰ τάρταρα. tartarus.

& si qua alia sunt, quæ inter legendum vsu cognosces.

Alia etiam sunt, quæ nō declinantur, & si à nominibus, quæ declinabilia sunt, deducantur per apocopem, vt

τὸ δῶ pro δῶμα ὑψερεφὲς δῶ. χρύσεα δῶ. alta domus. aureæ domus. domus.
τὸ κρῖ pro κριθή κρῖ λευκόν. pingui oleo peruncti. hordeum.
τὸ λίπα pro λιπαρὸν λίπ' ἐλαίῳ χρισάμενοι. pingue.
τὸ κρῆ pro κρέας Doricè. caro.

Simplicia etiā vnius eiusdemq; vocis in quouis casu inuenies, vt τὸ ὄναρ, τοῦ ὄναρ. & quæ sequuntur. quemadmodum apud Latinos hoc veru, huius veru &c. in numero vnitatis tantum, vt planum est. .i. quæ nullā passa sunt apocopem.

καὶ γὰρ τὸ ὄναρ ἐκ διός ἐστι.
κατ' ὄναρ prouerbialis vox.

habes igitur noīum alia: μονόπτωτα quæ vno tantum. δίπτωτα quæ duobus. τρίπτωτα quæ tribus. τετράπτωτα quæ quatuor. πεντάπτωτα quæ quinque casibus declinantur.

item alia ἑνικῶς, δυϊκῶς, πληθυντικῶς declinantur vt ἀλλήλων. ἀλλήλοις. ἀλλήλους. inuicē, vel inter se, aut mutuo.

LIBER SECVNDVS.

DE VERBO. ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

ῬΗ͂ΜΑ ἐστὶ λόγου μέρος προσώπων διακριτικὸν, καὶ χρόνων διαφόρων προσημαντικὸν, κατὰ διαφόρους μετασχηματισμούς. Verbum eſt orationis pars, quæ perſonas diſcernit, & tempora varia ſignificat, ſecundũ diuerſas tranſformationes.

Genera Latina ſignificationem verbi explicant, Græca filum coniugationis. Si itaq; vtrunq; coniungas erunt διαθέσεις ἐτυμολογικαὶ vt συντακτικαί.

διάθεσις figura coniugandi qua per omnes modos, tempora & perſonas facilis modus cognoſcẽdi, quæ terminatio actiua ſit, quæ paſsiua.

Etymologicæ, quæ coniugationis notiones ſunt.

Syntacticæ, quæ ſignificationem expediunt.

διάθεσις ſyntactica habet ex verbis aliud

Actiuum. ἐνεργητικόν.	τύπτω verbero.
Paſsiuum. παθητικόν.	τύπτομαι verberor.
Medium, aut cõe. μέσον, vel κοινόν.	βιάζομαι cõpellor & compello.
Neutrum. οὐδέτερον.	ἀναβαίνω aſcendo.
Omninoactiuũ. ὁλοενεργητικόν.	πλουτῶ diteſco.
Per ſe neutrum. αὐτοουδέτερον.	πάσχω patior.
Per ſe paſsiuũ. αὐτοπαθητικόν.	εἰμεί ſum.
Subſtantiuum. ὑπαρκτικόν.	
Perfectum. τέλειον.	
Imperfectum. ἀτελές.	
Acceſsiuum. ἐπιβατικόν.	μάχομαι μάχην pugno pugnam.
Per ſe actiuum.	

quorum actio in id tãtum proprie trãſit, quod loqui nõ poteſt. vt aro terram, terra aratur à me.

abſoluta quod per ſe ſenſum abſoluãt, vt curro, ambulo.

neutralia paſsiua. vt vapulo, ſub voce actiua ſignificatio in ſe ipſa eſt paſsiua.

Latini appellant deponens. & Græci aliàs vocant ἀποθετικόν terminatio paſsiua, ſignificatio vero actiua.

σημασία ἐνερ-

αὐτο-

αὐτοενεργητικόν.
Plusquàm medium.
ἐπιμέσον.
Plusquàm commune.
ἐπίκοινον.

Atque hæc sunt προσωπικὰ Personalia.s.hæc vero

ἀπρόσωπα. ipsonalia. { ὡς ἐνεργητικὸν vt μέλει προσήκει χρὴ / vt actiuum curæ est cõuenit oportet / ὡς παθητικὸν vt λέγεται / vt passiuum dicitur. }

præterea Personalia aut μεταβατικῶς, vel ἀμεταβατικῶς, transitiuè, vel intransitiuè ponuntur.

ETYMOLOGICA.

Diathesis actiua triplici charactere constat { ω / ῶ / ι }

Passiua vero, & communis simplici tantum, vt μαι

Erunt itaque καταλήξεις.i. terminationes quatuor ω βαρύτονον à qua reliquæ diatheses nascuntur.

μαι τῶν παθητικῶν καὶ μέσων.
ῶ περισπώμενον τῶν συνῃρημένων.
μι deducta à verbis in ω καθαρόν.

habet accidentia {
Speciem εἶδος { Primitiuam πρωτότυπον — ἄρδω rigo. / Deriuatiuam παράγωγον. — ἀρδεύω irrigo. }
Figurā σχῆμα { Simplicem ἁπλοῦν — φρονῶ sapio. / Compositam σύνθετον. — παραφρονῶ desipio. }
Numerū ἀριθμόν { Singularem ἑνικόν — λέγω dico. / Dualem δυϊκόν — λέγετον dicunt duo. / Pluralem πληθυντικόν. — λέγουσι dicunt. }
{ Primam πρῶτον — γράφω scribo. }
}

ποιέω. facio.
ποιῶ.
τίθημι. ipono.
τύπτομαι. verberor.

γητική τῇ δὲ φωνῇ παθητική significatiõe actiua voce vero passiua. vt per se actiua.

Latini vocãt Impersonalia actiuæ vocis, vt pœnitet. i tertiis personis, vt apud nos impersonalia vocis passiuæ.

huius speciei sunt verba in μι.

in compositione sequente vocali abiicitur vocalis præpositionis nõ verbi παρακούω ex παρὰ & ἀκούω excipe περὶ & περιέχω προάγω. Sequẽte aspirata vocali præpositio mutabit suam tenuem in aspiratã. ἀφαιροῦμαι ex ἀπὸ & αἱροῦμαι.

dentia sex

Personam πρόσωπον	Secundam δεύτερον	γράφεις	scribis.
	Tertiam τρίτον.	γράφει	scribit.
Tempus χρόνον	ἐνεστῶτα	Præsens.	
	παρατατικὸν	Præter.imperf.	
	παρακείμενον	Præt.pf.finitũ.	
	ἀόριστον	Præt.perf.indefinitũ.	
	ὑπερσυντέλικον	præt.plusq̃pf.	
	μέλλοντα	Futurum.	
Modum ἔγκλισιν	ὁριστικὴν	Indicatiuum.	
	προστακτικὴν	Imperatiuum.	
	εὐκτικὴν	Optatiuum.	
	ὑποτακτικὴν	Subiunctiuum.	
	ἀπαρέμφατον	Infinitiuum.	

quod præteriit, sed non definite. hanc vocem Latini cõiunctam habent cũ perfecto, quod apud illos exprimit finitã, & indefinitã rẽ.

De Personis.

accidens verbi significãs quis, cui de quo loquatur.

Πρόσωπον πρῶτον est ὧ περὶ ἑαυτοῦ φράζει ὁ λέγων per quam qui loquitur dicit de se ipso.

μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.

Δεύτερον ὧ περὶ τοῦ πρὸς ὃν ὁ λόγος per quam de eo dicimus, ad quem est sermo.

τέλος βίου ὅρα.

μωρὰ γὰρ μωρὸς λέγει.

Τρίτον ὧ περὶ ἑτέρου per quam de alio dicimus.

De Temporibus.

λέγω dico.

Ὁ ἐνεστὼς, instans & præsens tempus τὸ ἐνιστάμενον σημαίνει quod rem instantem & præsentem significat.

ἔλεγον dicebam.

Ὁ παρατατικὸς extensiuum tempus τὸ παρατεταμένον καὶ ἀτελὲς τοῦ παρῳχημένου σημαίνει, quod rem à præsenti ad præteritum, sed nondum perfectum protendi significat.

λέλεχα dixi. Stoici appellabãt hoc tempus τέλειον ἐνεστῶτα.

Ὁ παρακείμενος perfectum præteritum prorsus absolutam actionem designans. τὸ παρεληλυθὸς ἄρτι, καὶ ἐντελὲς τοῦ ἐνεστῶτος propriè quod præteriit nuper significat, & pfectio est præsentis, vnde adiacens tempus appellatur.

ἔλεξα dixi. iuxta s. positũ ei quod transiit ita enim valet dictio illa παρ.

Ὁ ἀόριστος indefinitum præteritum τὸ παρεληλυθὸς μὲν καὶ τέλειον, οὐχ ὡρισμένον δὲ τὰ περὶ τὴν ἐνέργειαν, ἢ τὸ πάθος: quod præteriit quidem, & perfectè, non definitè tamẽ seu in agendi seu patiendi significatione. Copia orationis, qua abundant Græci fecit, vt tempus quod Latini grammatici Præteritum perfectum vocare cõsuerunt

runt, in παρακείμενον & ἀόριστον diuideretur, quorum alterum rem nuper, alterum, & nuper, & olim factam significaret, sed nuper (indefinitè enim dicitur) addito aduerbio ἄρτι, & tunc idem valeret, quod Paracimenus. Latini vero (vt Priscianus ostendit) cum vnam tantummodo vocem præteriti habeant, ea non solum in re modò completa vtuntur, quæ apud Græcos est ὁ παρακείμενος, sed etiam in re non tam modò, quàm multo ante perfecta, cuiusmodi est ὁ ἀόριστος Græcorum. verum ex vno eodemq; poëta hæc exempla accipe

& adiectione τοῦ πάλαι idē significat quod ὑπερσυντέλικος, vt aliquādo vsurpant Latini de re iamdiu facta, vt cecinit pro cecinerat. Prisc.

Italiam fato profugus Lauinaq; venit Littora. *Virg. 1. Aen.*

hic rem multo ante: at in illo

Venit summa dies, & ineluctabile tempus. *Virg. Aen. ij.*

modò factam significat poëta, & perfectionem præsentis, vt dicebamus. Hanc differentiam clarius in passiuis verbis perspiciemus: vbi nempe paracimenum, & aoristum haberemus: dicimus { Amatus sum 1 / Amatus fui 2

illhic enim propriè præteritum adiacet præsenti, hic autem, nisi addatur aduerbium, vel quid simile, olim aut diu factum significatur. At nos patrio sermone nostro in plerisq; rerum, Græcā phrasim imitati, vtrāq; vocē habemus cùm actiue: tum etiā passiuè, videlicet

Io amai ἀόριστον.

Io ho amato παρακείμενον.

ὁ ὑπερσυντέλικος plusquàm perfectum præteritum τὸ παρεληλυθὸς πάλαι, καὶ ἐντελὲς τοῦ παρακειμένου. id significat quod præteriit iamdudū, & proprie est perfectio præteriti, nihil Latino dissimile.

ἐλελέχειν dixeram

ὁ μέλλων futurum τὸ μήπω γεγονός. id significat, quod nōdum est, vt etiam apud Latinos.

λέξω dicam.

ὁ ἀόριστος δεύτερος } ὁ μέλλων δεύτερος } Duos Aoristos, & futuros copia fecit, quorum in voce diuersa, eadem esset significatio, & tempus.

ἔλεγον dixi.
λεγῶ dicam.

ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων mox, seu paulopost futurum Atticorum est tempus, quod in passiuis tantum comperies differt autē à futuro idē, qđ Paracimenus ab Aoristo.

λελέξομαι mox dicam. definit hoc tēpus breui futurā esse rem, vt paracimenus paulo ante factam.

De Modis Verborvm.

Ἔγκλισις est βούλημα, εἴτ' οὖν πάθημα ψυχῆς διὰ φωνῆς σημαινόμενον, voluntas, siue affectus animi per vocem significatus.

Ὁριστικὴ est δι' ἣν ἀποφαινόμενοι ὁριζόμεθα, per quem indicando definimus.

dictio Græca valet definitiuus, & ita proprie apud Græcos vocatur, quamuis non desint, qui ἀποφαντικὴν appellent i. indicatiuum.

Προστακτικὴ est δι' ἣν προστάττομεν ἄλλοις, per quẽ præcipimus aliis. ideo caret prima persona, non enim alloquimur nos ipsos: quod si tamen facimus, suggerimus secundam, ita allatam in medium, vt eam nempe à secunda illa diuersam alloquamur, vt Insere nunc Melibœe pyros pone ordine vites. hæc autem quæ suggeritur nõ προστακτικὴ sed αὐθυποτάκτη vocatur.

Εὐκτικὴ est δι' ἣν σημαίνομεν εὐχὴν πράγματος τοῦ ποιεῖν per quem significamus affectum rei, quẽ in animo habemus, & desiderium: quod inest, vt nobis detur facultas, liceatq́; aliquid quod cupimus efficere, videlicet docere, ambulare, & deniq́; cuncta, quæ facere cupierimus. ἀπόλοιο δῆτ' ὦ πόλεμε πολλῶν οὕνεκα.

εὐκτικὴ ἀπὸ τῆς γινομένης εὐχῆς ὀνόμασται ab ea quæ fit optione nomen sortitus est. in hoc differunt aduerbia optãdi ab optatiuo modo: quod aduerbia affectũ tantũmodo habẽt optatiui vero, & affectũ, & actionẽ illius rei, cuius desiderio quis tenetur. i legere, scribere, lucrari, & alia quæ quis optat. οὔτε πρόσωπα οὔτε ἀριθμοὺς ἔχει.

Ὑποτακτικὴ est ἣ μὲν οὐ συνίσταται, εἰ μὴ ὑποταγῇ τοῖς προκειμένοις συνδέσμοις qui sanè nõ constat, nisi subiungatur ꝓpositis cõiũctionibus δίκαιος ἵσθ' ἵνα καὶ δικαίων τοι τύχῃς.

Ἀπαρέμφατος ὄνομα ἐστι ῥήματος nomẽ est verbi, nullus enim proprie ipsi est modus, quin potius in ipsum, tãquàm in commune nomen, omnes alii modi resoluuntur, & vt declinabile nomen, & articulis, & præpositionibus supponitur, & ad omnes constructionis modos accommodatur.

vt Hor. ad Mæc. ii. epist Reddes dulce loqui, reddes ridere decorum. τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχρὸν, ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

Qvot Qvisqve Habeat Tempora.

τὸ ὁριστικὸν habet tẽpora vi. quorum duo sunt gemina.

ἐνεστῶτα.	τύπτω.	verbero.
παρατατικόν.	ἔτυπτον.	verberabã.
παρακείμενον.	τέτυφα.	verberaui.
ἀόριστον. α	ἐτετύφειν.	verberaueram.
ἀόριστον. β	ἔτυψα.	verberaui.
ὑπερσυντέλικον.	ἔτυπον.	verberaui.
μέλλοντα πρῶτον.	τύψω.	verberabo
μέλλοντα δεύτερον.	τυπῶ.	verberabo

τὸ προστακτικὸν hēt tēp. iii. quorū, vnū est duplex.	ἐνεστῶτα.	τύπτε.	verbera.
	παρακείμενον.	τέτυφε.	verberato.
	ἀόριστον. α	τύψον.	verberato.
	ἀόριστον. β	τύπε.	verberato.

imperatiuus proprio carere futuro videtur, sed nō ita est, nam vocū illarū paracimeni s. & aoristi significatio est futuri tēporis, appellatio autem præteriti, quia à præteritis īdicatiuis formātur, vt characteristica cōsonās declarat.

τὸ εὐκτικὸν habet tēp. iiii. duo cō iuncta duo ēt gemina.	ἐνεστῶτα καὶ παρατ.	τύπτοιμι.	vt verberarē.
	παρακείμενον καὶ ὑπερσ.	τετύφοιμι.	verberauissē.
	ἀόριστον. α	τύψαιμι.	verberauissē.
	ἀόριστον. β	τύποιμι.	verberauissē.
	μέλλοντα. α	τύψοιμι.	verberem.
	μέλλοντα. β	τυποῖμι.	verberem.

τὸ ὑποτακτικὸν habet tēpora iii. vnū duplex, duo coniuncta,	ἐνεστῶτα. καὶ παρατ. ἐὰν	τύπτω.	verberem.
	παρακείμενον. καὶ ὑπερ.	τετύφω.	verberauerī.
	ἀόριστον. α	τύψω.	verberauerī.
	ἀόριστον. β	τύπω.	verberauerī.

futuri partes agunt aoristi, & paracimenus.

τὸ ἀπαρέμφατον habet tēpora iiii. duo coniuncta duo vero gemina.	ἐνεστῶτα. καὶ παρατ.	τύπτειν.	verberare.
	παρακείμενον. καὶ ὑπερ.	τετυφέναι.	verberauisse.
	ἀόριστον. α	τύψαι.	verberauisse.
	ἀόριστον. β	τυπεῖν.	verberauisse.
	μέλλοντα. α	τύψειν.	verberaturū esse.
	μέλλοντα. β	τυπεῖν.	verberaturū esse.

REGVLA.

In cæteris modis præterquàm indicatiuo, sicuti ostendimus, præsens tempus vim etiā imperfecti habet, idēq; est παρακείμενος quod ὑπερσυντέλικος, vna enim vox vtrumque exprimit.

DE CONIVGATIONIBVS VERBORVM.

Συζυγίαι dignoscuntur à consonantibus, quæ vltimā vocalem verbi antecedunt. ideo characteristicæ coniugationum appellantur.

quasi formatiuæ, vtpote quæ forment coniugationem.

sunt autem cōiugationes quinq; { quatuor in ω desinentium. | vna verborū in μι.

DE PRIMA CONIVGATIONE.

Prima habet consonantes:

β	λείβω.	fundo.
π	τέρπω.	delecto.
φ	γράφω.	scribo.
πτ	τύπτω.	verbero.

horum παρακείμενος habet characteristicam φ
μέλλων πρῶτος ψ

De Secunda Conivgatione.

Scda habet characteristicas
- γ λέγω. dico.
- κ πλέκω. plico.
- χ ἔχω. habeo.
- κτ τίκτω. pario.
- σσ
- ττ ὀρύττω. fodio.
- ζ παίζω. ludo.

horum παρακείμενος habet χ
μέλλων πρῶτος ξ

De Tertia Conivgatione.

Tertia habet characteristicas
- δ ᾄδω. cano.
- θ πλήθω. impleo.
- τ ἀνύτω. perficio.
- ζ φράζω. dico.
- ττ πλάττω. fingo.
- καθαρὸν ω ἀκούω. audio.

hæc in παρακειμένῳ assumunt κ
in futuro autem primo σ

desinentia in ζ & ττ, quia sunt etiã in cõiugatione secunda, dignoscẽtur à futuri consonante. hinc sũt verba in δ τρεπόμενον.

excipe quæ deriuãtur à verbis in ω purũ. non enim seruãtur vt κτάνω κτήσω. quia fit à κτέω: aeolicè ẽt addũtσ, vt σπερδσπέρσω, & pro circũflexa baritonãreddunt dictionem. Eust. i. I ia.

De Qvarta Conivgatione.

Quarta habet quatuor immutabiles
- λ ψάλλω. salto canto.
- μ νέμω. pasco.
- ν κρίνω. iudico.
- ρ σπείρω. semino.

horum παρακείμενος habet κ
μέλλων δὲ easdem immutabiles seruat.

cæterorum temporum characteristicas consonantes singillatim non adnotaui. nam Græci in cõiugationibus præcipue rationem habẽt præteriti & futuri: reliqua à superioribus deinceps accipiunt, nam

τύπτω. τύψω. τέτυφα. τύπτω.

παρατατικὸς sumit ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος. ἔτυπτον.
ἀόριστος α accipit ἀπὸ τοῦ μέλλοντος. ἔτυψα.
ὁ ὑπερσυντέλικος ἀπὸ τοῦ παρακειμένου. ἐτετύφειν.
ὁ ἀόριστος β καὶ ὁ μέλλων β accipiũt ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος. quod si fuerint

duæ

duæ, vt τύπτω capiatur prima (atque ita habebis characteristicas omnium temporũ) iis exceptis quæ descendunt à præsenti verborum habentium πτ, vel σσ, geminas consonātes, tunc enim earum loco accipitur γ, vt in temporum formatione videbimus.

ἔτυπον. τυπῶ.

Porrò reliquorum temporum variatio alia est principii, alia finis, excepto vtroque futuro, quod initium, & finem habet paré præsenti. Nunc igitur ad inflexioné, & formationem temporum simul, ac personarum accedamus.

præter characteristicas est variatio initialis, & finalis.

E. τύπτω thema est, & positio verbi, vnde mutato ω in εις per ει fit secunda persona.
τύπτεις. atque hinc ablato σ formabis personam tertiam τύπτει.

varia dialectus.

dores abiecto ι dicũt τύπτες τύπτε.

Δ. τύπτετον à secunda singularis mutato εις in ετον.
τύπτετον ὁμόφωνος τῷ δευτέρῳ conuenit cum secũda.

Aeoles ponunt η pro ει.

Regvla De Dvali.

Prima persona dualis numeri in nullo actiuo est: tamen siquis eam desiderat, accipiat pronomen primæ personæ numeri dualis, atq; illud apponat personæ primæ verbi in numero plurali, vt νῶ τύπτομεν nos duo verberamus.

Si tertia persona pluralis numeri exit in ι, vel αι diphthongum, tunc vtraque dualis vox æqualiter desinit: secus autem variæ sunt, vt videbimus.

Γ. τύπτομεν à prima singul. mutato ω in ο & addita μεν.
τύπτετε à secunda dualis τον in τε conuersa.
τύπτουσι à tertia dualis ετον in ουσι versa.

dores ν in σ, verso dicunt τύπτομες. vel τύπτουσιν. τύπτοντι. dores.

Regvla De ν Appendice.

In tertiis personis pluralium additur ν. Siquidem generaliter in ι aut ε desinentes tertiæ personæ addunt ν Atticè, siue vocalis, siue consonans sequatur. At Iones sequente vocali ν abiiciunt. communiter autem additur sequente vocali

πολλοὶ γυναικῶν δυστυχοῦσιν εἵνεκεν.
καλὸν φύουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι.
ex eodem carmine petas licet vtrumq; exemplum.

ν ἐφελκυστικόν. additur, & in singulari numero in omnibus tēporibus, & modis vbi nō fiat æquiuocũ, & amphibolia. neq; etiam sequēte consonāte vtitur ν.

πολλοὶ μὲν ἐντυγχοῦσιν, οὐ φρονοῦσι δὲ.

DE FORMATIONE præteriti imperfecti.

Quatuor ſunt tempora, quæ in formatione aſſumunt à fronte augumentum, quorum primum eſt ὁ παρατατικὸς, ſecundum ἀόριστος πρῶτος καὶ δεύτερος, proximum ὁ παρακείμενος, poſtremum ὑπερσυντέλικος.

Eſt autem αὔξησις Augumẽtum duplex { συλλαβικὴ 1 / χρονική. 2 }

i. ſyllabæ. Συλλαβικὴ ſyllabicum προσλήψει τοῦ ε κατὰ τὴν ἀρχὴν adiecta littera ε initio.

i. temporis. i. vnde incipiat verbum. χρονικὴ temporale μεταβολῇ τοῦ βραχέος ἀρκτικοῦ φωνήεντος εἰς μακρὸν, verſa initiali vocali breui in longam.

αὔξησις. Paratąticus itaque, qui à præſenti formatur admittit à fronte augumentum ſyllabicum, ſi verbum incipiat à conſonante, vt τύπτω ἔτυπτον.

Si à vocali, recipit augmentum temporis, vt ἀκούω ἤκουον.

REG. I. De vtroque augmento.

dico. Incipientia à conſonante aſſumunt ε. λέγω ἔλεγον. ῥ in initio ſit geminum, cum augumento, vt ῥίπτω ἔῤῥιπτον.

iaculor.

audio. Incipientia à vocali mutãt in ſuas longas, vt ἀκούω ἤκουον.

REG. II. De augmento temp.

Quæ incipiunt ab immutabilibus nihil mutant

ἠχέω	ἤχεον.	reſono	reſonabam.
ἰξεύω	ἴξευον.	aucupor	aucupabar.
ὑβρίζω	ὕβριζον.	iniurior	iniuriabar.
ὠφελέω	ὠφελοῦν.	iuuo	iuuabam.

REG. III.

A mutabilibus incipientia mutant in ſuas longas.

α in	η	ἀκούω	ἤκουον.	audio.
ε in	η	ἐλεέω	ἠλέεον.	miſereor.
ο in	ω	ὀνομάζω	ὠνόμαζον.	nomino.

& ὁράω ἑώρων Atticè.

excipe pauca quædã ſeruantia α ἀηθέσσω. deſueſco.
ἀηδίζομαι. triſtor.
ἀΐω ἀΐον. ſpiro.
ἄω. ſpiro, lædo, ſplẽdeo.

& nonnulla ſeruantia ε aſſumpto ι

ἐάω εἴαον. ſino. ἕλκυω εἵλκυον. traho.

ἐθίζω

ἐθίζω	εἴθιζον.	assuefacio.	ἕπω	εἶπον.	curo.
ἔθω	εἴωθα.	cõsuesco.	ἕπομαι	εἱπόμην.	sequor.
ἕλκω	εἷλκον.	traho.	ἐργάζομαι	εἰργαζόμην.	opus facere.
ἕλω	εἷλον.	capio.	ἕρπω	εἷρπον.	serpo.
ἐρύω	εἴρυον.	traho.	ἑστιάω	εἱστίαον.	cõuiuor.
ἑρπύζω	εἵρπυζον.	repo.	ἔχω	εἶχον.	habeo.
ἑστήκω	εἱστήκειν.	existo.	ἕω	εἷμαι.	induo.

REG. IIII.

Habentia initialem diphthongum immutabilem, nihil variant.

ει	manet	ει	εἰκάζω	εἴκαζον.	assimilo cõparo.	ει Atticè in η conuertitur, vide Eust. 1. Ilia.
ευ		ευ vel ηυ Atticè	εὔχομαι	εὐχόμην.	opto p̃cor.	
ου		ου	οὐρέω	οὔρεον.	mingo.	

REG. V.

Diphthongi mutabiles mutantur in suas improprias.

αι	mutãtur in	η	αἴρω	ἦρον.	eleuo.
αυ		ηυ	αὐλέω	ηὔλεον.	tibia cano.
οι		ῳ	οἰκτείρω	ᾤκτειρον.	lugeo.

excipiuntur.

οἰκονομῶ	οἰκονόμουν.	guberno.	οἰνίζω	οἴνιζον.	vinum emo.
οἰακοστροφῶ	οἰακοστρόφουν.	gubernaculũ nauis	οἰνάω	οἴναον. (μην.	solus sum.
οἰακίζω	οἰάκιζον.	vertere. regere.	οἰωνοσκοπέομαι	οἰωνοσκοπό-	auguror.
οἰδαίνω	οἴδαινον.	tumeo.	οἰωνίζομαι	οἰωνιζόμην.	auspicium facio, capio.
οἰκουρῶ	οἰκούρουν.	domũ seruare	οἰωνοπολῶ	οἰωνοπόλουν.	idem.
οἰμῶ	οἴμησα.	concito.	οἴωμαι	οἰώθην.	consuesco

REG. VI. De compositis.

Composita, quæ nihilo plus valent, ac simplicia, admittunt aug. initio particulæ, quæ cum verbo coniungitur, vt ἐνέπω ἤνεπον. & verba quæ componuntur cũ nominibus, vt φιλοσοφῶ ἐφιλοσόφουν. & quæ tantum composita vsurpãtur φροιμιάζω ἐφροιμίαζον. mutantia significationem augent verbum non præpositionem παρακούω παρήκουον.

REG. VII. De elisione in aug.

In compositione sequente vocali, abiicitur vocalis compositæ particulæ, nõ verbi παρακούω παρήκουον. hic etiã obseruanda mutatio cognatarum consonantiũ μ, & ν in

quædã autẽ Atticè duplex habẽt augumẽtũ s verbi, & particulæ, quæ cum verbo componitur, vt ἐνοχλῶ ἠνώχλουν. ἐνορθῶ ἠνώρθουν. ἀνέχομαι ἠνειχόμην.

narro.
studeo.
procemiũ facio.
obaudio.

in quam vertitur μ, ſi verbum à vocali incipiat, vt συμβάλλω συνέβαλλον.

coniungor.

Itemq; tenuium immutatio in aſpiratas, cum quæ ſequitur vocalis aſpera eſt, vt καθαιρέω ex κατὰ & αἱρέω.

abſumo.

In particulis περὶ, & πρὸ neutra vocalium eliditur in formatione paratatici, vt περιβάλλω περιέβαλλον, & προκοκκύζω προὐκόκκυζον.

per ſynalœpham περίβαλλον.
profero.
cocyſſo

Ὁμῶς, & ᾱ ςερητικὸν variant pro regula ὡμολόγουν ἠφρόνουν ab ὁμολογῶ ἀφρονῶ.

aſſentiri.
deſipere.

Poëtæ ſæpenumero negligunt augumentum.

Σχηματισμὸς igitur .i. formatio erit à præſentis prima perſona mutato ω in ο, & addito ν vt

E. ἔτυπτον, atq; hinc mutato ον in ες per ε fit ſecunda
ἔτυπτες vnde ablato σ formatur tertia
ἔτυπτε.

Δ. ἐτύπτετον à ſecunda ſing. σ in τον verſa
ἐτυπτέτην à tertia ſing. addita την

Γ. ἐτύπτομεν à prima ſing. interpoſita με
ἐτύπτετε à ſecunda dualis ον in ε verſa
ἔτυπτον. ὁμόφωνος primæ ſingul.

Iones abiecto augmento dicunt τύπτεσκε. quos imitantes poetæ primam, & tertiam perſonas ſingulares, & tertiam pluralem ſic facere auſi ſunt τύπτεσκον τύπτεσκες.

De Formatione Paracimeni.

Ὁ παρακείμενος formatur à futuro mutato ω in α. & characteriſtica futuri, in characteriſticam ſuæ coniugationis, vt dictum eſt.

dorici verſo ν in σ dicunt ἐτύπτομες.

A fronte autem, ſi verbum incipiat à conſonante admittit præter augumentum ſyllabicum (vt ſupra docuimus) etiam conſonantem primam verbi, vt τύπτω τύψω τέτυφα.

τ eſt conſonans verbi.
ε augmentũ.
φ characteriſtica, ſuæ cõiugationis.
α formatio ĩ quam vertitur ω futuri.

Excipiuntur quæ habent ρ vel litteram duplicem in prima ſyllaba, tunc enim non additur cõſonans augmento, vt ῥίπτω ἔῤῥιφα ψάλλω ἔψαλκα neque etiam additur, ſi verbum à duabus conſonantibus, præſertim mutis incipiat, vt φθείρω ἔφθαρκα: præterquàm ſi conſonantium illarum, muta altera, altera liquida fuerit, vt γράφω γέγραφα. excipe quæ incipiunt ab his ſyllabis γνω, vel γρη, vt γνωρίζω ἐγνώρικα: γρηγορῶ ἐγρηγόρηκα.

proiicio canto.
corrumpo.
ſcribo.
cognoſco
vigilo.

Si verbum ab aſpirata incipiat, paracimenus à fronte aſ-

ſumet

sumet ἀντίστοιχον ψιλὸν sibi respondentem tenuem, vt

φράζω	πέφρακα.	dico.
χορηγέω	κεχορήγηκα.	dispono.
θύω	τέθυκα.	sacrifico.

Verba, quæ à λ, vel μ incipiunt, non repetunt litterā præsentis, sed ad augumētum paratatici assumunt ι, vt λήβω εἴληφα atticè, nō λέληφα quæ est cōmunis dialectus.

De Habentibus Augumentum temporis.

Si verbum incipiat à vocali, fit idem augumentum, & seruatur eadem ratio, de qua in paratatico dictum est.

ἱστάω tamen ancipitem mutat in breuem, vt ἕστηκα, vel ἕστακα Ionicè.

De Paracimeno Attico.

Attici in verbis incipientibus ab α ε ο vocalibus, propriū sibi formant præteritum, nam ad commune præteritum apponūt primas duas litteras præsentis, vt ἀκούω ἤκουκα cōmuniter, illi vero ἀκήκοκα. vbi præterea corripiunt pen. mutatis longis vocalibus in correptas, aut imminutis diphthōgis, vt ἀκήκοκα correpta ο quæ antea per diphthongum producta fuerat.

η est augumētū, α, & κ duæ præsentis litteræ, quæ augumento præponuntur.

Atticè etiam adsciscūt aliqua verba ab ο incipiētia vtrūq; augumentum, vt ὁράω ἑώρακα.

Ionicè etiam desinētia in κα, & habentia pen. lōgā, ea correpta characteristicam abiiciunt, vt βέβηκα βέβαα.

De Variatione pen. in paracimeno.

Iidem Attici in verbis primæ coniugationis ε pen. futuri mutant in ο, vt πέμπω πέμψω πέπομφα.

ε est augum. syllabicū. ω vero tēporis.

Dissyllaba quartæ coniugationis ε pen. futuri mutant in α, vt σπείρω σπερῶ ἔσπαρκα.

Immutabiles λ, & ρ, manēt in præterito sicuti in futuro, ψάλλω ψαλῶ ἔψαλκα.

idem faciunt in aliis quibusdam.

μ seruatur quidem sed apposito η, vt νέμω νεμῶ νενέμηκα.

aliquādo per syncopen aufertur.

ν vertitur in γ, vt φαίνω φανῶ πέφαγκα.

ν nāq; nō ponitur ante κ.

Dissyllaba in εινω abiiciunt ν, vt κτείνω κτενῶ ἔκτακα.

in ω. καθαρὸν vertūt ε in η, vt ποιέω πεποίηκα de quibus infra.

sit igitur prima vox paracimeni.

E. { πέτυφα atque hinc addito σ fit secunda
πέτυφας vnde fit tertia verso ας in ε
πέτυφε.

Δ. { πετύφατον à secunda sing. σ verso in τον.
πετύφατον ὁμοφώνως τῷ δευτέρῳ.

Γ. { τετύφαμεν à prima sing. addito μεν.
τετύφατε { à secunda &
τετύφασι { à tertia Dualis, vt in præsenti.

De Formatione Hypersyntelici.

Atticè à vocali breui incipientia augentur, vt ὀρώρυχα ὠρωρύχειν. augētur etiam in medio, vt ἔοικα ἐῴκειν.

Ὁ ὑπερσυντέλικος formatur à paracimeno mutato α in ειν, & à fronte assumpto iterum augumento syllabico, si verbum à consonante incipiat, vt τύπτω, τέτυφα ἐτετύφειν. excipiantur ea, quæ supra in augumento syllabico paracimeni adnotauimus. nam vnam, & eandem etiā regulam sequuntur. eius voces hæc sunt,

Iones ἐτετύφεα. Atticè ἐτετύφη. iidem resoluunt ει ī duo εε vt ἐτετύφεε. Attici ἐτετύφη per η. ὁμοφωνεῖ τῷ πρώτῳ ob Atticā mutationem Ionicæ terminationis. vide Eust. 1. Iliad.

Ε. { ἐτετύφειν atque hinc τροπῇ τοῦ ν εἰς σ fit secunda
ἐτετύφεις vnde ablato σ, vt in paratatico fit tertia
ἐτετύφει. (vox.

Δ. { ἐτετύφειτον { eandem habent formationem quam
ἐτετυφείτην { paratatus.

Γ. { ἐτετύφειμεν vt in paratatico
ἐτετύφειτε
ἐτετύφεισαν à tertia sing. adiectione σαν.

De Formatione Aoristi Primi.

ab ἔπω. ἐνέγξω. θήσω. δώσω. ἥσω. a τίθημι. δίδωμι. ἵημι.

Ὁ ἀόριστος formatur à futuro, mutato ω in α, & addito à frō te augumento vel syllabico, vel temporis, quemadmo dum in paratatico dictum est, vt τύψω ἔτυψα. seruata semper consonante futuri, à quo descendit, exceptis duobus in verbis barytonis, tribus in verbis in μι, in quibus futuri consonans non seruatur, vt εἶπα ἤνεγκα, ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα eius pen. semper longa est. quod si cō tingat pen. futuri esse breuē, vt est in verbis quartæ cō- iugationis, fiat in formando Aoristo hæc productio

α	mutatur in	η	ἔψηλα ab	ψάλλω.	canto.
ε	assumit	ι	ἔφθειρα	φθείρω.	corrumpo.
ι	producitur	ῑ	ἔκρῖνα	κρίνω.	iudico.
υ	producitur		ὤτρυνα	ὀτρύνω.	hortor.
αι	ī η subscripto	ι	ἔφηνα	φαίνω.	appareo.

aliquādo ī η iota subscripto, vt ἔχηνα α χαίνω.

porrò per ἀναδιπλασιασμὸν repetit primam, vt in verbo ἑλίσσω, ἑλέλιξα. declinatur autem sic

τύψασκε Ionicè ablato augumento, & ε si

Ε. { ἔτυψα
ἔτυψας
ἔτυψε. } vt in paracimeno.

ἐτύψα-

Δ. { ἐτύψατον, ἐτυψάτην } vt in paratatico.

Γ. { ἐτύψαμεν, ἐτύψατε } vt in paracimeno.
ἔτυψαν à prima ſing. addito ν.

nali verſa ī α, & addita σκε.

DE FORMATIONE Aoriſti ſecundi.

Ὁ ἀόριστος δεύτερος fit ἀπὸ τοῦ ἀορίστου πρώτου mutata α in ον, eiq́; præpoſita characteriſtica præſentis indicatiui, vt ἔτρεψα ἔτραπον. Quod ſi verbum in extrema præſentis ſyllaba conſonantes duas habuerit, tunc Aoriſtus eã admittit, quæ magis eſt characteriſtica cõiugationis, vt ἔτυπον à τύπτω. Sed ſi fortè neutra harum coniugationem verbi demonſtret, fuerintq́; verba, vel per terminum σσ, vel ττ (quorum aliqua ſecundæ, alia tertiæ ſunt coniugationis) tunc confugiendum eſt ad futurum, vt in ξω, aut in σω, vt coniugatio ipſa dignoſcatur, quæ ſi ſecunda fuerit, habebit γ conſonantem vltimã Aoriſti ſecũdi: δ autem ſi tertiæ, vt ὀρύξω ὤρυγον, πλάσω ἔπλαδον. Verbum præterea ſi habebit in præſenti ω purũ, formabit etiam Aoriſton in ον purũ, vt ἀκούω ἤκοον.

eiuſdem ſignificationis cũ primo, diuerſæ tamẽ vocis.
amota tamẽ illa, quæ erat ī aoriſto.
in verbis ī ω purũ quia nulla ẽ cõſonãs characteriſtica, neq; ea ẽt in Aoriſto ſecũdo opus eſt.

in ξω ſecũdæ, in σω tertiæ.

A fronte ſeruat idem augumentum, quod Aoriſtus primus vnde deducitur.

Attice tamẽ repetit, vt paracimenus primas duas cõmunis Aoriſti litteras vbi fit augu. temp. vt ἄγω ἦγον.

Penultimam habet ſemper breuem, & plærunq; vna ex iis, quæ vocãtur ancipites, eamq́; correptam, exceptis εἶδον εἶπον εἶχον. igitur penultimæ Aoriſti primi vocales ita mutantur

Atticè ἤγαγον
Theod 2.
Eur. in Oreſ. l. 151.

ε, η, ω } in { α ἔπλακον ab ἔπλεξα. α ἔλαβον ἔληψα. α ἔτραγον ἔτρωξα. }

diphthongi { ει, ευ } abiiciunt ε: ἔλειψα ἔλιπον. ἔφευξα ἔφυγον.
diphthongi { ου } remanet ο: ἤκουσα ἤκοον.

vel dicas præſentis vnde conſonã tẽ aſſumit, quod tamẽ eſt idem aliquando nõ mutatur, vt in verbo λέγω Aoriſtus ſecũdus facit ἔλεγον.

Si fuerint duæ ancipites in diphthongo vltima abiicitur { αυ, αυ } remanet α: ἔκαυσα ἔκαον. ἔπαυσα ἔπαον.

In diſſyllabis quartæ coniugationis ει diphthongus in α vertitur ἔσπειρα ἔσπαρον, in triſyllabis deletur ι ὤφει-

λα ὤφελον.

REGVLA.

Verba in ϐω,& ουω,præter ἀκούω carent Aoristo,& futuro secundo.

nam in ϐ diphthong.cũ expũgatur ε nihil superest, quod queat cõmodè pronunciari.

Coniugabis autem,vt in paratatico.

E.	ἔτυπ	ον	ϐς	ε
Δ.		ετον	ἔτων	
Γ.		ομεν	ετε	ον.

Hæc de Aoristi formatione præstantiores Grammatici alia alii dixerunt. At ego facilius formari posse putarim à paratatico,mutata pen. vocali in breuem, & ex duabus consonãtibus assumpta ea,quæ magis est characteristica coniugationis, & seruata regula in secunda,& tertia, vt supra vidimus.

in secunda coniugatiõe est γ. ĩ tertia est δ.

REGVLA.

Aoristus amittit augumentum suum in aliis modis post indicatiuum.

DE FORMATIONE FVTVRI.

Ὁ μέλλων ᾱ formatur à præsenti, mutata characteristica quemadmodum supra in coniugationibus vidimus. τύπτω τύψω. At in quarta,vt dignoscatur à præsenti cuius characteristicam seruat,inflectit ῶ,& si fuerint geminæ immutabiles consonantes elidit alteram, vt fiat pen.breuis ψάλλω ψαλῶ,eademq; de causa interpungit in diphthongo ι, vt σπείρω σπερῶ: φαίνω φανῶ. ancipitẽ etiam corripit,vt κρίνω κρινῶ. In aliis coniugationibus nihil mutatur exceptis quibusdam in ω purum, quæ ε in η vertũt, vt ποιέω ποιήσω, αὐξέω αὐξήσω, ἀλεξέω ἀλεξήσω.

primæ in ψ. secũdæ in ξ. tertiæ in σ. in quarta nõ mutatur.

Atticè,sed de his In contractis.

DE VERBIS habentibus characteristicam ζ.

Quoniam supra dictum est ζ characteristicã,& ad secundam, & ad tertiam coniugationem pertinere, iccirco nunc præcipuè hæc erunt notanda, quod pleraq; assumunt σ, & ad tertiam coniugationem referuntur, atq; ita faciunt futurum in σω his exceptis οἰμώζω, στηρίζω, αἰάζω, στενάζω, ὀλολύζω, ἀλαπάζω, θρυλλίζω, κράζω, παίζω, σφάζω, σίζω, φίζω, ῥέζω, quæ omnia in futuro recipiunt ξ. Habentia duplex σσ, aut ττ habent in futuro ξ, vt πράττω

πλέξω, exceptis πλάττω, ὀρύσσω, ἱμάσσω, ἰνάσσω, λεύσσω, πτίσσω, quæ altero σ deleto formãt ex se futurũ, vt πτίσω.

Dissyllaba verba, in ω purum tertiæ cõiugationis, vt plurimum interponunt litteram υ, vt πλέω πλεύσω, κλάω κλαύσω.

Attici in verbis in ιζω proprium sibi futurum formant ablata characteristica eius, vt νομίζω νομιῶ quod ex regula erat νομίσω.

De Formatione futuri secundi.

Ὁ μέλλων β formatur ab aoristo secũdo, abiecto augumẽto, & mutata ου postrema syllaba in ω περισπώμενον, vt τυπῶ. ambo autem coniugantur, vt præsens. idem ualet quod futur. m primũ. abiecto aug. syllabico, quod erat ε, & ου finali in ω verso.

Μέλλων α.

E.	τύψω	τύψεις	τύψει.
Δ.		τύψετον	τύψετον.
Π.	τύψομεν	τύψετε	τύψουσι.

Μέλλων β.

E.	τυπ-ῶ	εῖς	εῖ
Δ.	τυπ-	εῖτον	εῖτον
Π.	τυπ-οῦμεν	εῖτε	οῦσι.

in eo discrepat in coniugando secundum futurum à primo, quod in duali, & secũda pluralis seruat ει diphthõgum, & in prima numeri multitudinis assumit υ, cæterum vt primum flectitur.

De Modo Imperativo.

Hactenus indicatiua tempora coniugauimus. Superest nunc, vt deinceps de cæteris modis dicamus, in quibus analogiam indicatiuorum temporum seruabit diligentissimus puer, vt in formatione deducat eorum præsens ab indicatiuo præsenti, præteritum à præterito, aoristum ab aoristo, & sic de singulis. quæ.s. format oĩa huius modi tempora per ε: uocalẽ in postrema syllaba faciẽtia.

Imperatiuus autem habet finalem litteram in secunda persona ε, præterquàm in Aoristo primo, qui habet ον, quod in α pen. vertitur: præterea tertiæ personæ imperatiui, omnes habent ω vltimam vocalem, vt coniugando videbitur. præterquã in iii. pluraliũ vbi α in ultima est etiã post ω.

τὸ προστακτικόν.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ε.	τυπτ	ε	έτω	
Δ.		ετον	έτων	ἀ τύπτω.
Π.		ετε	έτωσαν.	

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ε.	τετυφ	ε	έτω	
Δ.		ετον	έτων	ἀ τέτυφα.
Π.		ετε	έτωσαν.	

vide Aoristō pro formali littera ε habere ον, & amittere (vt supra adnotauimus) augumētũ.

Ἀόριστος α.

Ε.	τυψ	ον	άτω	
Δ.		ατον	άτων	ab ἔτυψα.
Π.		ατε	άτωσαν.	

Ἀόριστος β.

Ε.	τυπ	ε	έτω	
Δ.		ετον	έτων	ab ἔτυπον.
Π.		ετε	έτωσαν.	

hæc vim habent futuri, vt ſupra adnotauimus.

De Modo Optativo.

addito σ in ſecunda.

Optatiui characteriſtica eſt penultimans diphthongus, præterquàm in ſecundis tertiiſq; perſonis ſingulariũ, vbi eſt finalis. Eſt autem hæc diphthongus in Aoriſto primo αι, in cæteris vero temporibus οι. porrò primæ perſonæ ſingularium habẽt vltimam ſyllabã μι, ſecũdæ dualium ον, tertiæ ην antecedente characteriſtica cõſonante τ. Deniq; numero multitudinis prima, & tertia habent εν, ſecũda ε præmiſſa eadem characteriſtica, vt in duali. coniugabis autem ſic.

hanc diphthōgũ antecedit conſonans indicatiui tẽporis ſui unde optatiuum tempus deducitur.

vt differat à futuro, nã habẽt eandem characteriſticam, vt planũ eſt.

præmiſſa μ, quæ erat ĩ prima ſingularis numeri, vt τύπτοιμεν. at tertia habet εν purum.

τὸ εὐκτικόν.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ε.	τύπτ	οιμι	οις	οι.	
Δ.		οιτον	οίτην		ἀ τύπτω.
Π.		οιμεν	οιτε	οιεν.	

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Ε.	τετυφ	οιμι	οις	οι	
Δ.		οιτον	οίτην		ἀ τέτυφα.
Π.		οιμεν	οιτε	οιεν.	

Aeoles aiunt τύψεια, ας, ε, ατον, άτην, αμεν, ατε, ειαν.

Ἀόριστος α.

Ε.	τυψ	αιμι	αις	αι	
Δ.		αιτον	αίτην		ab ἔτυψα.

Π. αιμεν

Π.		αιμεν	αιτε	αιεν.	

Ἀόρ. β.

Ε.		οιμι	οις	οι	
Δ.	τύπ		οιτον	οίτην	ab ἔτυπον.
Π.		οιμεν	οιτε	οιεν.	

Μέλλων α.

Ε.		οιμι	οις	οι	
Δ.	τύψ		οιτον	οίτην	à τύψω.
Π.		οιμεν	οιτε	οιεν.	

Μέλλων β.

Ε.		οῖμι	οῖς	οῖ	
Δ.	τυπ		οῖτον	οίτην	à τυπῶ.
Π.		οῖμεν	οῖτε	οῖεν.	

De Svbivnctivo Modo.

Subiunctiuus habet suorum temporum inflexionem similem indicatiuo præsenti. Variat autem in pen. vbi est ε quæ mutatur in η, & vbi ο, quæ in ω vertitur. præterea in secunda, & tertia singularis subscribitur ι ad differentiam indicatiui. atque ita coniugatur præposita particula orationis ἐὰν. ο vltima non mutatur. est enim corrupta eius dipht. ει. τὸ ὑποτακτικόν.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ε.		ω	ῃς	ῃ	
Δ.	ἐὰν τύπτ		ητον	ητον	à τύπτω.
Π.		ωμεν	ητε	ωσι.	

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

Ε.		ω	ῃς	ῃ	
Δ.	ἐὰν τετύφ		ητον	ητον	à τέτυφα.
Π.		ωμεν	ητε	ωσι.	

Ἀόρ. α.

Ε.		ω	ῃς	ῃ	
Δ.	ἐὰν τύψ		ητον	ητον	ab ἔτυψα.
Π.		ωμεν	ητε	ωσι.	

Ἀόρ. β.

Ε.		ω	ῃς	ῃ	
Δ.	ἐὰν τύπ		ητον	ητον	ab ἔτυπον.
Π.		ωμεν	ητε	ωσι.	

Aoristi modi huius significationẽ hñt futuri, nõ pteriti.

De

De Modo Infinitivo.

Infinitiui modi tempora vnam tantummodo vocem habent, quæ à tertiis personis singularium suorum indicatiuorum deducitur addito ν, exceptis paracimeno, cui additur ναι, & Aoristo primo quod ε in αι mutat, in quam desinit. sunt autem hæc.

ut differat à futuro.

Dores τύπτεν.	ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτειν	à τύπτει.
Aeoles τύπτην.	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετυφέναι	à τέτυφε.
τυπτέμεναι	ἀόρ. α	τύψαι	ab ἔτυψε.
subiunctiua uocali deleta, & interposita με additione diphthongi αι post ν.	ἀόρ. β	τυπεῖν	ab ἔτυπε.
	μέλλων α	τύψειν	à τύψει.
	μέλλων β	τυπεῖν	à τυπεῖ.

idem est si fuerit diphth. in pen.

Indicatiuus.

Ἐνεργητικὰ τοῦ ῥήματος λέγω. τὸ ὁριστικόν.

Ε.	ὁ ἐνεστὼς	λέγω	λέγεις	λέγει
Δ.			λέγετον	λέγετον
Π.		λέγομεν	λέγετε	λέγουσι.
Ε.	ὁ παρατ.	ἔλεγον.	ἔλεγες	ἔλεγε
Δ.			ἐλέγετον	ἐλεγέτην
Π.		ἐλέγομεν	ἐλέγετε	ἔλεγον.
	ὁ παρακ.	λέλεχα	λέλεχας	λέλεχε
			λελέχατον	χατον
		λελέχαμεν	λελέχατε	χασι.
	ὁ ὑπερσ.	ἐλελέχειν	ἐλελέχεις	έχει
			ἐλελέχειτον,	χείτην
		ἐλελέχειμεν.	ἐλελέχειτε,	εισαν.
	ὁ ἀόρ. α	ἔλεξα	ἔλεξας	ἔλεξε
			ἐλέξατον	ξάτην
		ἐλέξαμεν	ἐλέξατε	ἔλεξαν.
	ὁ ἀόρ. β	ἔλεγον	ἔλεγες	ἔλεγε
			ἐλέγετον	γέτην
		ἐλέγομεν	ἐλέγετε	ἔλεγον.
	ὁ μέλλων. α	λέξω	λέξεις	λέξει
			λέξετον	λέξετον
		λέξομεν	λέξετε	λέξουσι.
	ὁ μέλ. β	λεγῶ	λεγεῖς	λεγεῖ
			λεγεῖτον	λεγεῖτον
		λεγοῦμεν	λεγεῖτε	λεγοῦσι.

Τὸ

Imperatiuus.

τὸ προστακτικόν.

	λέγε	λεγέτω
ἐνεστ. καὶ παρ.	λέγετον	λεγέτων
	λέγετε	λεγέτωσαν.
	λέλεχε	λελεχέτω
παρακ. καὶ ὑπερ.	λελέχετον	χέτων
	λελέχετε	χέτωσαν.
	λέξον	λεξάτω
ἀόρ. α	λέξατον	λεξάτων
	λέξατε	λεξάτωσαν.
ἀόρ. β	λέγε vt in præsenti.	

Similẽ habẽt vocẽ hæc tẽpora, vt apud Latinos futurum, & præteritum subiunctiuũ.

Optatiuus.

τὸ εὐκτικόν.

	λέγοιμι	λέγοις	λέγοι
ἐνεστ. καὶ παρ.		λέγοιτον	λεγοίτην
	λέγοιμεν	λέγοιτε	λέγοιεν.
	λελέχοιμι	λελέχοις	λελέχοι
παρακ. ὑπερ.		λελέχοιτον,	χοίτην
	λελέχοιμεν	λελέχοιτε	χοιεν.
	λέξαιμι	λέξαις	λέξαι
ἀόρ. α		λέξαιτον	λεξαίτην
	λέξαιμεν	λέξαιτε	λέξαιεν.
ἀόρ. β	λέγοιμι vt præsens.		
	λέξοιμι	λέξοις	λέξοι
μέλλ. α		λέξοιτον	λεξοίτην
	λέξοιμεν	λέξοιτε	λέξοιεν.
	λεγοῖμι	λεγοῖς	λεγοῖ
μέλλ. β		λεγοῖτον	λεγοίτην
	λεγοῖμεν	λεγοῖτε	λεγοῖεν.

τὸ ὑποτακτικόν.

	λέγω	λέγῃς	λέγῃ
ἐνεστ. παρ. ἐὰν		λέγητον	λέγητον
	λέγωμεν	λέγητε	λέγωσι.
	λελέχω	λελέχῃς	λελέχῃ
παρ. ὑπερ. ἐὰν		λελέχητον	λελέχητον
	λελέχωμεν	λελέχητε	λελέχωσι.
	λέξω	λέξῃς	λέξῃ
ἀόρ. α		λέξητον	λέξητον

λέξωμεν λέξητε λέξωσι.

ἀόρ. β λέγω vt in præſenti.

τὸ ἀπαρέμφατον.

ἐνεστ. παρ. λέγειν.
παρ. ὑπερ. λελεχέναι.
ἀόρ. α λέξαι.
ἀόρ. β λεγεῖν.
μέλλ. α λέξειν.
μέλλ. β λεγεῖν.

τέλος.

περὶ τῶν παθητικῶν ῥημάτων.

ā præſens à præſenti, præteritũ à præterito, futurũ à futuro, & ſic de ſingulis actiuis, à quibus paſsiua ducuntur.

talia etiam erunt αὐτοενεργητικὰ nam in ſignificatione tantũ actiua, ſequuntur tamen inflexionem paſsiuam.

PASSIVORVM omnes voces idem habent initium, & augumentum quod Actiuorum: quippe quæ analogiam ſeruant propriorum ſuorum temporum vnde ducuntur, & tenores in eadem vocali retinent in qua actiua, niſi numerus auctior, aut quantitas ſyllabarum impediat.

Horum dualia tres perſonas recipiunt, præterquàm in Aoriſtis, quæ actiuorum more coniũgantur, Thema verbi habet διάθεσιν μαι quæ apud Latinos eſt, R. coniugatur autem ſic.

ι habẽt duas tãtum perſonas, ſecũdã, & tertiã.

παθητικὰ τοῦ ὁριστικοῦ. ὁ ἐνεστώς.

à prima fit ſecũda τύπτεαι Ionicè mutato ο in ε, & deleto μ.

ab Ionica voce τύπτεαι interpoſita τ fit τύπτεται.

E.
- τύπτομαι — ab actiua ſua perſona verſa ω in ο, & addita μαι.
- τύπτῃ — à ſua etiã actiua mutata ει in diphthõgum impropriam ῃ.
- τύπτεται. — per analogiam in αι, vt prima perſona, ſed præpoſita τ.

Δ.
- τυπτόμεθον — à prima ſing. paſsiui verſa diphthongo in ε, & addita θον.
- τύπτεσθον, τύπτεσθον — ὁμόφωνα. à tertia ſing. ται in σθον verſa.

ι. verſa diphthõgo αι ĩ ε.

Γ.
- τυπτόμεθα — à prima ſing. vt in Duali, & addita θα.
- τύπτεσθε — à ſecunda Dualis ον in ε verſa.
- τύπτονται. — à tertia ſing. ε ĩ ο verſo, & ĩterpoſito ν.

παρατατικός.

μ, & ν.

ἐτυπτόμην — duabus litteris ſuperat Actiui parataticũ μ, & ν interiectis in poſtrema

E. ma ſyllaba ante ν atque hinc.
ἐτύπτου μλω in υ verſo, vnde.
ἐτύπτετο. inter Ionicam finalẽ ſyllabã poſito τ.

Δ. ἐτυπτόμεθον à prima ſui ſing. λω in ε θον verſa.
ἐτύπτεσθον à ſecunda ſui ſing. ου mutata in εσθον.
ἐτυπτέσθην. à tertia ſui ſing. το in σθην verſa.

Ionicè ο in ε verſo, & μλω in ο fit ſecunda paratatici ἐτύπτεο. per craſim εο in ου fit ἐτύπτου, quod Ionicè erat ἐτύπτεο.

REGVLA DE DVALI PASSIVO.

Secundæ, & tertiæ dualium tunc ſunt ὁμόφωναι cum tertia pluralis exit in αι, alias tamen variæ ſunt quemadmodum in hoc loco.

Γ. ἐτυπτόμεθα à prima Dualis ον in α conuerſo.
ἐτύπτεσθε à ſecunda Dualis verſa ον in ε.
ἐτύπτοντο. à tertia ſing. mutato ε in ο, & interpoſita ν.

Ὁ παρακείμενος.

Paracimenus eſt à ſuo actiuo mutata α in μαι, vt τέτυφα τέτυμμαι. Characteriſticam autem coniugationis

primæ mutat in μ γέγραμμαι
ſecundæ in γ λέλεγμαι
tertiæ in σ ἤκουσμαι.

mutantur characteriſticæ in ſuas medias.
φ ,p antiſtœcha media habet μ. & κ hẽt σ.
χ mutatur in ſuã anti t. mediam γ.

In verbis per ω καθαρὸν exiſtente pen paracimeni lõga, nihil addetur τῷ μαι (excepto ἤκουκα, ἤκουσμαι) vt πεποίηκα πεποίημαι. At exiſtente breui addetur σ, vt πεπέλεκα πεπέλεσμαι.

in χα deſinẽtia actiua aſſumũt γ, vt ὤρυχα ὤρυγμαι.
& ἑλκυσμαι
γεγέλασμαι.

Verba quartæ coniugationis, quorum characteriſtica eſt λ aut ρ, eaſdem etiam ſeruant in paracimeno paſsiuo ante μαι, vt ἔσπαρκα ἔσπαρμαι ἔψαλκα ἔψαλμαι.

Vbi in paracimeno actiuo à verbis in νω non ſeruatur characteriſtica ν, abiicitur etiam in paſsiuo, vt κρίνω κέκρικα κέκριμαι. at verſa in γ actiue, vertitur paſsiuè in μ, vt φαίνω πέφαγκα πέφαμμαι.

hoc vide in formatione paracimeni.

Diſſyllaba primæ coniugationis in ο mutantia ε pen. præſentis in paracimeno actiuo, idem ε recipiunt in paſsiuo, vt πέμπω πέπομφα πέπεμμαι.

Habentia in pen. præſentis duas conſonantes: quarum altera ſit ρ: vocalem ſyllabæ illius ſi ε fuerit vertunt in α, vt στρέφω πέστροφα πέστραμμαι. eſt igitur prima perſona

vel plures.

paracimeni paſsiui.

γέγραμμαι φ verſo in μ
λέλεγμαι χ in γ
ἤκουσμαι κ in σ
πεπείημαι σ ablato ob pen. longã qúia eſt in ω purum.
τετέλεσμαι σ addito ob pen. breuem
ἔσπαρμαι ſeruata liquida quia eſt in ρω.
ἔψαλμαι ſeruato λ quia eſt in λω
κέκριμαι ablata ν quæ non ſeruatur in actiuo
πέφαμμαι γν verſa in μ
πέπεμμαι ε ſeruata, vt in præſenti actiuo
τέτραμμαι ε verſa in α ob conſonãtem ρ ſimul cum alia conſonante in pen actiui.

De Secvnda Persona Parac.

Secunda perſona paracimeni huius accipit characteriſticam futuri ſuæ coniugationis, vt

γέγραμμαι γέγραψαι à prima.
λέλεγμαι λέλεξαι à ſecunda.
πέπεισμαι πέπεισαι à tertia.
ἤκουσμαι ἤκουσαι à tertia.

Quartæ coniugationis verba habentia characteriſticam λ, & ρ, adſciſcunt præterea σ, vt

ἔψαλμαι ἔψαλσαι.
ἔσπαρμαι ἔσπαρσαι.

Verba in νω, quæ in paracimeno mutant ν in γ recipiunt illud ĩ pſona ſecũda paracimeni paſsiui addito etiã σ, vt

πέφαμμαι πέφανσαι. à πέφαγκα.

ſ. in paracimeno actiuo.

quæ ν abiiciunt admittunt tantummodo σ, vt

κέκριμαι κέκρισαι. à κέκρικα.

ita, & in verbis in μω, vt

νενέμημαι νενέμησαι.

De Tertia Persona Paracimeni.

Tertia perſona pro coniugatione varias conſonantes admittit. prima enim ante ται habet π
ſecunda habet κ
tertia habet σ

vt γέγραπται, λέλεκται, πέπεισται.

λ, & ρ quartæ coniugationis seruantur ante ται, vt ἔψαλται ἔσπαρται.

mutantia in actiuo paracimeno ν in γ retinent in tertia passiui ante ται, vt πέφανται.

quæ abiiciunt ν exeunt simpliciter in ται κέκριται.

Prima persona paracimeni passiui in μαι purũ, in ται purum tertiam formabit, vt πεποίηται.

hæc regula pertinet ad verba in ω καθαρὸν quæ variã habẽt hãc tertiã vocẽ.

De Dvali Paracimeni.

Terminatio dualium personarum est in θον per θ, quarũ prima est à prima singularis versa diphthongo in ε, & addita, quam diximus, syllaba θον, secunda vero, & tertia, quæ sunt ὁμόφωναι à tertia singularis descendũt ται in θον versa, & tenui, si qua fuerit ante τ versa in suam aspiratam, vt τέτυπται τέτυφθον, λέλεκται λέλεχθον.

τετύμμεθον.

De Plvrali Paracimeni.

Prima pluralis est à prima dualis versa ον in α, vt τετύμμεθον τετύμμεθα. Secũda eandem sequitur regulam quã reliquæ dualis voces, prætercquàm in fine vbi ον in ε vertitur τέτυφθον τέτυφθε. Tertia fit à tertia singularis additis α, & ν ante ται, vt τέτυπται τετύφαται mutata tenui in suam aspiratã. Sed communiter vbi in duas consonantes desinat tertia singularis, circunscribitur tertia pluralis per verbum substãtiuum, passiuum, & participium præteriti aptato genere personæ, & rei illi de qua est sermo, vt τετυμμένοι εἰσί.

τετύφαται etiam Ionicè. iidem σ in δ cõuertũt in verbis habentibus ζ ĩ præsenti, vt πεφράδαται.

De Praeterito plusquam perfecto.

Hoc tempus fit à suo passiuo perfecto mutata finali diphthongo, in prima persona singularis in ην per η, in secũda autem, & tertia in ο, & in tertia dualis pro ο assumit η, & coniugatur hoc pacto.

E.	ἐτετύ	μμην	ψο	πτο
Δ.		μμεθον	φθον	φθην
Γ.		μμεθα	φθε	φατο, vel τετυμμένοι ἦσαν.

Ὁ ἀόριστος. α.

Aoristus formatur à tertia paracimeni passiui singularis numeri abiecta consonante augumenti, & ται in θην versa, & tenui, si qua ibi fuerit in suam aspiratam, vt

ita vt erit tertia paracimeni, varia etiam erit prima Aoristi inde cũ ita, vt habet deducitur.

πέτυπται ἐτύφθην, coniugabis autem sic.

Ε.	ἐτύφθ { ην	ης	η
Δ.		ητον	ήτην
Π.	ημεν	ητε	ησαν.

Ὁ ἀόριστος β.

Aoriſtus ſecundus formatur à ſuo actiuo mutata ον in ην, vt ἔτυπον ἐτύπην. atque ita coniugatur.

Ε.	ἐτύπ { ην	ης	η
Δ.		ητον	ήτην
Π.	ημεν	ητε	ησαν.

Ὁ μέλλων α.

Hoc tempus formatur à ſecunda perſona primi aoriſti paſsiui abiecto augumento, & additis à tergo duabus ſyllabis ομαι, vt ἐτύφθης τυφθήσομαι. & ſic coniugatur, vt præſens.

Ε.	τυφθήσ { ομαι	η	εται
Δ.	όμεθον	εσθον	εσθον
Π.	όμεθα	εσθε	ονται.

Ὁ μέλλων β.

i. ablato augumẽto, & addita ομαι à tergo.

Futurum ſecundum eadem ratione qua primum fit à ſecunda perſona ſecundi Aoriſti, & coniugatur, vt præſens ἐτύπης τυπήσομαι.

Ε.	τυπήσ { ομαι	η	εται
Δ.	όμεθον	εσθον	εσθον
Π.	όμεθα	εσθε	ονται.

Ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων.

ſ. paſsiui.

Atticum hoc tempus fit à ſecũda perſona paracimeni interpoſito ο, & μ ante αι, vt πέτυψαι πετύψομαι. tantummodo inuenitur. in paſsiuis, & coniugatur, vt præſens.

Ε.	πετύψ { ομαι	η	εται
Δ.	ομεθον	εσθον	εσθον
Π.	ομεθα	εσθε	ονται.

De Imperativo Passivorvm.

nã τύπτετε facit τυπτέσθω.

Præſens, & imperfectum formatur à paratatici ſecunda perſona abiecto augumento. coniugatur autẽ, vt actiuum ſed verſo τ in σθ.

Ε. τυπτ

E. τυπ{σο ἔσθω
Δ. τυπ{ἔσθον ἐσθων
Π. {ἔσθε ἔσθωσαν.

τύπτεο Ionicè. τύπτευ Doricè.

Ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος fit à secunda præteriti perfecti indicatiui versa finali diphthongo in ο, vt τέτυψαι τέτυψο. ab eodē Indicatiuo formatur tertia persona ται in σθω conuersa, & tenui in suam aspiratam, vt τέτυπται τετύφθω. reliqua ad præsentis inflexionem declinantur.

τ vertitur in θ. sed siqua fuerit ante ται. passiui īperatiui. nulla existēte cōsonāte añ ται adiicitur σ, vt πεποίηται πεποιήσθω.

E. τέτυ{ψο φθω
Δ. τέτυ{φθον φθων
Π. τέτυ{φθε φθωσαν.

Ὁ ἀόριστος α. in prima persona formatur à tertia Aoristi primi indicatiui additione syllabæ τι, vt τύφθη τύφθητι. cætera coniugantur, vt in actiuo.

ablato aug. quod vt diximus nō est nisi in īdicatiuo. s. aoristo primo imperatiui.

E. τύφθη{τι τω
Δ. τύφθη{τον των
Π. τύφθη{τε τωσαν.

Ὁ ἀόριστος β. eadem ratione à secundo indicatiui passiui deducitur, vt τύπη τύπηθι.

primā vocē habet à tertia aoristi passiui indicatiui, reliqua, vt i actiuo.

E. τύπη{θι τω
Δ. τύπη{τον των
Π. τύπη{τε τωσαν.

De Optativo Passivorvm.

Optatiui passiui penultima est οι: καταλήξις vero μην, prę terquàm in Aoristis, habent enim ει diphthongum, & ην syllabam finalem. & flectuntur omnia seruando diphthongum suam hac ratione.

E. τυπτοίμην à prima præsentis μαι in μην versa, & addito ι post ο, vnde
τύπτοιο abiectione μην, & addita ο atque hinc
τύπτοιτο addito τ ante ο.
Δ. τυπτοίμεθον τύπτοισθον τυπτοίσθην vt in præsenti pas
Π. τυπτοίμεθα τύπτοισθε τύπτοιντο. siuo indicatiui paracimenus circumscribitur per participium passiuum, & substantiuum verbum.

E. τετυμ-

quæ habēt tertiā personā in paraci meno actiuo totā habent inflexionem suam, vt πεποιήκω, ῆο. ab īdicatiui Aoristo ablato aug. & interposita diphthongo ει ante η, & vt indicatiuus suus inflectitur. ab idicatiuo suo, vt primus. & vt quæ sequuntur à suis indicatiuis formantur.

E.	τετυμμένος	ος εἴην	εἴης	εἴη
Δ.		ω	εἴητον	εἰήτην
Π.		οι εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

Ἀόριστος α.

E.	τυφθ	είην	είης	είη
Δ.		είητον	είητην
Π.		είημεν	είητε	είησαν.

Ἀόριστος β.

E.	τυπ	είην	είης	είη
Δ.			είητον	είήτην
Γ.		είημεν	είητε	είησαν.

Μέλλων α.

E.	τυφθησ	οίμην	οιο	οιτο
Δ.		οίμεθον	οισθον	οίσθην
Γ.		οίμεθα	οισθε	οιντο.

Μέλλων β.

E.	τυπησ	οίμην	οιο	οιτο
Δ.		οίμεθον	οισθον	οίσθην
Π.		οίμεθα	οισθε	οιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

E.	τετυψ	οίμην	οιο	οιτο
Δ.		οίμεθον	οισθον	οίσθην
Π.		οίμεθα	οισθε	οιντο.

De Svbivnctivo Passivorvm.

Præsens subiunctiui similis est vbique Indicatiuo, tantū vertit ο in ω, & ι in η. Præteritum circumscribitur, Aoristi autem seruant actiuam formam inflectendi.

si ante μαι, vel consonās, vel υ, vel diphth. habēs υ præcedat. aliàs enī habet suas voces, vt ἐὰν πεποιῶμαι.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

E.	ἐὰν τύπτ	ωμαι	ῃ	ηται
Δ.		ώμεθον	ησθον	ησθον
Π.		ώμεθα	ησθε	ωνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

E.	ἐὰν τετυμμέν	ος ὦ	ῇς	ῇ
Δ.		ω ἦτον		ἦτον
Π.		οι ὦμεν ἦτε		ὦσι.

Ἀόριστος α.

E.	ῶ	ῇς	ῇ

Δ. ἐὰν

Δ. ἐὰν τυφθ		ῆτον	ῆτον
Γ.	ῶμεν	ῆτε	ῶσι.
		Ἀόριστος	β.
Ε.	ῶ	ῇς	ῇ
Δ. ἐὰν τυπ		ῆτον	ῆτον
Γ.	ῶμεν	ῆτε	ῶσι.

De Infinitivo Modo Passivorum.

Tempora modi huius fiunt à secũda persona pluralis numeri suorum primitiuorum verso ε in αι diphthongũ: præterquàm in Aoristis, in quibus formatio fit à tertia singularis numeri addita ναι, & sunt hæc. etiam suorũ primitiuorum.

ἐνεστῶς καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσ.	τετύφθαι.
ἀόριστος α.	τυφθῆναι.
ἀόριστος β.	τυπῆναι.
μέλλων α.	τυφθήσεσθαι.
μέλλων β.	τυπήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	τετύψεσθαι.

Παθητικὰ τοῦ ῥήματος λέγομαι.

Τὸ ὁριστικόν.

ἐνεστὼς	λέγομαι	λέγῃ	λέγεται
	λεγόμεθον	λέγεσθον	λέγεσθον
	λεγόμεθα	λέγεσθε	λέγονται.
παρατ.	ἐλεγόμην	ἐλέγου	ἐλέγετο
	ἐλεγόμεθον	ἐλέγεσθον	ἐλεγέσθην
	ἐλεγόμεθα	ἐλέγεσθε	ἐλέγοντο.
παρακ.	λέλεγμαι	λέλεξαι	λέλεκται
	λελέγμεθον	λέλεχθον	λέλεχθον
	λελέγμεθα	λέλεχθε	λέλεχαται vel λελεγμένοι εἰσί. Ionicè comm.
ὑπερσ.	ἐλελέγμην	ἐλέλεξο	ἐλέλεκτο
	ἐλελέγμεθον	ἐλέλεχθον	ἐλελέχθην
	ἐλελέγμεθα	ἐλέλεχθε	ἐλελέχατο vel ἐλελεγμένοι ἦσαν.
ἀόρ. α	ἐλέχθην	ἐλέχθης	ἐλέχθη
	ἐλέχθητον	ἐλεχθήτην	
	ἐλέχθημεν	ἐλέχθητε	ἐλέχθησαν.
ἀόρ. β	ἐλέγην	ἐλέγης	ἐλέγη
	ἐλέγητον	ἐλεγήτην	

	ἐλέγημεν	ἐλέγητε	ἐλέγησαν.
μέλλ. α	λεχθήσομαι	λεχθήσῃ	λεχθήσεται
	λεχθησόμεθον	λεχθήσεσθον	λεχθήσεσθον
	λεχθησόμεθα	λεχθήσεσθε	λεχθήσονται.
μέλλ. β	λεγήσομαι	λεγήσῃ	λεγήσεται
	λεγησόμεθον	λεγήσεσθον	λεγήσεσθον
	λεγησόμεθα	λεγήσεσθε	λεγήσονται.
μετ' ὀλίγ.	λελέξομαι	λελέξῃ	λελέξεται
	λελεξόμεθον	λελέξεσθον	λελέξεσθον
	λελεξόμεθα	λελέξεσθε	λελέξονται.

τὸ προστακτικόν.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	λέγου	λεγέσθω
	λέγεσθον	λεγέσθων
	λέγεσθε	λεγέσθωσαν.
πρ. καὶ ὑπερσ.	λέλεξο	λελέχθω
	λέλεχθον	λελέχθων
	λέλεχθε	λελέχθωσαν.
ἀόρ. α	λέχθητι	λεχθήτω
	λέχθητον	λεχθήτων
	λέχθητε	λεχθήτωσαν.
ἀόρ. β	λέγηθι	λεγήτω
	λέγητον	λεγήτων
	λέγητε	λεγήτωσαν.

τὸ εὐκτικόν.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	λεγοίμην	λέγοιο		λέγοιτο
	λεγοίμεθον	λέγοισθον		λεγοίσθην
	λεγοίμεθα	λέγοισθε		λέγοιντο.
παρ. ὑπερσ.	λελεγμένος	εἴην	εἴης	εἴη
	λελεγμένω		εἴητον	εἰήτην
	λελεγμένοι	εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.
ἀόρ. α	λεχθείην	λεχθείης		λεχθείη
		λεχθείητον		λεχθειήτην
	λεχθείημεν	λεχθείητε		λεχθείησαν.
ἀόρ. β	λεγείην	λεγείης		λεγείη
		λεγείητον		λεγειήτην
	λεγείημεν	λεγείητε		λεγείησαν.
	λεχθησοίμην	λεχθήσοιο		λεχθήσοιτο

μέλλ.

μέλλ. α	λεχθησοίμεθον	λεχθήσοισθον	λεχθησοίσθην
	λεχθησοίμεθα	λεχθήσοισθε	λεχθήσοιντο.
μέλλ. β	λεγησοίμην	λεγήσοιο	λεγήσοιτο
	λεγησοίμεθον	λεγήσοισθον	λεγησοίσθην
	λεγησοίμεθα	λεγήσοισθε	λεγήσοιντο.
μετ' ὀλίγ. μελ.	λελεξοίμην	λελέξοιο	λελέξοιτο
	λελεξοίμεθον	λελέξοισθον	λελεξοίσθην
	λελεξοίμεθα	λελέξοισθε	λελέξοιντο.

Τὸ ὑποτακτικόν.

ἐνεσ. παρατ.	ἐὰν	λέγωμαι	λέγῃ	λέγηται
		λεγώμεθον	λέγησθον	λέγησθον
		λεγώμεθα	λέγησθε	λέγωνται.
παρ. ὑπερσ.	ἐὰν	λελεγμένος	ὦ ᾖς	ᾖ
		λελεγμένω	ἦτον	ἦτον
		λελεγμένοι	ὦμεν ἦτε	ὦσι.
ἀόρ. α	ἐὰν	λεχθῶ	λεχθῇς	λεχθῇ
			λεχθῆτον	λεχθῆτον
		λεχθῶμεν	λεχθῆτε	λεχθῶσι.
ἀόρ. β	ἐὰν	λεγῶ	λεγῇς	λεγῇ
			λεγῆτον	λεγῆτον
		λεγῶμεν	λεγῆτε	λεγῶσι.

Τὸ ἀπαρέμφατον.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	λέγεσθαι.
παρ. καὶ ὑπερ.	λέλεχθαι.
ἀόρ. α.	λεχθῆναι.
ἀόρ. β.	λεγῆναι.
μέλλ. α.	λεχθήσεσθαι.
μέλλ. β.	λεγήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	λελέξεσθαι.

Περὶ τῶν μέσων ῥημάτων.

i, quæ, & pasſiua, & actiua eſſe poſſunt: vnde communia etiam vocãtur, vt apud Latinos. deducũtur autẽ ab actiuis. & habẽt eadẽ characteriſticã, intelligo in futuro, & Aoriſto ſecũdo. intellige ſi fuerit in Actiuo, in quo fuerit futurũ diſſyllabum.

Modorum omnium Præſentia, item Indicatiui paratati-cus mutuatur medium à paſsiuis, vt τύπτομαι ἐτυπτόμην. Præterita actiuam formationẽ ſuſcipiunt: Aoriſti vero, & Futuri paſsiuam.

Medius paracimenus fit à ſuo Actiuo ε pen. vocali verſa in ο, & admiſſa characteriſtica Aoriſti ſecundi, vt λέλεχα λέλογα: τέτυφα τέτυπα. exceptis βλάπτω, καλύπτω, κρύ-

habentia α pen. illud seruāt, vt ἔψαλα præter θάλλω qđ facit τέθηλα. horū verborūcharacteristicaest vocalis, autdiphthōgus, vt λύω λέλυκα.

πτω, σκάπτω. quæ à paracimeno actiuo nihil differunt. præterea penultimans diphthongus αι in suam impropriam vertitur, vt χαίνω κέχηνα. At ex verbis in ω purū pauca habent præteritum medium. habentia autē nihil ab actiuo nisi ablatione κ diuersa, & varia sunt, vt ἤκουκα ἤκουα. deniq; ει in οι vertitur, vt πέπεικα πέποιθα. coniugatur autem, vt Actiuum.

E.	τέτυπ	α	ας	ε
Δ.			ατον	ατον
Π.		αμεν	ατε	ασι.

τέτυφα facit ἐτετύφειν. ita τέτυπα ἐτετύπειν.

Plusquàm perfectum eodem modo à suo medio fit, vt ab actiuo actiuum.

E.	ἐτετύπ	ειν	εις	ει
Δ.			ειτον	είτην
Π.		ειμεν	ειτε	εισαν.

ἔτυψα adde μην ἐτυψάμην.

Aoristus primus à suo actiuo formatur addita μην, coniugatur autem, vt passiuum.

E.	ἐτυψ	άμην	ω	ατο
Δ.		άμεθον	ασθον	άσθην
Π.		αμεθα	ασθε	αντο.

ἔτυπον interpone μη, erit ἐτυπόμην. vel ἐτυπο.

Aoristus secundus item à suo actiuo descendit interposita μη ante ν, & sequitur coniugationem passiui, vt

E.	ἐτυπ	όμην	ου	ετο
Δ.		όμεθον	εσθον	έσθην
Π.		όμεθα	εσθε	οντο.

τύψω adde μαι, & muta ω in ο fit τύψομαι.

Futurum primum fit ab actiuo suo addita μαι.

E.	τυψ	ομαι	η	εται
Δ.		όμεθον	εσθον	εσθον
Π.		όμεθα	εσθε	ονται.

τυπῶ verte ω in οῦ erit τυποῦμαι, vt superiori futuro. vel τυπεῖσαι. præsens habet idē quod passiuum. paracimenū seruat cōiugationē actiuam, vt

Futurum secundum fit pariter à suo Actiuo versis circūflexis in ου diphthongum.

τυπ	οῦμαι	εῖ	εῖται
	ούμεθον	εῖσθον	εῖσθον
	ούμεθα	εῖσθε	οῦνται.

De Imperativo Modo Mediorum.

Aoristus primus fit à suo Actiuo versa finali in αι diphthongum, & in cæteris vocibus mutato τ in σθ, vt τύψον

ψον τύψαι : τυψάτω τυψάσθω, & coniugatur vt Actiuũ. πέτυφε πέτυπε·

Aoristus secundus formatur eodem modo, quo primus, vt τύπε τυπέτω : τυποῦ τυπέσθω.

mutata finali in diphth ου. & coniugatur, vt præsens imperatiui passiui.

De Optativo Modo Mediorvm.

Optatiuus modus mediorum habet in pen. diphthongum οι : præterquàm in Aoristo primo quod est αι. formatur enim ab Actiuo suo addita ν, & cõiugatur passiuè hoc pacto.

præsens est idem passiuum. paracimenus est, vt actiuus. coniugantur oĩa eodem modo, vt præsens optatiui passiui.

τυψαί	μην	ο	το
	μεθον	σθον	σθην
	μεθα	σθε	ντο.

Aoristus secundus eodem modo quo primus, vt τύποιμι τυποίμην οιο οιτο, & quæ seq.

Medio.

Futurum primum fit à suo indicatiuo addito ι post ο, & μαι in μην versa, τύψομαι τυψοίμην.

Futurũ secundum fit etiam à suo indicatiuo υ subiunctiua versa in ι, & μαι in μην, vt τυποῦμαι τυποίμην.

idem quò ad vocẽ cũ Aoristo secundo, sed variũ accentu.

De Svbivnctivo Mediorvm.

vnde fit οἶ περισπώμενον.

Subiunctiuus modus, præterquàm in paracimeno sequitur coniugationem præsentis subiunctiui passiuorũ.

præsens, vt ĩ aliis modis idem est quod passiuum.

Paracimenus flectitur, vt actiuum seruata tamen consonante medii, vt supra in aliis modis.

πέτυφω actiuè πέτυπω.

Aoristus primus, & secundus fit à suo actiuo indicatiui ablato augumẽto, & α, vel ου mutata in ω, & addita μαι ἔτυψα τύψωμαι : ἔτυπον τύπωμαι.

E.	τύψ	ωμαι	η	ηται
Δ.		ωμεθον	ησθον	ησθον
Γ.		ωμεθα	ησθε	ωνται.

pari ratione seruata characteristica coniugabis secundum.

De Infinitivo Medii.

Infinitiui media tempora fiunt à suis indicatiuis, vt passiua, formantur enim à secunda pluralis indicatiuorum suorum mutata ε in αι excepto paracimeno, quod fit à tertia addita ναι πέτυπε πετυπέναι.

ἐνεστὼς	τύπτεσθαι.
παρακ.	πετυπέναι.
ἀόρ. α	τύψασθαι.
ἀόρ. β	τυπέσθαι.

μέλλ. α	τύψεσθαι.
μέλλ. β	τυπεῖσθαι.

Μέσα τοῦ ῥήματος λέγομαι.

Τὸ ὁριστικόν.

ἐνεστώς	λέγομαι	λέγῃ	λέγεται
	λεγόμεθον	λέγεσθον	λέγεσθον
	λεγόμεθα	λέγεσθε	λέγονται.
παρατ.	ἐλεγόμην	ἐλέγου	ἐλέγετο
	ἐλεγόμεθον	ἐλέγεσθον	ἐλεγέσθην
	ἐλεγόμεθα	ἐλέγεσθε	ἐλέγοντο.
παρακ.	λέλογα	λέλογας	λέλογε
		λελόγατον	λελόγατον
	λελόγαμεν	λελόγατε	λελόγασι.
ὑπερσ.	ἐλελόγειν	ἐλελόγεις	ἐλελόγει
		ἐλελόγειτον	ἐλελογείτην
	ἐλελογειμεν	ἐλελόγειτε	ἐλελόγεισαν.
ἀόρ. α	ἐλεξάμην	ἐλέξω	ἐλέξατο
	ἐλεξάμεθον	ἐλέξασθον	ἐλεξάσθην
	ἐλεξάμεθα	ἐλέξασθε	ἐλέξαντο.
ἀόρ. β	ἐλεγόμην	ἐλέγου	ἐλέγετο
	ἐλεγόμεθον	ἐλέγεσθον	ἐλεγέσθην
	ἐλεγόμεθα	ἐλέγεσθε	ἐλέγοντο.
μέλλ. α	λέξομαι	λέξῃ	λέξεται
	λεξόμεθον	λέξεσθον	λέξεσθον
	λεξόμεθα	λέξεσθε	λέξονται.
μέλλ. β	λεγοῦμαι	λεγῇ	λεγεῖται
	λεγούμεθον	λεγεῖσθον	λεγεῖσθον
	λεγούμεθα	λεγεῖσθε	λεγοῦνται.

Τὸ προστακτικόν.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	λέγου	λεγέσθω
	λέγεσθον	λεγέσθων
	λέγεσθε	λεγέσθωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερ.	λέλογε	λελογέτω
	λελόγετον	λελογέτων
	λελόγετε	λελογέτωσαν.
E. Δ. ἀόρ. α	λέξαι	λεξάσθω
	λέξασθον	λεξάσθων

Π.			λέξασθαι	λεξάσθωσαν.
Ε.	ἀόρ. β		λεγοῦ	λεγέσθω
Δ.			λέγεσθον	λεγέσθων
Π.			λέγεσθε	λεγέσθωσαν.

Τὸ εὐκτικόν.

Ε.	ἐνεστὼς	λεγοίμην	λέγοιο	λέγοιτο
Δ.		λεγοίμεθον	λέγοισθον	λεγοίσθην
Π.		λεγοίμεθα	λέγοισθε	λέγοιντο.
Ε.	παρακ.	λελόγοιμι	λελόγοις	λελόγοι
Δ.			λελόγοιτον	λελογοίτην
Π.		λελόγοιμεν	λελόγοιτε	λελόγοιεν.
Ε.	ἀόρ. α	λεξαίμην	λέξαιο	λέξαιτο
Δ.		λεξαίμεθον	λέξαισθον	λεξαίσθην
Π.		λεξαίμεθα	λέξαισθε	λέξαιντο.
Ε.	ἀόρ. β	λεγοίμην	λέγοιο	λέγοιτο
Δ.		λεγοίμεθον	λέγοισθον	λεγοίσθην
Π.		λεγοίμεθα	λέγοισθε	λέγοιντο.
Ε.	μέλλ. α	λεξοίμην	λέξοιο	λέξοιτο
Δ.		λεξοίμεθον	λέξοισθον	λεξοίσθην
Π.		λεξοίμεθα	λέξοισθε	λέξοιντο.
Ε.	μέλλ. β	λεγοίμην	λεγοῖο	λεγοῖτο
Δ.		λεγοίμεθον	λεγοῖσθον	λεγοίσθην
Π.		λεγοίμεθα	λεγοῖσθε	λεγοῖντο.

Τὸ ὑποτακτικόν.

Ε.	ἐὰν	λέγωμαι	λέγῃ	λέγηται
Δ.	ἐνεστὼς	λεγώμεθον	λέγησθον	λέγησθον
Π.		λεγώμεθα	λέγησθε	λέγωνται.
Ε.	ἐὰν	λελόγω	λελόγῃς	λελόγῃ
Δ.	παρακ.		λελόγητον	λελόγητον
Π.		λελόγωμεν	λελόγητε	λελόγωσι.
Ε.	ἐὰν	λέξωμαι	λέξῃ	λέξηται
Δ.	ἀόρ. α	λεξώμεθον	λέξησθον	λέξησθον
Π.		λεξώμεθα	λέξησθε	λέξωνται.
Ε.	ἐὰν	λέγωμαι	λέγῃ	λέγηται
Δ.	ἀόρ. β	λεγώμεθον	λέγησθον	λέγησθον
Π.		λεγώμεθα	λέγησθε	λέγωνται.

Τὸ

τὸ ἀπαρέμφατον.

ἐνεστὼς	λέγεσθαι.
παρακ.	λελογλέναι.
ἀόρ. α	λέξασθαι.
ἀόρ. β	λεγέσθαι.
μέλλ. α	λέξεσθαι.
μέλλ. β	λεγεῖσθαι.

περὶ τῶν συνῃρημένων ἢ περισπωμένων ῥημάτων.

circũflexa vocanturquod cõtracta syllaba iflectãtur elisa vocali, vt ποιῶ.

Verba, quæ contrahuntur sunt desinentia in ω purum tertiæ coniugationis, nec tamen omnia, sed quæ habeant immutabiles α aut ε aut ο ante ω. vnde tres erunt eorũ coniugationes, quæ à themate præsentis dignoscentur, in αω, εω, οω, vt βοάω, ποιέω, χρυσόω.

In omnibus horum modis præsens tantum, & paratatícus contrahuntur.

in tertia cõiugatione nanque inueniuntur.

Aoristo, & futuro secundo, nec non paracimeno medio carent hæc verba, exceptis quæ in prima, & secunda coniugatione contractionem habẽt primæ vocis per ω non purum, vt μυκάω μυκῶ à qua voce cõtracta fit futurum secundum pariter μυκῶ. Aoristus autem secundus, & paracimenus medius descendunt à suis actiuis elisa vocali pen. cum conson. sequenti, vt ἐμύκησα ἔμυκον: μεμύκηκα μέμυκα, ω sequente characteristicam cuiusque coniugationis fit contractio semper in idem ω sed circumflexum.

DE PRIMA CONTRACTORVM.

à verbis in άω.

Prima habet contractiones duas { α ω & sunt hæc

idẽ facito in passiuis vbi iuenies cõcursum vocaliũ in his tẽporibus quæ supra cõ trahi diximus. flectantur cætera iuxta formationes, quas indicauimus.

άει	ᾷ	βοάεις,	ᾷς	ἐνεστὼς ὁρίς.
άε	ᾶ	βοάετον,	ᾶτον	
άη	α	βοάητον	ᾶτον	ἐνεστὼς ὑποτ.
άῃ	ᾷ	βοάῃ	ᾷ.	
άω	ῶ	βοάω	βοῶ	ἐνεστὼς ὁρίς.
άο	ῶ	βοάομεν	βοῶμεν	
άου	ῶ	βοάουσι	βοῶσι	
άοι	ῷ	βοάοιμι	βοῷμι.	εὐκτικόν.

DE

De Secvnda Contract.

Secunda habet contractiones ſex, diphthongos ſcilicet quatuor, tres proprias { ει, οι, ου } vnā impropriam ῃ & vocales duas η ω.

à verbis ī έω. horum futurū facit in ήσω vertendo ε in η.

έε	εῖ	ποιέετον	ποιεῖτον	ἐνεσ. ὁρ.
έει	εῖ	ποιέει	ποιεῖ	
έοι	οῖ	ποιέοιμι	ποιοῖμι	εὐκτ.
έο	ου	ἐποίεον	ἐποίουν	παρατ. ὁρ.
έου	οῦ	ποιέουσι	ποιοῦσι	ἐνεσ. ὁρ.
έῃ	ῃ	ποιέῃς	ποιῇς	ὑποτ.
έη	η	ποιέητον	ποιῆτον	
έω	ω	ποιέω	ῶ	

De Tertia Contract.

Tertia habet cōtractiones tres, diphth. ſ. duas { ου, οι } & ω. à verbis ī όω.

όε	οῦ	χρυσόετον	σοῦτον	ἐνεσ. ὁρ.
όο	οῦ	χρυσόομεν	σοῦμεν	
όου	οῦ	χρυσόουσι	χρυσοῦσι	
όει	οῖ	χρυσόεις	χρυσοῖς	
όοι	οῖ	χρυσόοιμι	σοῖμι	εὐκτ.
όῃ	οῖ	χρυσόῃ	χρυσοῖ	ὑποτ.
όη	ῶ	χρυσώητε	χρυσῶτε	
όω	ῶ	χρυσόω	χρυσῶ.	

cætera ex regula ſuperius petenda ſunt, & in voce actiua, & paſsiua.

Κλίσις τοῦ ῥήματος βοάω.

Ε. Δ. Π. ἐνεστὼς { βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, βοάει ᾷ, βοάετον ᾶτον, βοάετον ᾶτον, βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε, βοάουσι ῶσι. }

Doricè βοῆς monophthongū.

Ε. Δ. Γ. παρατ. { ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α,
ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην άτην,
ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβίαων ων.

παρακ. βεβόηκα
ὑπερσ. ἐβεβοήκειν
ἀόρ. α ἐβόησα
μέλλ. α βοήσω
} vide vt ſupra.

Τὸ προστακτικόν.

τέλος βίου ὅρα. ἔγγυα, πάρα δ' ἄτη.

Ε. Δ. Π. ἐνεσ. παρα. { βόαε α, βοαέτω άτω,
βοάετον ᾶτον, βοαέτων άτων,
βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν άτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. βεβόηκε
ἀόρ. α βόησον.

Τὸ εὐκτικόν.

Atticè, & Aeolicè βοάοιην facit βοῴην Doricè, ita & in aliis circũflexis, & per eandem analogiã in omnibus perſonis præſentis optatiui.

Ε. Δ. Π. ὁ ἐνεσ. { βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ,
βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην,
βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.

παρακ. βεβοήκοιμι.
ἀόρ. α βοήσαιμι.
μέλλ. α βοήσοιμι.

Τὸ ὑποτακτικόν.

Ε. Δ. Γ. ἐνεσ. ἐὰν { βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ,
βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον,
βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι.

παρακ. βεβοήκω.
ἀόρ. α βοήσω.

Τὸ ἀπαρέμφατον.

ἐνεστὼς βοάειν βοᾶν.
παρακ. βεβοηκέναι.
ἀόρ. α βοῆσαι.
μέλλ. α βοήσειν.

Hæc futurum habent in η, in quam migrat α indicatiui, paucis exceptis eam ſeruantibus, vt γελάω γελάσω. facit autem in α, ſi in prima voce verbi præceſſerit ῶ circumflexum vel ε, vel ι ſolutæ, aut diphthongus, vt ἐάω ἐῶ ἐάσω. At ἀλοάω vtroque modo facit ἀλοάσω, ſcilicet & ἀλοήσω.

hoc præter regulam.
item verba in λω, & ρω.
purũ hypermonoſyllaba.
ἀκροῶ, & μα-

παθη-

παθητικὰ τοῦ ῥήματος βοάομαι.

Ε. ἐνεστὼς βοάομαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάεται ᾶται,
Δ. βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶσθον
Π. βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται.

κροῶ etiā in α, formāt futurū, cætera in η.

Ε. παρατ. ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο, (άσθην,
Δ. ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον, ἐβοαέσθην
Π. ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

παρακ. βεβόημαι.
ὑπερσ. ἐβεβοήμην.
ἀόρ. α ἐβοήθην.
μέλλ. α βοηθήσομαι.
μετ' ὀλίγον μέλλ. βεβοήσομαι.

vt supra in passiuorum formatione docuimus.

Τὸ προστακτικόν.

Ε. βοάου ῶ, βοαέσθω άσθω,
Δ. ἐν. παρατ. βοάεσθον ᾶσθον, βοαέσθων άσθων,
Π. βοάεσθε ᾶσθε, βοαέσθωσαν άσθωσαν.

παρακ. βεβόησο, βεβοήσθω.
ἀόρ. α βοήθητι.

Τὸ εὐκτικόν.

Ε. ἐνεσ. παρ. βοαοίμην ῴμην, βοάοιο ῷο, βοάοιτο ῷτο, (σθην.
Δ. βοαοίμεθον ῴμεθον, βοάοισθον ῷσθον, βοαοίσθην ῴ-
Γ. βοαοίμεθα ῴμεθα, βοάοισθε ῷσθε, βοάοιντο ῷντο.

παρακ. ὑπερ. βεβοήμην.
ἀόρ. α βοηθείην.
μέλλ. α βοηθησοίμην.
μετ' ὀλίγ. μέλλ. βεβοησοίμην.

Τὸ ὑποτακτικόν.

Ε. βοάωμαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάηται ᾶται,
Δ. ἐνε. παρ. βοαώμεθον ώμεθον, βοάησθον ᾶσθον, βοάησθον ᾶσθον,
Γ. βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, βοάωνται ῶνται.

παρακ. ἐὰν βεβοῶμαι.
ἀόρ. α βοηθῶ.

Τὸ ἀπαρέμφατον.

ἐνεστὼς βοάεσθαι ᾶσθαι.
παρακ. βεβοῆσθαι.
ἀόρ. α βοηθῆναι.
μέλλ. α βοηθήσεσθαι.

μετ' ὀλίγ. μέλλ. βεβοήσεσθαι.

Formula verborum secundæ coniugationis circumflexorum.

τὸ ὁριστικόν.

E. ⎧ ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ,
Δ. ἐνεσ. ⎨ ποιέετον εῖτον ὁμόφωνα.
Π. ⎩ ποιέομεν οῦμεν, ποιέετε εῖτε, ποιέουσι οῦσι.

E. ⎧ ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει.
Δ. παρατ. ⎨ ἐποιέετον εῖτον, ἐποιεέτην είτην,
Π. ⎩ ἐποιέομεν οῦμεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον ουν.

παρακ. πεποίηκα.
ὑπερσ. ἐπεποιήκειν
ἀόρ. α ἐποίησα.
μέλ. α ποιήσω.
} vt supra in Actiui declinatione.

τὸ προστακτικόν.

E. ⎧ ποίεε ει, ποιεέτω είτω,
Δ. ἐνε. παρ. ⎨ ποιέετον εῖτον, ποιεέτων είτων,
Π. ⎩ ποιέετε εῖτε, ποιεέτωσαν είτωσαν.

παρακ. ὑπ. πεποίηκε.
ἀόρ. α ποίησον.

Reliquis caret.

τὸ εὐκτικόν.

E. ⎧ ποιέοιμι οῖμι, ποιέοις οῖς, ποιέοι οῖ,
Δ. ἐνεσ. ⎨ ποιέοιτον οῖτον, ποιεοίτην οίτην,
Π. ⎩ ποιέοιμεν οῖμεν, ποιέοιτε οῖτε, ποιέοιεν οῖεν.

παρακ. πεποιήκοιμι.
ἀόρ. α ποιήσαιμι. μέλλ. α ποιήσοιμι.

τὸ ὑποτακτικόν.

E. ⎧ ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, ποιέῃ ῇ,
Δ. ἐὰν ⎨ ποιέητον ῆτον, ὁμόφωνα.
Π. ⎩ ποιέωμεν ῶμεν, ποιέητε ῆτε, ποιέωσι ῶσι.

παρακ. πεποιήκω.
ἀόρ. α ποιήσω.

τὸ ἀπαρέμφατον.

μὴ φορεῖν στενὸν δακτύλιον. Dores dicunt ποίειν.

ἐνεσ. παρατ. ποιέειν εῖν.
παρακ. ὑπερ. πεποιηκέναι.
ἀόρ. α ποιῆσαι.

μέλλ.

μέλλ. α ποιήσειν.

Horum futurum est per ε quæ fit ex pen. vocali præsentis, exceptis paucis, quæ eandem pen. seruant, simulq; etiã in η vertere possunt, vt αἰνέω, αἰνέσω, & αἰνήσω.

& si qua alia sunt, vt { καλέω, καλέσω, & καλήσω. / κορέω, κορέσω, & κορήσω. / φρονέω, φρονέσω, & φρονήσω. }

Παθητικὰ τοῦ ῥήματος ποιέομαι.

Ε. ἐνεσ. { ποιέομαι οῦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέεται εῖται,
Δ. ποιεόμεθον ούμεθον, ποιέεσθον εῖσθον, eadẽ est tertia vox.
Π. ποιεόμεθα ούμεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται οῦνται. }

Ε. παρατ. { ἐποιεόμην ούμην, ἐποιέου οῦ, ἐποιέετο εῖτο,
Δ. ἐποιεόμεθον ούμεθον, ἐποιέεσθον εῖσθον, ἐποιεέσθην είσθην,
Π. ἐποιεόμεθα ούμεθα, ἐποιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο οῦντο. }

παρακ. πεποίημαι.

ὑπερ. ἐπεποιήμην.

ἀόρ. α ἐποιήθην.

μέλλ. α ποιηθήσομαι.

μετ' ὀλίγ. μέλ. πεποιήσομαι.

Τὸ προστακτικόν.

Ε. ἐνεσ. { ποιέου οῦ, ποιεέσθω είσθω,
Δ. ποιέεσθον εῖσθον, ποιεέσθων είσθων,
Π. ποιέεσθε εῖσθε, ποιεέσθωσαν είσθωσαν. }

παρακ. πεποίησο. ἀόρ. α ποιήθητι.

Τὸ εὐκτικόν.

Ε. ἐνεσ. { ποιεοίμην οίμην, ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο,
Δ. ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιεοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην οίσθην,
Π. ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο οῖντο. }

παρακ. πεποιήμην.

ἀόρ. α ποιηθείην.

μέλλ. α ποιηθησοίμην.

μετ' ὀλ. μέλ. πεποιησοίμην.

Τὸ ὑποτακτικόν.

Ε. ἐὰν ἐνεσ. { ποιέωμαι ῶμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέηται ῆται,
Δ. ποιεώμεθον ώμεθον, ποιέησθον ῆσθον, ποιέησθον ῆσθον,
Π. ποιεώμεθα ώμεθα, ποιέησθε ῆσθε, ποιέωνται ῶνται. }

παρακ. ἐὰν πεποιῶμαι.

ἀόρ. α ποιηθῶ.

Τὸ ἀπαρέμφατον.

ἐνεσ. ποιέεσθαι ποιεῖσθαι.
παρακ. πεποιῆσθαι.
ἀόρ. α ποιηθῆναι.
μέλλ. α ποιηθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγ. πεποιήσεσθαι.

Formula verborum tertiæ coniugationis inflexorum.

Τὸ ὁριστικόν.

Ε. ἐνεσ. χρυσόω ῶ, χρυσόεις οῖς, χρυσόει οῖ.
Δ. χρυσόετον οῦτον, χρυσόετον οῦτον,
Π. χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι.
Ε. παρατ. ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου,
Δ. ἐχρυσόετον οῦτον, ἐχρυσοέτην ούτην,
Π. ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν.

παρακ. κεχρύσωκα.
ὑπερ. ἐκεχρυσώκειν.
ἀόρ. α ἐχρύσωσα.
μέλλ. α χρυσώσω.
} vt in grauitonis.

Τὸ προστακτικόν.

Ε. ἐνεσ. χρύσοε ου, χρυσοέτω ούτω,
Δ. χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων ούτων,
Π. χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν ούτωσαν.
παρακ. κεχρύσωκε.
ἀόρ. α χρύσωσον.

Τὸ εὐκτικόν.

Ε. ἐνεσ. χρυσόοιμι οῖμι, χρυσόοις οῖς, χρυσόοι οῖ.
Δ. χρυσοοίτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην,
Π. χρυσόοιμεν οῖμεν, χρυσόοιτε οῖτε, χρυσόοιεν οῖεν.
παρακ. κεχρυσώκοιμι.
ἀόρ. α χρυσώσαιμι.
μέλλ. α χρυσώσοιμι.

Τὸ ὑποτακτικόν.

Ε. ἐὰν χρυσόω ῶ, χρυσόῃς οῖς, χρυσόῃ οῖ,
Δ. χρυσόητον ῶτον, χρυσόητον ῶτον,
Π. χρυσόωμεν ῶμεν, χρυσόητε ῶτε, χρυσόωσι ῶσι.

παρ. ἐὰν

πρ. ἐαὶ κεχρυσώκω.

ἀόρ. α χρυσώσω.

τὸ ἀπαρέμφατον.

ἐνεσ. χρυσόειν χρυσοῦν.

πρακ. κεχρυσωκέναι.

ἀόρ. α χρυσῶσαι.

μέλλ. α χρυσώσειν.

Hæc ſeruant pen. vocalem præſentis ο, cui appoſita σ, faciunt futurum, vt χρυσόω χρυσόσω.

παθητικὰ τοῦ ῥήματος χρυσόομαι.

Ε. ἐνεσ. χρυσόομαι οῦμαι, όῃ οῖ, σόεται οῦται,

Δ. χρυσοόμεθον ούμεθον, όεσθον οῦσθον, όεσθον οῦσθον,

Γ. χρυσοόμεθα ούμεθα, όεσθε οῦσθε, όονται οῦνται.

Ε. πρατ. ἐχρυσοόμην ούμην, σόου οῦ, σόετο οῦτο,

Δ. ἐχρυσοόμεθον ούμεθον, όεσθον οῦσθον, οέσθην ούσθην,

Γ. ἐχρυσοόμεθα ούμεθα, όεσθε οῦσθε, όοντο οῦντο.

πρακ. κεχρυσωμαι.

ὑπερσ. ἐκεχρυσώμην.

ἀόρ. α ἐχρυσώθην.

μέλ. α χρυσωθήσομαι.

μετ᾽όλ. κεχρυσώσομαι.

} vt in paſsiuo grauitonorum.

τὸ προστακτικόν.

Ε. ἐνεσ. χρυσόου οῦ, χρυσοέσθω ούσθω,

Δ. χρυσόεσθον ούσθον, χρυσοέσθων ούσθων,

Π. χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν ούσθωσαν.

πρακ. κεχρυσωσο. ἀόρ. α χρυσώθητι.

τὸ εὐκτικόν.

Ε. ἐνεσ. χρυσοοίμην οίμην, όοιο οῖο, όοιτο οῖτο,

Δ. χρυσοοίμεθον οίμεθον, όοισθον οῖσθον, οοίσθην οίσθην,

Π. χρυσοοίμεθα οίμεθα, όοισθε οῖσθε, όοιντο οῖντο.

πρακ. κεχρυσῴμην. ἀόρ. α χρυσωθείην.

μέλ. α χρυσωθησοίμην. μετ᾽όλ. κεχρυσωσοίμην.

τὸ ὑποτακτικόν.

Ε. ἐνεσ. χρυσόωμαι ῶμαι, όῃ οῖ, όηται ῶται,

Δ. χρυσοώμεθον ώμεθον, όησθον ῶσθον, eadē eſt tertia vox.

Π. χρυσοώμεθα ώμεθα, όησθε ῶσθε, όωνται ῶνται.

πρακ. κεχρυσῶμαι.

ἀόρ. α χρυσωθῶ.

τὸ ἀπαρέμφατον.

ἐνεσ. χρυσόεσθαι χρυσοῦσθαι. πρακ. κεχρυσῶσθαι.
ἀόρ. α χρυσωθῆναι.
μελλ. α χρυσωθήσεσθαι.
μετ.ὀλ.μελ. κεχρυσώσεσθαι.

Media horum verborum formabis, vt supra in verbo τύπτω indicatum est.

περὶ τῶν ῥημάτων εἰς μι.

A TERTIA barytonorũ quemadmodũ circumflexa descẽdunt verba in μι, deducta à verbis habẽtibus characteristicas ante ω, vnde in cõiugationes quatuor secabuntur, quarum erit

{α ε ο υ}

prima à verbis in άω, vt ἱστάω ἵστημι.
secunda à verbis in έω, vt τιθέω τίθημι.
tertia à verbis in όω, vt διδόω δίδωμι.
quarta à verbis in ύω, vt ζευγνύω ζεύγνυμι.

Formãtur autem mutatis suis characteristicis vocalibus in suas longas, & addito μι pro ω, vt ostendimus. præterea prima syllaba est per ἀναδιπλασιασμὸν in tribus primis coniugationibus. id autem duobus modis efficitur, aut repetenda consonante initiali, versaq; in tenuem si aspirata fuerit, & apposito ι, vt θέω τίθημι, vel præfixa ι verbo incipienti à vocali, vel à cõsonantibus his simul, vt ἕω ἵημι στάω ἵστημι. tantumque tria habent

atque hæc est propriè.

hæc vero impropriè.

tempora { ἐνεστῶτα, παρατατικὸν, ἀόριστον δεύτερον. } cætera pete ex regula grauitonorum.

Tribus itaque his modis Reduplicatione, scilicet mutatione vocalis breuis in longã, & versione ω in syllabã μι, fit prima persona horũ verborum, vt τίθημι. vnde τίθης mutando μι in σ, atque hinc τίθησι addendo ι, ad secundam personam.

Dualis sequitur coniugationem actiuam seruata characteristica sua breui, vt τίθετον τίθετον.
idem accidit in plurali, præterquàm in tertia voce vbi habentia characteristicam ε adsumunt ι, quæ autem ο admit-

admittunt υ, vt τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι, vel τιθέασι. — vt δίδωμι.

Paratatici persona prima fit à præsenti mutata μ in ν, & addito à fronte augum. quemadmodum in barytonis dictum est, vt τίθημι.

ἐτίθην vnde est secunda persona ν verso in σ

ἐτίθης quo ablato fit tertia ἐτίθη.

Δ. ἐτίθετον ἐτιθέτην seruata breui vocali, vt in præsenti. — τέθεικα. πρ.

Π. ἐτίθεμεν ἐτίθετε ἐτίθεσαν. — ἐτεθείκειν. ὑπ.

Aoristus secũdus fit à futuro barytoni sui verbi, versa vltima syllaba in ην, & adiecto augumento à fronte, vt seruata eadem coniugandi forma, quæ in paratatico. — ἔθηκα. ἀόρ. α — θήσω. μέλ. α

Ε.	ἐθ {	ην	ης	η
Δ.			ετον	έτην
Π.		εμεν	ετε	εσαν.

τὸ προστακτικόν. ὁ ἐνεστώς.

Ε.	τίθ {	ετι	έτω
Δ.		ετον	έτων
Π.		ετε	έτωσαν.

ἀόρ. β.

Ε.	θε {	ς, vel θές,	τω
Δ.		τον	των
Π.		τε	τωσαν.

τὸ εὐκτικόν. ὁ ἐνεστώς.

Ε.	τιθ {	είην	είης	είη
Δ.			είητον	ειήτην
Π.		είημεν	είητε	είησαν.

ἀόρ. β.

Ε.	θεί {	ην	ης	η
Δ.			ητον	ήτην
Π.		ημεν	ητε	ησαν.

τὸ ὑποτακτικόν. ὁ ἐνεστώς.

Ε.	ἐὰν τιθ {	ῶ	ῇς	ῇ
Δ.			ῆτον	ῆτον
Π.		ῶμεν	ῆτε	ῶσι.

ἀόρ. β.

Ε.	ἐὰν θ {	ῶ	ῇς	ῇ
Δ.			ῆτον	ῆτον
Π.		ῶμεν	ῆτε	ῶσι.

ab extrema syllaba primitiui indicatiui mutata in τι, vt τιθέω τίθημι.

τέθεικε. πρακ.

θῆκον. ἀόρ. α

a prima pluralis præsentis indicatiui abiectis μ, & ε, & supposito in ipsorũ locum ι, & η, vt τίθεμεν τιθείην.

τεθείκοιμι. πρ.

θήκοιμι. ἀόρ. α

θήσοιμι. μέλ. α

à præsentis prima mutato μι, in ω.

τεθείκω. πρ.

θήκω. ἀόρ. α

ab aoristo indicatiuo abiecto augumento, & vltima versa in ω, vt ἔθην θῶ.

τὸ ἀπαρέμφατον.

τεθηκέναι. παρ. ἐνεσ. τιθέναι.
θῆκαι. ἀόρ. α ἀόρ. β θεῖναι.
θήσειν. μέλ. α

περὶ τῶν παθητικῶν ῥημάτων εἰς μι.

Prima persona horum verborum fit à prima actiui versa μι in μαι, & correpta longa in suam propriam, vt

E. { τίθεμαι vnde mutata μ in σ, fit secunda persona
τίθεσαι vel τίθῃ
τίθεται verso σ in τ.

Δ. { τιθέμεθον
τίθεσθον
τίθεσθον

Π. { τιθέμεθα
τίθεσθε
τίθενται

} hæc imitantur passiua verborum in ω βαρύτονον.

Paratatícus fit à præsenti mutata μαι in μην, & adiecto à fronte augumento suo, vt τίθεμαι.

E. { ἐτιθέμην atque hinc μην in σο versa fit secunda vox
ἐτίθεσο vel ἐτίθου
ἐτίθετο mutato σ in τ.

Δ. ἐτιθέμεθον ἐτίθεσθον ἐτιθέσθην.
Π. ἐτιθέμεθα ἐτίθεσθε ἐτίθεντο.

Aoristum secundum video à plerisq; præcipueq; doctissimis non formari. quod si tamen placet deducito à paratatico ablata anadiplosi, vt ἐθέμην, & quæ seq.

Denique cætera sume ex regula barytonorum seruata tamen semper characteristica vocali, etiam in paracimeno vbi pro η, fiat diphth ει, vt τέθειμαι, vt in actiuo etiã τέθεικα, per ει non η.

ἐτεθείμην. ὑπ.
ἐτέθην. ἀόρ. α
τεθήσομαι.
μέλ. α

τὸ προστακτικόν.

E.	τίθ	εσο	έσθω	reliquis caret.
Δ.		εσθον	έσθων	
Π.		εσθε	έσθωσαν.	

vel αι in verbis in άω.
vel οι in verbis in όω.

τὸ εὐκτικόν.

E.	τιθ	είμην	εῖο	εῖτο
Δ.		είμεθον	εῖσθον	είσθην
Π.		είμεθα	εῖσθε	εῖντο.

τεθείμην. παρ. optatiui præteriti perfecti.

Τὸ

τὸ ὑποτακτικόν.

τιθῶμαι. π.

Ε.	ἐὰν τιθ	ῶμαι	ῇ	ῆται
Δ.		ώμεθον	ῆσθον	ῆσθον
Π.		ώμεθα	ῆσθε	ῶνται.

τὸ ἀπαρέμφατον.

ἐνεστ. τίθεσθαι.

cæteras coniugationes pari ratione declinabis seruata vocali breui, præterquàm in singulari præsentis indicatiui, vt ἵσταθον ἵστατον / δίδοτον δίδοτον } ab { ἵστημι / δίδωμι ita in cæteris personis numeris, & temporibus: omnia enim habent eandem κατάληξιν.

ῥῆμα ὑπαρκτικόν. ἐνεστώς.

Ε.	εἰμί	εἶ	ἐστί
Δ.		ἐστόν	ἐστόν
Π.	ἐσμέν	ἐστέ	εἰσί.

ἐμμὶ Doricè pro εἰμί. εἶ vel εἶς. εἰμὲν vel εἰμὲς Doricè. ἔσι pro εἰσίν. Doricè ἦμες pro ἦμεν. ἄχρηστα alia.

Παρατατικὸς καὶ παρακ. — ὑπερσ.

Ε.	ἦν	ἦς	ἦ vel ἦν	ἤμην	ἦσο	ἦτο
Δ.		ἦτον	ἤτην	ἤμεθον	ἦσθον	ἤσθην
Π.	ἦμεν	ἦτε	ἦσαν vel ἔσαν.	ἤμεθα	ἦσθε	ἦντο.

Μέλλων.

Ε.	ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσεται
Δ.	ἐσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον
Π.	ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται.

ἐσσοῦνται poeticè.

τὸ προστακτικόν. ὁ ἐνεστώς.

Ε.	ἴσθι vel ἔσο	ἔστω
Δ.	ἔστον	ἔστων
Π.	ἔστε	ἔστωσαν.

τὸ εὐκτικόν. ὁ ἐνεστώς.

Ε.	εἴην	εἴης	εἴη
Δ.		εἴητον	εἰήτην
Π.	εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

εἶμεν, εἶτε, εἶεν per synæresim.

Μέλλων.

Ε.	ἐσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο
Δ.	ἐσοίμεθον	ἔσοισθον	ἐσοίσθην
Π.	ἐσοίμεθα	ἔσοισθε	ἔσοιντο.

ἦσθα pro ᾖς, Aeolicè.
ἦσι Ionicè.
ἔῃ Poëticè, pro ᾖ.
pro εἶναι
ἔμμεναι Atticè.
ἔμεν Ionicè.
ἦμεν Doricè.

τὸ ὑποτακτικόν. ὁ ἐνεστώς.

Ε.	ὦ	ᾖς	ᾖ
Δ.		ἦτον	ἦτον
Π.	ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

τὸ ἀπαρέμφατον. ὁ ἐνεστώς.

εἶναι.

μέλλων ἔσεσθαι.

varia dialectus ita habet in prima persona paratatici { ἔα Ionicè. ἦα. ᾖ Atticè. ἔην. ἔον Poëticè. ἔσκον.

tertia sing. habet { ἔσκεν. ἔην. ἤην. ἦν.

Dualis paratatici { ἦστον ἤστην per pleonasmon. ἔστον ἔστην Ionicè.

tertia psona plur. habet { ἔσαν per systolen. ἦν per syncopam.

FVTVRVM INDICATIVI.

prima persona habet { ἔσομαι Poëticè. ἐσοῦμαι Doricè,

secunda { ἔσῃ. ἔσεαι Ionicè. ἐσῇ Doricè.

tertia { ἔσεται Poëticè. ἐσεῖται Doricè.

IMPERATIVVS.

secunda persona sing. { ἴσθι. ἔσθι. ἔσο.

DE VERBIS ANOMALIS.

ῥέμβω. σέβω. λαμβάνω. πνώσκω. βρωσείω.

in βω grauitona, quorum pen. sit, vel ε, vel immutabilis.
barytona in ανω.
ι σκω exceptis { θνήσκω. ἀλύσκω.
in ειω à præsenti, vel futuro deducta

præter

verba quæ coniugantur vsq; ad præteritum imperfectum, hæc sunt. cætera λέξικον docebit.

- præter κλέω.
- in ω purum præcedente η apposito. ἀγήω.
- desinétia in δω præcedente ν vel λ. σπένδω.
- habentia consonantium duarũ pen. syll. quarum altera liquida sit. ἄλδω. δάκνω.
- verba in
  - αθω.
  - εθω. πλέθω.
  - υθω. μινύθω.
  - θω. consonante adiecta. ἄχθω.
- εινω hyperdissyllaba. φαείνω.
- νω hyperdissyllaba deducentia ex se verba in μι. πηγνύω, πήγνυμι.

περὶ μετοχῆς.

Μετοχὴ μέρος ἐστὶ λόγου μετέχον τοῦ ὀνόματος, καὶ τοῦ ῥήματος εἰς βραχυλογίαν εὑρημένη. participium pars est orationis particeps nominis, & verbi, ad loquẽdi cõpendiũ inuẽta. Participii terminationes sunt septem. ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. γένος. πτῶσιν. ἀπὸ τοῦ ῥήματος. διάθεσιν. χρόνον.

ων, ως, ας	Actiuorũ	μενος mediorum ους / εις Pasſiuorum υς	verborũ υ in μι.

In ων.

In ων sunt vel
- βαρύτονοι à
  - præsenti. τύπτων.
  - futuro primo. τύψων.
- ὀξύτονοι ab Aoristo secundo. τυπών.
- περισπώμεναι à
  - futuro secundo. τυπῶν.
  - futuro primo quar. c. ψαλῶν.
  - præs. circumflexo. ποιῶν.

In ως.

In ως semper ὀξύτονος seruit præterito μεμαώς, τεθνεώς, βεβαώς, ἀκηκοώς, à paracimeno medio elisa cõsonãte correptaq; vocali pen. ἀκήκουκα, ἀκήκοα, ἀκηκοώς. & si Theod. poëticè ducta esse asserit, vt à μέμηκα μεμαὼς pro μεμηκώς. { Actiuo. πετυφώς. Medio. πετυπώς. }

In ας.

In ας sunt ab Aoristo primo actiuorum προξύτονοι, & ὀξύτονοι à præsenti verborum in μι, quorum primitiuum est in αω, vt ἱστάς ab ἱστάω. τύψας.

In μένος.

τετυμμένος.
τυπτόμενος.
τυφθησόμενος.
τυπτησόμενος.
τετυψόμενος.

τυψόμενος.
τυπούμενος.
τυψάμενος.
τυπόμενος.

In μένος sunt vel
- παροξύτονοι { à præterito perfecto pasſiui.
- προπαροξύτονοι
  - à præſ. pasſiui & medii.
  - à futuro
    - pasſiuo { primo. ſecũdo. & paulo poſt fu.
    - medio { primo. ſecũdo.
  - ab Aoriſtis mediis { primo. ſecũdo.

In εις.

τυφθείς.
τυπείς.
τιθείς.
διδούς.
ζευγνύς.
ὤν.

ὀξύτονοι sunt
- ab Aoriſtis pasſiuis, & præſenti verborum in μι.
- deſcendentium à verbo, quod ſit in εω.

οὺς, ύς } ſunt à verbis in μι ab { οω, υω } deductis.

ων eſt participium verbi ſubſtantiui.

Formantur autem verſa vltima ſyllaba temporum, vnde deſcẽdunt, in ſuam terminationem, horumq; alia mouentur, vt adiectiua parium nominum: alia, vt quintæ inflexionis nomina flectuntur, excepta fœminina voce, quæ, vt ſecunda æqualium, declinatur.

præter tempus, quod in maſculinis eſt longum, in neutris breue ων, ον. ſed in nominat. & vocatiuo habet eandẽ vocem tẽpus, & accentum.

Horum declinatio in maſculinis, & neutris eadem eſt: in fœmininis vero ſemper eſt ſecunda, quemadmodum ſupra docuimus.

Mouentur autem à genere in genus hac ratione, ſeruato ſemper accentu in eadem ſyllaba.

vide Reg.x.

vide Reg.ix.

ων pœn. { ων, ουσα, ον } vt { τύπτων, τύπτουσα, τύπτον.

pari ratione acuta, vt { τυπών, τυποῦσα, τυπόν.

hoc genus verborũ ſeruat ſuas cõtractiones, ná in prima facit βοῶν,

ῶν anflexa { ῶν, οῦσα, οῦν } vt { ποιῶν, ποιοῦσα, ποιοῦν. ita etiam in tertia contractorum.

ὼς

ὼς acuta	ώς υῖα ός	vt	πεπυφώς πεπυφυῖα πεπυφός.	βοῶσα, βοῶν.
ας pœnac.	ας ασα αν	vt	τύψας τύψασα τύψαν.	vide horũ declinationẽ Reg.xix.
μενος	μενος μένη μενον	vt	τυπτόμενος τυπτομένη τυπτόμενον.	
εις	είς εῖσα έν	vt	τυφθείς τυφθεῖσα τυφθέν.	xxxi.Reg.

ὄνος τὰ ὦτα κινῶν. — vide Reg.vi.

κοσμούμενος ὕπερος·

τοῖς γὰρ καλῶς πράσσουσι πᾶσα γῆ πατρίς.

τὸ δὲ ζητούμενον ἁλωτὸν ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.

ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος, καὶ ὁ κλέψας.

ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.

γηράσκω δ' ἀεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐπιφανείς.

περὶ ἀντωνυμίας.

Ἀντωνυμία κατὰ τοὔνομα λέξις ἐστὶ λαμβανομένη ἀντὶ ὀνόματος.

Pronomẽ sicut vox ipsa sonat, dictio est quæ pro i pso nomine accipitur.

horũ aliud est

Primitiuũ πρωτότυπον		ἐγὼ	ego
		σὺ	tu
		ὅς	sui.
Possessiuũ κτητικὸν à primitiuis	ἐγὼ	ἐμὸς	meus
		νωΐτερος	noster
		ἡμέτερος.	noster.
	σὺ	σὸς	tuus
		σφωΐτερος	vester
		ὑμέτερος.	vester.
	ὅς	ἑὸς	suus
		σφέτερος.	suus.
Demonstratiuũ δεικτικὸν		οὗτος	hic
		ἐκεῖνος.	ille.

à genitiuo ἐμοῦ.
à recto duali.
à recto plurali.
eius formatio ẽ, vt superior.

Rela-

Τριπρόσωπος σημασία.
ego, tu, ille. } ipse

Relatiuum ἀναφορικὸν { αὐτὸς — ipse.
Cõpositũ σύνθετον { ἐμαυτοῦ — mei ipsius; σαυτοῦ — tui ipsius; ἑαυτοῦ. — sui ipsius.

accidentia habet παρεπόμενα ἔχει { εἴδη — Species; γένη — Genera; ἀριθμοὺς — Numeros; πτώσεις — Casus; πρόσωπα. — Personas. } vt reliquæ orõnis partes declinabiles.

Κλίσις τῶν πρωτοτύπων.

habes pronomina prima pro possessiuis sæpenumero posita, vt πάτερ ὑμῶν.

E. ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, καὶ μέ.
Δ. νώ, νῶν.
Π. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

vt in cæteris obliquis ablato ε, & fiunt ἐγκλινόμενα.

Συ.

adde γε, per omnes casus, & eodem modo cõpositũ flectito, vt ἔγωγε.

E. σύ, σοῦ, σοί, σέ.
Δ. σφώ, σφῷν.
Π. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

Ος.

discrepat à superiori plurali orthographia tãtũ.

E. ὅς, οὗ, οἷ, ἕ.
Δ. σφέ, σφίν.
Π. σφεῖς, σφῶν, σφισί, σφᾶς.

Varia dialectus.

E. { ἐγὼ, ἐγὼν, ἐγώνη.
ἐμοῦ, μοῦ, ἐμέοθεν, ἐμέθεν, ἐμεῦ, μεῦ, ἐμέο; ἐμεῖο, ἐμοῖο.
ἐμοὶ, μοί, ἔμοιγε, ἐμίν.

Δ. { νώ, νῶϊν, ἄμμε.
νῷν, νῶϊν, νᾶν.

Π. { ἡμεῖς, ἡμέες, ἄμες, ἄμμες, ἡμεῦς.
ἡμῶν, ἡμέων, ἡμείων, ἁμῶν, ἁμμέων.
ἡμῖν, ἧμιν, Atticè. ἡμίν, Poëticè ἁμὶν, ἄμμιν, & ἄμμι.
ἡμᾶς, ἡμέας Ionicè, ἁμᾶς Doricè, ἄμμας Aeolicè, vel ἄμμε.

Συ.

E. { σύ, τύ, Doricè τύνη.
σοῦ, σέο, σεῖο, σεοῦ, τοῦ Doricè, σεῦ, τεῦ, σεόθεν, vel (σέθεν.
σοὶ, τοὶ, Doricè.

σὲ,

σέ, τέ Doricè. τὲ.
σύ.

Δ. σφῶ, σφῶϊ.
σφῷν, σφῶϊν.

Π. ὑμεῖς, ὑμεῖς, ὕμμες, ὑμέες.
ὑμῶν, ὑμέων, ὑμείων, ὕμμων, ὑμμέων.
ὑμῖν, ὕμμιν, ὑμίν.
ὑμᾶς, ὑμέας, ὕμμας.

ΟΣ.

Ε. ὅς.
οὗ, ἕο, εἷο.
οἷ, ἕοι.
ἕ, ἕθεν, ἑέ.

Δ. σφωέ, σφέ.
σφίν, σφωΐν.

Π. σφεῖς, σφέες, σφές.
σφῶν, σφείων, σφίων.
σφισί, σφίσιν, σφῖν, φίν.
σφέας, σφᾶς.

κτητικά POSSESSIVA.

Hæc ſunt ſecundæ, & tertiæ nominum æqualium,
ἐμὸς, ἐμή, ἐμόν. σός, σή, σόν. ἑός, ἑή, ἑόν.

cætera flectes pari ratione.

δεικτικά DEMONSTRATIVA.

οὗτος, αὕτη, τοῦτο. ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο.
τούτου, ταύτης, τούτου. ἐκείνου, ἐκείνης, ἐκείνου.
expūcto τ in prima, & ſecūda voce recti ſingularis, fœm. aūt vox demōſtr. & relatiui αὕτη.ſ. & αὐτὴ tono ipſo īternoſcitur.
hic ſæpè deletur ε, vt κεῖνος.

figuratè additur, οὑτοσί, ita ī cæteris caſibus. Atticè μὴν.i. αὐτήν. Hom.Il. τοῖο pro τοῦ αὐτοῦ. Ho.Il. τῶων pro τούτων.ibid.

ἀναφορικόν RELATIVVM.

Pari ratione flectito relatiuum, qua ſuperiora.
αὐτὸς, αὐτή, αὐτό.

σύνθετα COMPOSITA.

Hæc per tres caſus tantūmodo, eosq́; vnitatis numero, flectuntur. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν.
σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν.
at tertiū hoc ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. in iiſdē caſibus

pariratione ſimul flecte fœm.& neutra.
ἐμαυτῆς
σαυτῆς
ἑαυτῆς.

adde τος, & formabis τοιοῦτος. οἷος ὁ λόγος, τοιοῦτος καὶ ὁ τρόπος. οἷος ὁ τρόπος τοιοῦτος καὶ ὁ λόγος.

pluraliter etiam flectitur. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτούς.
& in genere fœm. ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς.
& in neutro, vt in masculino præter Acc. ἑαυτά.
dicitur etiam eadem iunctura pronominis, vt ex duabus integris vocibus vna tantummodo fiat,
ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν.
ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς.
ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

De Praepositione περὶ προθέσεως.

διὰ τοῦτο πρόθεσις ὀνομαζομένη iccirco præpositio dicta.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ λέξις ἐστὶ ἄκλιτος τοῖς κλιτικοῖς προτιθεμένη orationis pars indeclinabilis cæteris indeclinabilib. præposita, atq; id duobus modis { κατὰ σύνθεσιν. κατὰ παράθεσιν.

κατὰ σύνθεσιν per compositionem id est, quando cum cæteris dictionibus iũgitur in cõpositione, vt πάροικος.

& si præponitur indeclinabilibus quæ vicem seruant declinabilium, vt ἀπὸ τότε. ex tunc.i. ex eo tempore.

κατὰ παράθεσιν per appositionem, id est, per regimẽ casus, vt καθ' ἡμέραν, quod solum ipsius est accidẽs. ancillatur enĩ præpositio aut
- Genitiuo οὐκ ἄνευ θησέως.
- Datiuo κὴ κόρχορος ἐν λαχάνοις.
- Accusat. ὄνος εἰς ἄχυρα.

sunt autem monosyllabæ ix.
ἐν, εἰς, ἐς, ἐκ, ὡς, σύν, πρός, πρό.
dissyllabæ xi.
ἀνά, κατά, διά, μετά, παρά, ἀντί, ἐπί, περί, ἀπό, ὑπό, ὑπέρ.

Genitivos Adsciscvnt.

ponitur sequente vocali, & in compositione auget, vel extra, vel contrariũ simplicis significat.

Ἐξ A vel Ab. ἐξ ἀπροσδοκήτου. Ἐξ ἀέλπτου. præter spem. Ordinis, vt ἐξ ἀρχῆς. Temporis ἐξ αἰῶνος. A verbis ἐξ ἑνὸς τὰ πάνθ' ὅρα. Ἐργάζου μοχθῶν ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσεις. Causæ efficientis ἐξ ὧν ἔπαθεν ἔμαθεν. Ἐξ ἡδονῆς γὰρ φύεται τὸ δυστυχεῖν. Temporis, vt Latini ex illo ἐξ ἐκείνου .s. χρόνου. qui modus Latinè Virg. frequens est. Motum de loco ἀΐξας ἐξ εὐνῆς συνταράττειν τὰ στρώματα. Ἐξ ὠοῦ ἐξῆλθεν. Et pro aduerbio ἐξ ἴσου .i. ὁμοίως.

idem quod superior verso κ in ξ. ponitur sequẽte cõsonãte.

Ἐκ materiæ οὐκ ἐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆς ἂν γένοιτο. Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πάντες εἰς αὐτήν. Ex, vt Latini cũ ablat. post verba. Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται. Ζητεῖ συνάγειν ἐκ δικαίων τὸν βίον. Βίον πορίζου πάντοθεν πλὴν ἐκ κακῶν.

Natalis

Natalis loci, βάτραχος ἐκ σερίφου. Et περιφραστικῶς οἱ ἐκ στοᾶς. i. Stoici. Quãtitatis, ἐκ διαμέτρου. Tenus, ἐκ πρώτωνος σοφοί. Procul, & longè ab, ἐκ τῶν ποδῶν ἱππείων. Ἀνδρὸς κακῶς πράττοντος ἐκ ποδῶν φίλοι. Ἐξ ὀφθαλμῶν. Causæ efficientis, vt ἐκ τῶν γυναικῶν ὄλλυται κόσμος μέγας.

Ἀντὶ Pro. retribuendi vim habet. Ἀντὶ ἀγαθῶν κακά. Χάρις γὰρ ἀντὶ χάριτος ἐλθέτω. Et vicissitudinis σκιὰ ἀντὶ τοῦ σώματος. Δεῖ τὰ βέλτιστα ἀντὶ τῶν ἡδέων, ἂν μὴ ἀμφότερα ἐξῇ, λαμβάνειν.

composita nõ solũ permutationẽ et vicẽ, sed etiã id quod cõtrarium est significat, vt ἀντίχριστος, vt Anticato Cæsaris liber cõtra Catonem. Quint. I.

Ἀπὸ Ab. motum significat à loco, aut reuera, aut per similitudinem expresso. Ἀπὸ οὐρανοῦ μέχρι γῆς. Ἀπ᾽ ὄνου καταπεσών. Τὸ κέρδος ἡδὺ κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἔῃ. Ex, quod Ouid. viuitur ex rapto. Πᾶς γὰρ ἀγρεῖος ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν. Præter ἀπὸ σκοποῦ: ἀπὸ καιροῦ: ἀπὸ πράγματος: ἀπὸ τρόπου. Ἀπὸ μνήμης, memoriter. Hinc etiam est ablatiuus auferendi apud Latinos. Κἂν ἀπὸ νεκροῦ φορῇ. Agentis personæ casum regit in passiuis, θηρῶν ἀπὸ θηρσὶν ἰδών.

composita negãdi vim habet aut perficiẽdi seu destruendi, & sciungendi.
præter aĩ sentẽtiã.
præter tẽpus, intempestiue.
præter rẽ, ab re.
alienũ à moribus
præter cõsuetudinem.
cõposita idem valet.

Πρὸ Ante, antequàm, priusquàm, nota est temporis ἐξανιστάσω πρὸ μέθης. Ἀπιέναι πρὸ τῶν μυστηρίων. Loci πρὸ πόλεως: πρὸ θυρῶν: vicissitudinis, & commutationis. Pro. Πρὸ παιδὸς θανεῖν. Γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν. Præstantiæ, vt Ter. Homo homini quid præstat? Δοῦλος πρὸ δούλου, δεσπότης πρὸ δεσπότου. Vtilitatis, quod Latini poëtæ dandi casu exprimunt: Cic. autem in gratiam (inquit) vel causa aliorum, aut Pro. πολλάκις δ᾽ ἃ πρὸ αὑτοῦ τις οὐκ εἰργάσατο, ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξείργασε. Ordinis, ante, in primis, Primũ omniũ Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.

en quis conseuimus agros? Virg. I. Ecl.
Quãmulta enim quæ nostra causa nunquàm facere mus facimus causa amicorum? Cic in Læl.
Virg. I. Georg. In primis venerare deos.

DATIVOS EXIGVNT.

Ἐν, Inter, ὄνος ἐν μελίτταις. Ὄνος ἐν πιθήκοις. In ὥσπερ ἐν γραφῇ: ἐν νυκτὶ βουλή: ἐν οὐρανῷ. Ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία. Ἰσότης δ᾽ ἐν πᾶσιν ἀρίστη. Ἐν ὀφθαλμοῖς ἡ αἰδώς. Ὄνος ἐν μύρῳ. Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός. Ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι γὰρ πάντ᾽ ἔνεστι σοφίας. Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν. Ἐν γὰρ γυναιξὶ πίστιν οὐκ ἔνεστ᾽ ἰδεῖν. Καλὸν φυτὸν πέφυκεν ἐν βίῳ γυνή. Ἐν καιρῷ δίδου. Ἐν λιμένι πλεῖν. Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν. Ὁ σοφὸς ἐν αὑτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν. i. Secũ.

dicitur, et εἰς pro ἐν.
cõposita habitũ, & sitũ significat.

Ἐν τοῖς κακοῖς δὲ τοὺς φίλους εὐεργέτει.

Attica eclipsis ἐν ἅδου quod imitati Latini ſcriptores inquiunt, ad Dianæ, ad Caſtoris, ad Veſtæ, & huiuſmodi, vbi ſubintelligitur templum.

Circumſcribit etiam aduerbia, vt ἐν τῷ μέρει. nomina, τὰ ἐν μέρει. οἱ ἐν ἡλικίᾳ. οἱ ἐν ὅπλοις. verba, ἐν παρέργῳ ποιεῖν. i. καταφρονεῖν: βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν, id eſt τιμᾶν.

vicißim. ſingulæ res, quod particularia appellant. adulti. armati. negligenter facere, deſpicere.

Σὺν Cum: iungendi, & congregandi vim habet. Τόλμα μὲν σὺν τῷ καλῷ ἄριστον. Σὺν τῷ θεῷ. Μηδὲν εἶναι σὺν κέρδει καλόν.

composita comitatũ, & auxilium ſignificat.

Ξὺν Atticum eſt, idemq; valet quod σύν. ξὺν χάρισιν. Ita, & in compoſitione.

ACCVSATIVOS POSTVLANT.

Εἰς In. motum habet ad locum ξυρὸς εἰς ἀκόνην. μία δὲ πάντων εἴσοδος εἰς τὸν βίον, ἔξοδός τε ἴση. Ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι. Εἰς ἀγοράν: εἰς πόλιν. Et ſimilitudinem motus, vt χαμεῖν δὲ μέλλων βλέψον εἰς τοὺς γείτονας. Quod Latinus comicus aiebat, tanquàm in ſpeculum inſpicere, & ex aliis ſumere exemplum ſibi, ita enim valet locutio illa βλέψον εἰς. Ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀεὶ κατατίθου. Quod proſpicere ſibi dicitur, aut viaticum ſibi parare in ſenectutem. Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών. Χειμὼν μεταβάλλει ῥᾳδίως εἰς εὐδίαν. Statum in loco εἰς ψάμμον οἰκοδομεῖν. Εἰς οὖς λέγειν: εἰς χεῖρας λαμβάνειν. Εἰς βουλὴν πλεῖν. Ἀνδρῶν δὲ φαύλων ὅρκον εἰς ὕδωρ γράφε. Aduerſus, & in aliquem. Οὐκοῦν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν. Erga εὔνους εἰς τὸν πατέρα. Argumentum, & inſcriptio eſt libri. De. λόγος εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας. Idẽ etiam exprimit, quod Latini aiunt referre ad populum, ad Senatum, ad Cæſarem: φέρειν εἰς τὸν ἄρχοντα. In faciem reſpicere, Aeſopianum apophthegma ita Græcè habet οὐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπειν χρή. Τὰ εἰς ἐμὲ id eſt, τὰ ἐμά. Εἰς ἅπαντα γνώριμος notus omnibus, vel inter omnes. Εἰς θεὸν in ſacris litteris pro θεός.

compoſita motũ denotat, vt εἴσοδος.

in harena ædificare. in aurem dicere. in manus accipe. in conſilium coaptari. in laudem alicuius rei de qua ſcribitur, vt Hor. De laudibus deorũ, & hominum, inſcripſit xi. l. 1. car.

quæ ad me pertinent. eſto mihi in deũ protectorẽ. Pſ. 30.

Ἐς Idem quod εἰς Atticè. γίγνου δ' ἐς ὀργὴν μὴ ταχὺς γ' ἀλλὰ βραδύς. Et familiaris eſt iocis, vel maledictis, & imprecatio-

cationibus. Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς. Ἐς κόρακας. Ἐς ὑπερβολὴν, ἐς ἀκριβέστατον supra modum.

GENITIVO, & DATIVO INSERVIT.

Ἀνὰ denotat ſtatum in loco, aut per locum. Ἀνὰ στόμα ἔχειν: ἀνὰ μέσον στρατόν. Ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν. Eſt, & temporis nota ἀνὰ πᾶν ἔτος. Ἀν᾽ ἑκάστην ἡμέραν: ἀνὰ χρόνον. Ἀνὰ τὰ τυχόντα. Additur aliquando ipſi caſus dandi, & ſedes eſt loci, vt ἀνὰ μέσῳ: itemq; ἀνὰ μέσον in eodem ſignificatu. Ἀνὰ κράτος quod Latini dicunt cum poteſtate. exprimit etiam eam vocem, quæ Latinè eſt Singuli, vel vnuſquiſque, vt ἀνὰ μάχαιραν ἔλαβον. i. acceperunt ſinguli gladium.

GENITIVO, & ACCVSATIVO INSERVIVNT.

Διὰ Genitiuo iuncta valet Per, & loci, aut inſtrumenti ſignificationem habet. Διὰ καὶ μαχαιρῶν, καὶ πυρός. συβαρίται διὰ πλατείας. Διὰ τοίχου λαλεῖν. αὐτὰ δι᾽ αὐτῶν. Regit etiam caſum materiæ, vt φάρμακον διὰ ῥόδων. Item temporis διὰ βίου. Διὰ μακρῶν, καὶ διὰ βραχέων. Διὰ χειρὸς ἔχειν. Λήσειν διὰ τέλους μὴ δόκει πονηρὸς ὤν. Præterea fungitur officio verborum περιφραστικῶς præpoſita ipſorum nominibus, vt διὰ τιμῆς ἄγω. i. τιμῶ. Itidemq; aduerbii, vt διὰ ταχέων, vel διὰ τάχους. i. ταχέως. Significat etiam cauſam efficientem. Ob vel propter Διὰ δὲ σιωπῆς μικρότερον κατηγορεῖ. Idem valet iuncta Accuſatiuo. ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα. Τὸ καλὸν δι᾽ αὐτὸ αἱρετόν. Διὰ μὲν γὰρ τὴν ἡδονὴν τὰ φαῦλα πράττομεν, διὰ δὲ τὴν λύπην τῶν καλῶν ἀπεχόμεθα.

Κατὰ In, aduerſus, contra: inſeruit accuſationi, aut recriminationi, & ita iungitur genitiuo, vt κατὰ Κτησιφῶντος, Aeſchinis oratio, qua item vtimur, vt αἲξ καθ᾽ ἑαυτῆς τὰ κέρατα. Cum quid in fraudem, aut perniciem alicuius factum ſignificamus. Ὅστις καθ᾽ ἑτέρου δόλια μηχανεύεται, αὐτῷ λέληθε τὸ κακὸν ἀρχιτεκτονῶν. Idē valet in caſu accuſandi, vt σόφισμα καθ᾽ ἑαυτὸν συντέθεικας. Eadem vtũtur etiam actores cauſarum in laudibus alicuius honeſti viri explicandis, vt Dem. Ἐγκώμια κατὰ τὰ κάλλιστα. Obſecrationis particula, vt κατὰ τοῦ μεγίστου διὸς, vt Hor.

à capite ad pedes.
ad coruos.
in ore habere per mediũ exercitũ.
aduerſo flumine nauigare.
quot annis.
ſingulis diebus.
proceſſu tẽporis.
iuxta id quod euenerit.
in medio.
compoſita, iterũ, aut retro ſignificat.
ἀνὰ pro σὺν cũ Datiuo Hom. α. Il.
χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.
cõpoſita, aut auget, aut ſeiungit.
per tela per ignẽ.
Sybaritæ per plateas. dicitur in faſtuoſos.
per parietem loqui.
eadem per eadẽ.
medicamentum ex roſis.
per totam vitã.
pluribus verbis ſ. aut paucis dicere.
eſſe in manibus Cic. & eſt in manibus oratio. in Cat.
vt Latini in honore habeo. i. honoro
celeriter
idem eſt quod ἕνεκα, vt Iſoc. ad Dem.
τὰ γὰρ πλεῖστα περὶ τὸν βίον, οὐ διὰ ταῦτα τὰ πράγματα ποιοῦμεν, ἀλλὰ τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν.

fingere fallacias ad aliquē dolos struere. malum creare ali cui, & huiusmodi dicunt Latini. qui in alterū dolos struit, sibi inscius malum fabricat. tuo te gladio iugulasti. Laus de reb. præclare gestis. per Iouē maximū. in petris feminas sub terram. quantū in me est τὸ κατ' ἐμὲ.

Hor. epist. v ad Met.

Quod te per genium, dextramq; deosq; penates
Obsecro, et obtestor vitæ me redde priori.

vel cùm aliquid iureiurando adhibito testamur nos esse facturos, vt Ouid. ii. Met.

Per flumina iuro.
Infera sub terris Stygio labentia luco.

exprimit etiam locum, vt κατὰ πεδίων σπείρεις. Κατὰ γῆς. Accusatiuo iuncta valet Secundum, κατ' ἰδίαν φρόνησιν οὐδεὶς εὐτυχεῖ. Quātum, κατ' ἐμαυτοῦ μέρος: κατὰ δ' ἐμὸν μέρος χάριν χαρίζου καθ' ὅσον ἰσχύεις ὅμως. Prope, & per locum, vt καθ' ὁδοὺς. Ἀναιδὴν τὶ καὶ ὕβρεις Νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει. Est etiam nota temporis. Κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν: vnde κατ' ἔτος, κατὰ μῆνα, καθ' ἡμέραν. Κατὰ τὸν ποταμὸν, quod nos dicimus, secundo flumine, cuius cōtrarium est. Ἀνὰ τὸν ποταμὸν. Aduersus, κύρνε φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποίκιλον ἦθος. Περιφραστικῶς ab officiis nomina circumscribit, οἱ κατ' ἀγορὰν. τὰ κατ' ἀγορὰν. Et κατὰ πόδας βάσιν. i. pedetentim. Κατὰ πολλοὺς τρόπους multis de causis, vt ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα κατὰ πολλοὺς τρόπους. Auctoritatem etiam, nomenq; scriptoris indicat, vt εὐαγγέλιον κατὰ ἰωάννην. Desideratur sæpe in structura orationis per eclypsim hæc præpositio, vt ἀνὴρ πολίτης πολύπους εὖ τὸν τρόπον. i. κατὰ. νέος τὴν ἡλικίαν.

apud maiores nostros. singulis annis mensibus diebus. i. quotidianus. i. erga res quomodo quis debeat esse affectus. causidici. forensia. composita habet eādē fermè significationis vim. Plaut. in Aul. Ego istos noui polypos qui vbi quid tetigerint tenent.

De. Ob. Pro. Plus.

Περὶ apta est particula ad argumenta, auctoritatesq; scriptorum adducendas, vt siquis citaret (exempli gratia) Plutarchum περὶ τῆς δυσωπίας. Pariter regit materiam omnem, de qua agitur, etiam inter loquendum familiariter. Exprimit etiam causam efficientem λάπως περὶ τῶν κρεῶν. Περὶ μικρῶν αἱ στάσεις γίνονται. Item in cuius gratiam, aut vtilitatem fiat, περὶ σοῦ μάχομαι. quæ nota auxiliaris appellatur. Est etiam comparatæ rei casus post hanc præpositionem, vt περὶ παντὸς σε τίω. i. ὑπὲρ περὶ ἄλλων. i. præ aliis. Cum Accusatiuo valet erga, vt τοιοῦτος γίνου περὶ τοὺς γονεῖς, οἵους ἂν εὔξαιο περὶ σεαυτὸν γενέσθαι τοὺς σεαυτοῦ παῖδας.

Ὑπὲρ idem valet, quod περὶ, si cum genitiuo construitur, ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς. Ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια. Et nota auxiliaris, cuius contrarium est κατὰ, vt illud Pauli εἰ ὁ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ᾽ ἡμῶν; Cum casu accusandi id exprimit, quod in re comparata excedit, ac super eminet ὑπὲρ τὸν λυγκέα. Ὑπὲρ τὰς ἐν συκελίᾳ. Ὑπὲρ τὰ καλλικράτους. Terminumq; excessus absq; alia comparatione, μὴ ὑπὲρ τὸν πόδα. τὸ ὑπόδημα.

de asini vmbra. vt de lana caprina. composita auget primitiuum. plusquā, & super. vltra. ne vltra crepidā.

Ἐπὶ si cum genitiuo construitur, significat statum in loco, τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νηφόντος, ἐπὶ τῆς γλώττης ἐστὶ τοῦ μεθύοντος. Etiam μεταφορικῶς, vt βοῦς ἐπὶ γλώττης. Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Tempus ἐπὶ χρόνου. ἐπὶ ἄρχοντος κοσμᾶ. Imperium, & potestatem, ἐπὶ πάντων μόνος ὁ θεός. Eadem significat, si ei addatur Datiuus. locum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ. τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον. causam instrumentũ, & argumentum ἐφ᾽ οἷς γὰρ μὴ φρονεῖ σιγᾶν φιλεῖ, & denique modum, & rationem rei agendæ: ἐχθροὺς ἀμύνου μὴ ἐπὶ τῇ σεαυτοῦ βλάβῃ. accesſionẽ præterea, ἐπὶ τούτοις ad hæc. ἐπὶ νόσῳ νόσον. in quo significatu ponitur etiam in casu accusandi μὴ πῦρ: ἐπὶ πῦρ. valet etiam contra, vel aduersus aut in aliquem, vt ἐπ᾽ ἀνδρὶ δυστυχοῦντι μὴ πλάσῃς κακόν. ideõq; cum Accusatiuo, vt μάχομαι ἐπὶ τὰς ἡδονάς. Et cum eodem casu significat motum per locum, θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέῃς. Et causam efficientem ἐπὶ τούτῳ huius ergò.

cõposita significat in aut super. bos in lingua. in summum discrimen. vt Ter. in tẽpore ad eam veni, quod rerum omniũ est primũ. idemq; quod Latini omissa præpositione dicunt Cos. Planco. & huiusmodi. bos ad præsepe. Ter. in And. Ne ad morbum hoc etiam. conuiciari miseris.

GENITIVO, DATIVO, & ACCVSATIVO INSERVIVNT.

Πρὸς Ad, accusatiuo iuncta significat motum, & ad res, & ad personas ἡδέως μὲν ἔχε πρὸς ἅπαντας. Ἄγει τοὺς θεῖον τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην. Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος. Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς διδάσκειν τι χρήσιμον ἐπαγγελλομένους. Aduersus μηδ᾽ ἡρακλῆς πρὸς δύο. Πρὸς κέντρα λακτίζειν. Πρὸς υἱὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ. Canere ad cytharã, πρὸς αὐλὸν ᾄδειν πρὸς ἐργαγγὴν ᾄδεις. Viuere à opinione, πρὸς τὴν δόξαν ζῆν. In comparatione οὐδὲν πρὸς τὴν τῶν παρόντων. nulla à proposito οὐδὲν πρὸς ἔπος, οὐδὲν πρὸς τὴν χορδήν. Per nonnulla πρὸς

cõposita auget significatione partis illius cum qua cõponitur iisdẽ ferè modis, quos dicemus de ea nõ composita. Quint. sermonibus, & opinionibus vulgi se dare. nihil est si comparetur eum.

οὐδὲν. πρὸς ἀλλήλους mutuo, inter se, inuicem. secum πρὸς ἑαυτόν. Pugnare cum aliquo πρὸς τίνα μάχεσθαι. πρὸς τὸ προσῆκον, idem quod κατὰ: πρὸς ἀξίωμα respectu dignitatis. πρὸς ἀρετὴν pro meritis. πρὸς ἀλήθειαν secundum veritatem. πρὸς τὸν πολλῶν λόγον, vt vulgo increbuit rumor, pro eo quod vulgò dicitur. Valet etiam In, & Cõtra, vt πρὸς θεόν. πρὸς φάρμακα contra venena. Declarat etiam rei agendæ rationem, & modum, πρὸς ἀκρίβειαν diligenter. πρὸς τὸ ἐναντίον in contrarium. Animi affectionem, vt πρὸς ὀργὴν iracundè: πρὸς ἔχθραν inimico animo. Tempus πρὸς βραχὺ paulisper. πρὸς ὀλίγον parumper. πρὸς καιρὸν πονεῖν tempestiuum laborem capere. πρὸς τὸ παρὸν in præsens. πρὸς τὸ γῆρας, in senectute πρὸς διονύσια, sub Dionysia. statum, πρὸς τούτοις πάρεστι τὰ πράγματα ĩ hoc statu res sũt. Apud quẽ: πρὸς τίνα εἰπεῖν, apud aliquẽ loqui. πρὸς βασιλέα. Vbi πρὸς τὸν ἄνδρα. i. ὑπό. Erga quẽ ἡδέως μὲν ἔχει πρὸς ἅπαντας. Cũ quo πρὸς κόρα κάειζι. πρὸς Κρῆτα κρητίζει. τρῆς πρὸς αἰπνήτην. ἡ πρὸς ὑμᾶς φιλεία. Cuius ergò. πρὸς ταῦτα. i. ἕνεκα τούτων. πρὸς χάριν λέγειν, δικάζειν, ὁμιλεῖν, πράττειν. In cuius vtilitatẽ πρὸς ὄν. officium. τοῦτο πρὸς ἐμέ. erga quid ψυχὴν ἔθιζε πρὸς τὰ χρηστὰ πράγματα. Denique hac particula fermè vtimur, quoties patrio sermone nostro obuiam venit præpositio illa, quæ ex vocali A constat, vt [à casa : à lume di torcia:] πρὸς οἶκον : πρὸς φίλον : πρὸς φῶς βαδίζειν, lumine præuio ire. Genitiuo iungitur, & est iurandi aduerbium πρὸς τοῦ διός: πρὸς τῶν θεῶν. Significat etiam personam agentem, item officium πρὸς ἀνδρὸς ἐστι. alienum ab officio, & dignitate μηδαμῶς πρὸς σοῦ. Originem generis, stirpis, & familiæ, vt nos dicimus [da lato di padre, o di madre] πρὸς ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν: & περιφραστικῶς: οἱ πρὸς αἵματος. i. οἱ συγγενεῖς. Exprimit etiã id, quod Latini inquiũt ab animo, à corpore valere. πρὸς τοῦ σώματος ὑγιαίνειν. Item commodum, gratiam, studium, vt ab aliquo stare, vel esse πρὸς τίνος εἶναι. i. partibus eius fauere. Sed Græcè ponitur etiam passiuè, vt πρὸς διός εἶναι, esse in tutela Iouis. Denique personam agentem in passiuis,

pro ratiõe offici.

in deum.

ante regem.
sub dio.
quæ inter nõ est amicitia.
propterea.
ad gratiam loqui iudicare, versar i cum aliis, agere.
vt Virg.
Et quis consueui mus agros?
mea hoc interest.
ad amicum.

per Iouem.
per deos.
hominis interest.
haud te dignum, facinus te indignum.
Bud. in Comm.
ab agnatis, & cognatis.

dicitur, & de rebus anima careti bus, vt patrio ser mone. La cosa fa per me.

paſsiuis,& eadem fermè,quæ ſupra in caſu Accuſandi explicauimus. Datiuo ſi præponatur, adiunctiuæ particulæ vim habet, πρὸς τούτοις. Πρὸς στάθμην πέτρον τίθεσθαι, μὴ τὶ πρὸς πέτρῳ στάθμην.

adhæc.

Παρὰ quando cum genitiuo conſtruitur, præponitur dictionibus, in quibus progreſſus, & exitus à perſona ſignificetur, vt. οὔτε πάντα: οὔτε πάντῃ: οὔτε παρὰ πάντων. Λάμβανε καὶ βουλὴν παρ' οἰκέτου εὐφρονέοντος. Λόγον παρ' ἐχθροῦ μήποθ' ἡγήσῃ φίλον. Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν. Βοήθειά μου παρὰ κυρίου. Cum Datiuo valet APVD, etiamq; ad perſonas refertur παρὰ τῷ κυρίῳ ἔλεος. Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν, καὶ σιγᾶν αἰεί: τοῦτο γὰρ οὐ δύνατον. Οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν. Κύων παρ' ἐντέροις. Perſonam agentem. καλὸς γὰρ θησαυρὸς παρὰ ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις ὀφειλομένη. Cum Accuſ. valet Præter, Extra. Μὴ δαπάναι παρὰ καιρόν. Ῥῆμα παρὰ καιρὸν ῥιφθὲν ἀνατρέπει βίον. παρὰ τὸ μέλος φθεγξάμενος. Ὁ παρ' ἡλικίαν νοῦς μῖσος ἐργάζεται. Valet etiam motum ad locum: itē Apud, Secus: πλοῦς μὲν ὁ παρὰ γῆν, περίπατος δὲ ὁ παρὰ θάλατταν ἥδιστος. Θαρραλέα δὲ παρὰ κρατῆρα φωνὰ γίνεται. Ἡ πορφύρα παρὰ τὴν πορφύραν διακριτέα. Παρὰ πότον βακχεύειν. Tempus παρὰ τὸν βίον. Eadem vtimur in deducendis vocibus à primitiuis ſuis, παρὰ τὸ λέγειν ὁ λόγος. Præter aut contra, vt παρὰ τοὺς νόμους. Præ aliis παρὰ τοὺς ἑτέρους.

compoſita cōtrariū ſignificat ſimplicis. comparationem, tranſgreſsionem, intenſionem. a vel Ab.

Μετὰ quando præponitur Genitiuo, valet Cum, vt rerū quādam ſocietatem, & communionem ſignificet. Ἡδὺς μετὰ φίλων βίος. Πρήξεις δ' αἰσχρὸν, μήτε μετ' ἄλλου, μήτ' ἴδιος. Μετὰ ὁσίου ὅσιος ἔσῃ, καὶ μετὰ ἀνδρὸς ἀθώου ἀθῶος ἔσῃ. Καὶ μετὰ ἐκλεκτοῦ ἐκλεκτὸς ἔσῃ, καὶ μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις. Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλεύεται. Idem ſignificat, ſi addatur ei Datiuus, vt καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε, καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν ἵζε, καὶ ἅνδανε τοῖς ὧν μεγάλη δύναμις. Cum Accuſ. valet Poſt, μετὰ πόλεμον ἡ συμμαχία. Μετὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος.

idē valet σὺν. compoſita valet Cū, Trans, Poſt.

Ὑπὸ à vel ab: particula, ī quā reſoluūtur paſsiua, quæ agētē pſonā collocāt, cū hac ppoſitione in genitiuū, vt ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχύ. Cū eodem caſu ſignificat

compoſita valet ſubter, & aliquid minuit ſimplicis dictionis, aut clā-

antecedẽtem causam, vt ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιοῦμεν κακά. Ob vel propter. valet etiam locũ, ὑπὸ τῆς στέγης sub tecto, quod idem significat cũ Datiuo ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκόρπιος εὕδει. potestatẽ, & imperium ὑφ' ἑαυτῷ vel cum Accus. ὑφ' ἑαυτὸν. & subter, vt ὑπὸ γῆν.

culum quid fieri significat.

in suã potestatẽ, vel in suã ditionẽ redegit, suæ ditionis fecit.

Ἀμφὶ Circum, eodem modo, cumq; eadem significatione comperies, qua particulam περὶ, & ὑπὲρ. cum Genitiuo ἀμφὶ πόνου ὁ πόνος accessionem significat. cum Datiuo περιφραστικῶς οἱ ἀμφὶ λόγοις ὄντες litterarum studiosi. pariter cum Accusatiuo τὰ ἀμφὶ τοὺς ἀγρούς. i. res rusticæ. Et ἀμφὶ τὰ τῶν ἑλλήνων ἐπιδίδωμι in Græcis litteris proficio.

labor supra laborem.

composita valet idẽ, & quod Latini paulo immutata voce dicũt ambi, vt ãbi dexter ἀμφιδέξιος, ἀμφίβιος.

pariter terra, mariq; viuens.

Ex Adverbiis Praepositiones.

Ἄνευ auferẽdi pticula est, seu ἀποστερητικὸν μέρος: Sine: Absq;. Ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν. Οὐδ' ἄνευ χρόνου φίλος. Οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον. Οὐκ ἄνευ θησέως. Πρωταγόρας ἔλεγε μηδὲν εἶναι μήτε τέχνην ἄνευ μελέτης: μήτε μελέτην ἄνευ τέχνης.

in cõpositione remanet α, vt δίκαιος. ἄδικος. cui respõdet apud Latinos In. vt iustus iniustus. Sed in eo lõge feliciores sunt Græci Latinis.

Χωρὶς eiusdem significationis cum eodem casu iungitur. ἄλυπον ἕξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου. Πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.

vel ἐκτὸς, vt infra.

Ἔξω extra, longe ab aliquo loco, iungitur genitiuo. ἔξω βελῶν. Πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν. Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν.

Ἅλις Satis. ἅλις δρυός. Ἅλις σπουδῆς. Cic. ad Att.

Ὡς Ad. ὅμοιος ὡς τὸν ὅμοιον. Εἰς τὸν πειραιᾶ. Ἀεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον.

Atticè ἀντὶ τοῦ πρὸς. vel εἰς, vel παρὰ.

Ποτὶ Propè, iuxta: κολοιὸς ποτὶ κολοιόν. Τὸν λίθον ποτὶ τὴν σπάρτον.

lapides ad filum.

Μέχρι vsque ad aliquem locum: ἀπ' οὐρανοῦ μέχρι γῆς. Μέχρι βωμοῦ φίλος. Vel tempus: μέχρι ζωῆς. Ἔλπιζε πάντα μέχρι γήρως θνητὸς ὤν. Valet etiã Tenus: ὀμφαλοῦ μέχρι. vt Cat.

Nutricum tenus extantes è gurgite cano.

amicus vsque ad aras.

quandiu viuam.

μέχρι νῦν hactenus.

μέχρι οὗ donec.

Ἄτερ Absque, Sine. μὴ θύειν ἄτερ ἀλφίτων.

Μεταξὺ Inter, In medio μεταξὺ τοῦ ἄκμονος, καὶ σφύρας. Μεταξὺ λόγων inter loquendum.

inter incudem, & malleum.

Πόῤῥω longe ab, procul: πόῤῥω διός τε, καὶ κεραυνοῦ.

Ἐγγὺς propè: ἐγγὺς πόλεως.

Ἀπάνευθε

Ἀπάνευθε longè, & procul: ἀπάνευθε νεῶν procul à nauibus. Hom.1.Il.

vel ἀπάνευθεν idẽ qđ χωρὶς.

Ἐκτὸς, idẽ quod ἔξω, vt paulo ſupra ἐκτὸς τῶν ἐλαιῶν. Καλῶς μὲν φέρουσιν ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ. Θεοῦ μὲν ἐκτὸς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτός. χώρει ἐκτὸς aduerbium motus de loco.

extra oleas: extra terminum.

vt Ter. exi foras ſceleſte.

Προπάροιθεν ante:& per apocopen πρόπαρ. τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. idem valet ἔμπροσθεν: ἔμπροσθέν σου corã te. Ἕνεκα aut εἵνεκα, vel εἵνεκεν finalis particula eſt, id ipſum oſtendens, quò dirigãtur actiones.

hæc pars variis modis eleganter vſurpatur.

Πολλοὶ γυναικῶν δυστυχοῦσιν εἵνεκεν.

Sedes obliquorum, poſt præpoſitiones occupant etiam elegantiſsime Infinita. quem modum nos Florentini paſsim imitamur, nempe apud quos Græcæ locutiones multo magis ſunt quàm Latinis, aut fortaſſe aliis peculiares.

in ſacris litteris abundat hic græciſmus. Sed vnus Horatius Latinorũ omniũ maxime græciſſat. Vt melius quicquid erit pati, infinitiuus pro ſubiunctiuo, vt nos per me patire.

Larghe promeſſe con l'attener corto. Dant.
Senza paſſar per vn di queſti gradi. Dan.
Tornate à riuedere i voſtri lidi. Dan.
Per far vna leggiadra ſua vendetta. Pet.
E nel fuggir del ſole
La rouina del mondo manifeſta. Pet.

Denique ne ſingulis repetendis moleſtus ſim, conferamus Græca cum noſtris.

ὀξὺς θεοῦ δ' ὀφθαλμὸς εἰς τὸ πανθ' ὁρᾶν.
Acuto ha l'occhio Iddio à veder tutto.
Ma voi torcete alla religione
Tal, che fu nato à cingerſi la ſpada. Dan.

Tib. Hic ſatus ad pacẽ.

ἅπαντες ἐσμὲν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί.
Al dar legge, e ſgridare ogn'vno è ſauio.
Che piu largo fu Dio à darſe ſteſſo Dan.
In far l'huom ſufficiente à rileuarſi,
Che ſe gli haueſsi ſol da ſe rimeſſo.

Αἰσχρὸν γὰρ τοὺς μὲν ἐμπόρους τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾶν ἕνεκα τοῦ πλείω ποιῆσαι τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, τοὺς δὲ νεωτέρους μηδὲ τὰς κατὰ γῆν πορείας ὑπομένειν, ἐπὶ τῷ βελτίω καταστῆ-

Latinè reſoluuntur hæc per Gerũdiũ, per Supinũ, aut per Verbum ipſum, aut Part. Venio viſurus. venio aio vidẽdi. venio viſum. venio, vt videã.

σαι τὴν ἑαυτῆς διάνοιαν.

Per bene star si scende molte miglia.

ἐκ τοῦ εἰσορᾶν γὰρ γίγνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν.

Del suo bel viuer gia cogliendo i frutti. *Pet.*

Κατ' ἀναστροφὴν etiam subiungitur præpositio casui suo, vt apud Latinos.

Errabant acti fatis maria omnia circùm.

Transfertur autem eius tonus in priorem syllabam.

excipe particulā διὰ, vt differat ab accusatiuo nominis ζεύς.

ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον, ἢ τέχνου πέρι;
οὐδ' ἀστὸν ἤνεσ' ὅστις αὐθάδης γεγὼς
πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.

De Adverbio περὶ ἐπιῤῥήματος.

ἘΠΙΡΡΗΜΑ μέρος ἐστὶ λόγου ἄκλιτον κατὰ ῥήματος λεγόμενον, οἷον ἐπίθετον αὐτοῦ. Orationis est pars indeclinabilis, quæ prædicatur de verbo tāquàm adiectiuum ipsius.

hēt accidētia παρεπόμενα {
significationē σημασίαν — multifariam πολλαχῶς.
formationem σχηματισμὸν. — ab oībus orōnis partib. ἀπὸ πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν.
}

μὴ πρότερον εἰς βουλὴν παρέλθῃς πρὶν ἂν κληθείης.

σημαντικὰ τοῦ χρόνου. aduerbia; quæ significatiua sunt Tēporis. {
νῦν, τότε, πότε, ἤδη, ἤδη ἐκ πολλοῦ, ἤδη νῦν, ἄρτι, πρὸ τοῦ, πρότερον, πρὶν, αὐτίκα, αὖθις, εὐθὺς, εὐθέως, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης, παραχρῆμα, τέως, ἕως, ἡνίκα, τηνίκα, ἔπειτα, μετέπειτα, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, σήμερον, μεθαύριον, χθὲς, προχθὲς, πάλαι, ἀρτίως, πρωῒ, ἑσπέρας, ἐφόσον, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰὲν, ὄφρα, τόφρα, ἄψι.
}

τοπικῶν σχέσεις εἰσὶ τρεῖς. ἐν τόπῳ. εἰς τόπον. ἐκ τόπου. vt οἴκοι. οἴκαδε. οἴκοθεν.

loci. τοῦ τόπου {
ἐνταῦθα, τῇδε, ἐκεῖθεν, αὐτόθι, ἵνα, ἔνθα, δεῦρο, ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκεῖθεν, εἴσω, ἔσω, ἔξω, αὐτοῦ, ποῦ, ὅπου, ὅθεν, πόθεν, αὐτόθεν, αὐτόσε, ἀνωκάτω, ἔμπροσθεν, ὄπισθεν, ἐγγὺς, πόῤῥω, οὐδαμοῦ, οὐδαμῇ, ὁπόθεν, ἔνθεν, ἐπίκεινα, μακρὰν, ἐκδεξιῶν, ἐξαριστερῶν, πανταχοῦ, προτέρω, vel πορρωτέρω, ἐσωτέρω, προσωτέρω, προτέρωσε.
}

ἄνω καὶ κάτω, vt nos dicimus [da Herode à Pilato.]

ἅμα πρόσω, καὶ ὀπίσω. ἐγγύθεν, καὶ πόῤῥωθεν.

τὸ ἄκαιρον πανταχοῦ λυπηρόν. οἴκοι τὰ μάλιστα.

Quali-

Qualitatis ποιότητος { εὖ, καλῶς, ἡδέως, σοφῶς, πεπαιδευμένως, ἀπαιδεύτως, αἰσχρῶς, ἱκανῶς, πλουσίως, ἀφθόνως, ῥᾳδίως, ὡραίως, εὐχρόως, λεπτῶς, ταπεινῶς. — ab adiectiuis nominibus deducũtur à genitiuo plurali, vt plurimũ.

κρεῖττον τεθνάναι καλῶς, ἢ ζῆν αἰσχρῶς,

Numerãdi ἀριθμητικῶς { ἅπαξ, δίς, τρίς, τετράκις, πολλάκις, ὀλιγάκις. δὶς παῖδες οἱ γέροντες. δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν. — à nominibus numeralibus ducuntur.

Congregandi ἀθροίσεως. ἅμα, ὁμοῦ, συλλήβδην, ἀθρόως.

Ordinandi τάξεως { ἑξῆς, ἐφεξῆς, πάλιν, λοιπὸν, πρῶτον, δεύτερον, τρίτον, & huiusmodi. — pleraque habes à nominibus ordinalibus.

ἔπι δεύτερον, [se nõ alla prima alla secõda.]

Affirmandi βεβαιώσεως. δηλαδὴ, δήπουθεν, πάντως, ὄντως, ἦ. — vel καταφάσεως.

Negandi ἀρνήσεως. οὐ, οὐχὶ, οὔκουν, οὐδαμῶς, ἥκιστα, οὔτε, οὐδὲ.

Prohibendi ἀπαγορεύσεως. μηδαμῶς, μή.

Interrogandi ἐρωτήσεως. πῶς, ποῦ, πόθεν, ἦ;

Demonstrandi δείξεως. ἰδού, ἠνί, ὧδε, ἐκεῖ, ἐνθάδε.

Vocandi κλίσεως. ὦ, ὁ.

Indicandi διασαφήσεως. ἤγουν, οἷον, τουτέστιν, εἴτουν.

Optandi εὐχῆς. εἴθε, ὤφελον.

Dolendi σχετλιασμοῦ. ἆ, ὦ, ἰού, οἴμοι, φεῦ. — apud Latinos sũt interiectiones.

Admirandi θαυμασμοῦ. ὦ, φεῦ, βαβαί.

Stuporis ἐκπλήξεως. ἆ, ἡράκλης.

Furentis θειασμοῦ. εὐοῖ, εὐαῖ. — vt bacchantes.

Positionis θέσεως. τυπτέον, γραπτέον, ἀναγνωστέον, καὶ τὰ λοιπὰ παράγωγα ἀπὸ τῶν ῥημάτων ἁπάντων. — hæc sunt Latina gerundia quibus Græci carent, in quorũ loco vtuntur aduerbiis.

Euentus εἰκασμοῦ. ἴσως, τάχα, τυχόν.

Iurandi κατωμόσεως. νή, μά.

Comparandi συγκρίσεως. μᾶλλον, ἧττον, πλέον, καὶ πλεῖν, καὶ πλεῖον, πλεῖν ἤ, οὕτω ὡς. ἀμαθέστερον καὶ σαφέστερον, φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα. — ducũtur à cõparatiuis, & exigũt genitiuum.

Hortandi παρακελεύσεως. ἄγε, εὖγε, φέρε, δεῦτε, εἶα.

Similitudinis ὁμοιώσεως. ὡς, ὥσπερ, οὕτως, καθά, καθάπερ, ἠΰ, ἠΰτε. ὡς ἐν ἄλλῳ κόσμῳ. — hic etiam habes quæ morẽ, & consuetudinẽ significãt, vt ἑλληνιστὶ Græcorũ more. κυνηδὸν more canum.

Exceptionis ὑπεξαιρέσεως. πλήν.

Diuisionis διαιρέσεως. ἄνευ, χωρίς, δίχῆ.

Remissiui ἀνέσεως. ἠρέμα, ἡσυχῆ, μόγις, μόλις, κατὰ μικρὸν, βάδην, βραδέως, ὡσεί. σπεῦδε βραδέως. — vel ὑφαιρέσεως.

Intentiui ἐπιτάσεως. λίαν, ἄγαν, πάνυ, πάντῃ, παντελῶς, παντάπασι,

πασι, μάλιστα, σφόδρα, ἄλις. μηδὲν ἄγαν.
Dubitandi διαστακτικῶς. vt σχεδόν.
Deprecandi ἀποφάνσεως. ἡράκλεις, ἄπολλον.

De Coniunctione περὶ συνδέσμου.

μόριον potius.

Σύνδεσμος ἐστὶ λέξις ἄκλιτος συνδετικὴ τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν.
Cōiunctio vox est indeclinabilis; quæ cæteras orationis partes coniungit, ac connectit, cui vnum tantū est accidens. s. figura σχῆμα { ἁπλοῦν simplex ἐπεί. σύνθετον composita ἐπειδή.

nā, vt copula duas orationis partes simul cōiūgūt, vt casus, & natura. ambulat, & legit. fortiter, & cōstāter. nec tātū verba, sed & sensum.

Cōiūctionū vsus in oratione varius est, diuersisq; fungūtur officiis: ideo aliæ vocantur à Latinis Grāmaticis.
Coniunctivae, à Græcis συμπλεκτικοί. μὲν, δὲ, τε, καὶ, ἀλλὰ, ἀτάρ, αὐτάρ.
aliæ Disiunctiuæ διαζευκτικοί. ἤ, ἤτοι, ἠέ: dum enim coniungunt voces, seiungunt sensum, duarum enim rerum alteram veram, alteram non veram esse significāt, vt ἢ πόλεμος, ἢ εἰρήνη. ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα.
Continuatiuæ (vt vocant) συναπτικοί, εἰ, εἴπερ, εἰδή, εἰδήπερ. nam demonstrant ordinem rerum, qui necessariò consequi debet, si re vera factum id est, quod antecedit, vt εἰ ἀναγινώσκεις μανθάνεις.
Subcontinuatiuæ παρασυναπτικοί. ἐπεί, ἐπειδή, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ. nam quare id, quod dicimus, consequatur, ostendunt, vt ἐπειδὴ πολλὰ ἔγνωκα, σοφὸς γέγονα.

sunt etiā eædē finales, vt esse oportet, ut uiuas, nō uiuere, ut edas, & cōditionales (ut ita dicam). i. quæ legem, & conditionē, qua aliquid fit agēdū ostēdit, ut si te inde exemerim, ego pro te molam. Ter.

Causales αἰτιολογικοί. ἵνα, γε, ὅπως, γὰρ, ὅτι, διότι, οὕνεκα, vel εἵνεκα, ὄφρα. nam quare id, quod dixerimus, verū esse cōfirmari possit, aperiunt: iccirco, & rationales appellātur. Μηδενὶ πονηρῷ πρᾶγμαι μήτε πρίστασο, μήτε συνηγόρει. δόξεις γὰρ καὶ αὐτὸς τοιαῦτα πράττειν, οἷάπερ ἂν τοῖς πράττουσι βοηθῇς.
Collectiuæ συλλογιστικοί. ἄρα, ἀλλὰ, ἀλλαμήν, οὖν, τοίνυν. τοιγάρτοι, τοιγαροῦν. colligunt enim quid potissimum ex iis, quæ præmissa sunt, concludi possit. quæ etiam illatiuæ, seu rationales ab aliis grammaticis appellantur.
Dubitatiuæ ἀπορηματικοί. ἄρα, εἶτα, μῶν, μή. denotant enim siquid ambiguum est, an fiat, an sit factum, vel an sit futurum.

Ambiguum Climene precibus Phaetontis, an ira

Mota

Mota magis dicti sibi criminis. *Oui.1.Met.*

Expletiuæ παραπληρωματικοὶ. δὴ, πὲ, τοὶ, δῆτα, πὲρ, πῶ, μὴν, ἂν, οὖν, γέ. nam ornatus gratia, aut causa metri, adhibentur, & si orationem nihil adiuuant. ὅπλον τοὶ λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου.

Aduersatiuæ ἐναντιωματικοὶ. ὅμως, καίτοι, καίπερ, ἔμπης. nam superiori sententiæ aduersantur. πολλὰ λέγουσιν, ἀλλ' ὅμως ὀλίγα πράττουσι.

iungũtur cũ aliis, vt ὅμως δ' οὖν. ὅμως μὲν οὖν. ὅμως μέν. ὅμως μὲν τοί. ὅμως καί. ὅμως μήν. ἀλλ' ὅμως. tamen.

Diminutiuæ (vt vocant) ἐλαττωτικοὶ. πέρ, γοῦν, γέ, κἂν γοῦν, εἰ γοῦν, ἀλλὰ μὴν, ἀλλ' οὖν, τὸ ἔλαττον, τοὐλάχιστον. nam superioris sententiæ aliquid imminutum esse ostendunt, vt Ter. Saltem accuratè, vt metui videar.

Discretiuæ διακριτικοὶ. ἀλλά, ἤ, γοῦν, γέ. pluribus enim propositis, repudiatisq; iis, quæ non volumus, quod reliquum est nobis placere significant, vel cum interrogatione, vt τί ἄλλο ἢ τοῖς νενικημένοις ὀδύνη; vel cum affirmatione.

Brẽnus ad Rom. Quid nisi uictis dolor?

ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν, ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος οὐ βούλεται. quæ etiam eligendi vim habent.

αἱρετικοί.

μᾶλλον εὐλαβοῦ ψόγον, ἢ κίνδυνον.

μᾶλλον ἀποδέχου δικαίαν πενίαν, ἢ πλοῦτον ἄδικον.

Denique ἐὰν subiunctiuis temporibus præponitur, vt particula CVM apud Latinos.

Postremo ἂν δυνητικὸς appellatur, quasi Potentialis: indicat.n. vim, & potestatem agendi. μόλις γὰρ ἄν τις ἐκ πάσης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν.

Sunt aũt ĩ ordine orationis aliæ { ppositiuæ προτακτικοί. subiũctiuæ ὑποτακτικοί. cõmunes κοινοί. }

quæ possunt ordiri clausulam. quæ nunquàm in capite clausulæ ponuntur. quæ uel primum uel secundũ locũ occupare possũt.

Subiunctiuæ sunt μέν, δέ, τέ, γάρ, & Expletiuæ omnes.

Respondent etiam sibi inuicem κατ' ἀπόδοσιν, vt μὲν δέ, οὐ ἀλλά, & huiusmodi, quæ tali artificio sunt in oratione collocatæ, vt sibi eleganter, necessarioq; respondeant, quemadmodum in iis exemplis, quæ paulo ante citaui, perspici potest.

LIBER TERTIVS.

Actenvs explicauimus singulas orationis partes, simulq; earum accẽtus, & ex qua materia ipsæ constituerẽtur, ac quomodo formarẽtur, aperuimus. nunc igitur ab iisdem elementis iterũ repetere, & ordiri præceptiones has nõ alienum duximus, ne quod dedita opera omisimus, vt vitaremus fastidium, per imprudentiam lapsi intactum, aut inchoatũ reliquisse videamur. erunt itaque hæc, quæ sequuntur, diligenter animaduertenda, cumq; iis locis conferenda, quorũ ipsa erũt explicationes. prima igitur pag. hæc adnotabis.

P a g. I.

Arist. 1. Poet. Στοιχεῖον μὲν οὖν ἐστὶ φωνὴ ἀδιαίρετος· οὐ πᾶσα δὲ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε συνετὴ γίνεσθαι φωνή.

Elementum est vox indiuidua: non omnis autem, sed ex qua natura fit, vt nascatur intelligibilis vox.

Theod 4. Ἀμερὴς τοῦ ἀνθρώπου φωνή. inseparabilis hominis vox.

Φωνήεντα.

Arist. 1. Poet. Ἔστι δὲ φωνῆεν μὲν ἄνευ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν. est autem vocale quidem, quod sine ictu habet vocem, id est absque vllius litteræ auxilio.

Σύμφωνα.

Theod. 4. Τὰ ἀποπληροῦντα φωνὴν οὐκ ἄνευ τῆς τῶν φωνηέντων ἐπιπλοκῆς. quæ nõ perficiunt vocem absque vocaliũ cõnexione.

Ἡμίφωνα.

Theod. 4. Ἀ ψοφεῖ πλειώτερον. quæ perfectius strepunt, & immutabiles appellantur aliæ, quia non migrant in alias consonantes.

Ἄφωνα.

Arist. 1. Poet. Ἄφωνον δὲ, τὸ μετὰ προσβολῆς καθ' αὑτὸ μὲν οὐδεμίαν ἔχον φωνὴν: μετὰ δὲ τῶν ἐχόντων τινὰ φωνὴν γινόμενον ἀκουστόν. muta est quæ cum ictu per se quidem nullam habet vocẽ: cum his autem, quæ habent aliquam vocem, efficitur huiuscemodi, vt exaudiri posſit. vide Cæl. li. 29. c. xiiii.

Ἄ ψοφεῖ ἀτελέστερον, quæ imperfectius strepunt. Theod. 4.

Præponuntur in dictione tenues aspiratis, vt ἴακχος. tamen φ, & χ præponuntur sequente θ, vt φθορά, ἐχθρός. harum mutarum quæ denso aut tenui spiritu efferuntur rationem etiam apud Latinos obseruare admodũ proderit. longe enim alia est vocum illarum significatio quæ tenui, aut aspirationis notam admittente littera scribuntur, vt charus, & carus: charitas, & caritas: & alia huiusmodi super qua re, & si non solùm de mutis, sed de ipsis etiã vocalibus loquitur, habes pulcherrimum epigramma apud Catullũ, qui Arrium quendam imperitum, nulliusq; litteraturæ hominem his quidem verbis irridet.

vide Aug. Pol. Misc. cap. xix.

Chommoda dicebat si quando commoda vellet
Dicere, & hinsidias Arrius insidias.
Et tum mirificè sperabat se esse locutum,
Cùm quantùm poterat dixerat hinsidias.
Credo sic mater, sic liber auunculus eius,
Sic maternus auus dixerat, atque auia.
Hoc misso in Syriam requierant omnibus aures,
Audibant eadem hæc leniter, et leuiter.
Nec sibi post illa metuebant talia verba,
Cùm subitò affertur nuncius horribilis,
Ionios fluctus, postquàm illuc Arrius isset,
Iam non Ionios esse, sed Hionios.

Diphthongus duarum vocalium cõplexio est, quæ vnius tantum referunt vocem.

Propriæ ducũtur ex tribus præpositiuis, & subiunctiuis duabus: quarum præpositiuæ bis, subiunctiuæ ter repetuntur.

υ in diphthongo impropria est præpositiua.

Geminus punctus super alteram vocalium diæresis appellatur, qua soluitur diphthongus, vt ὄφεϊ. duæ enim non amplius in vnam coëunt.

Syllaba impropriè dicitur μονογράμματος, id est, quæ ex

vna tantum littera constituitur.

PAG. II.

τόνος appellat Quintil. lib. I. cap. V. Tenores, quos antiqui (vt ipse comperisse se ait) à Græca voce deducētes nomen, tonores dicebant. Cic. vocat sonos in Oratore. quorum apices aut eleuant, aut deprimunt syllabā, & qui anflexus vocatur medius inter hos, ex acuto, & graui componitur. ΄ ̀ ῀

Monosyllabæ ꝓd. { positione ἅλς / vocali φρὴν / dipht. nō cōtracta. χείρ.
Dualia in ώ. καλώ
Peregrina nomina plæraq;, vt δαβίδ.
Fœminina in ας quintæ inflexionis. παλλάς.
Eiusdem inflexionis nomina in αν. πάν.

Deus pastorū nā si inflecteretur, valeret omne.

Patronymica { in άς ἰλιάς / in ίς νεστορίς.

citra cōplexū orationis, nā ibi mutantur in grauē.

Participia ī { είς vel έν τυφθείς τυφθέν. / in ως masc. vel ον neutra actiui paracimeni τετυφώς τετυφόν, seu medii, vt τετυπώς τετυπός. / vel ab aoristo secūdo actiuo τυπών τυπόν. / in ύς verborū, in μι, vt ζευγνύς.

Doricè sunt παροξύτονα, vt ἀχίλλευς.

Noīa { in εύς βασιλεύς. / in ώ σαπφώ, & ī ως fœm. quintæ αἰδώς. / in ών περιεκτικὰ cōtētiua (vt vocāt) & his similia, vt κοιτὼν ἀμπελών. / in ής primæ contractorum ἀληθής. / in { τήρ / στήρ } pleraq; σωτὴρ σοφιστήρ ꝑter μήτηρ θυγάτηρ / in ύς { triū generum ἡδύς. / dclinata p δ χλαμύς χλαμύδος. / vltima producta πληθύς. } / ῶ, quæ ex se neutram vocē non formant αὐχῶ. / ις pleraque ἀκρίς.

trissyllaba quatuor fœminina ταχυτὴς ἀνδροτὴς βραδυτὴς δηϊοτής.

ὀξύτονα Acuta

Genitiui dissyllabi in ός χεχὺς χεχός.

excipe participia quæ sunt

Genitiuus

Genitiuus Atticus nominum tertiæ, qui est in ω. ζωγνεω πόλεως. — προξύτονα, vt σᾶς σάνζος.

Verbalia in { ή γραφή. / της substantiua ποιητής. / σός adiect. χρισός. / ός θεός. / μός substantiua λοισμός.

Noïa adiectiua in { κός κακός, & possessiua α᾽ττικός. / λός καλός. / ρός φανερός. / νός dissyllaba pleraq; δεινός. — ita, & neutra vox κακόν. καλόν.

simplicia, quæ exeunt in ρίν, vt ρίν.

Indefinita dissyllaba, vt ποιός πόσος.

tria participia præsentis indicatiui ιών κιών ἐών.

Imperatiui quinq; secundæ personæ præsentis εἰπέ, λαβέ, ἐλθέ, εὑρέ, ἰδέ. — pœnacuta enim, & pœnāflexa interrogatiua fierent, vt ποῖος πόσος.

Pronoïa minoris num. { primæ psonæ ἐγώ ἐμοί μέ. / secundæ σύ σοί σέ. } præterq̄ ī geni.

Aduerbia εἴ, & ναί.

Cöiūctiones { συμπλεκτικαὶ copulatiuæ. / διαζευκτικαὶ disiunctiuæ. / ἡ διαζευκτική, vel διασαφητική. i. quæ habet vim exponendi. — excipe ἤτοι.

R E G V L A.

Acutæ voces in apostropha reiiciunt tenorem in syllabā præcedentem: πόλλ᾽ ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ.

præter solas præpositiones, in quibus accentus simul eliditur cum vocali

οὐδεὶς οὐδὲν μετ᾽ ὀργῆς βουλεύεται.

{ longa ante finalem longam. ὦ ἡράκλης. — admirantis est.
| productam habentia vltimam ἀρισοτέλης.
| dissyllabæ voces vtraque breui. λόγος.
| dissyllabæ vtraque producta. τύπτω. — exceptis deriuatiuis, vt σόφος.
| penultima producta positione, sequente correpta. ἀγρός.
| penultima correpta sequēte pducta. λέγω.

exceptis deriuatiuis.

αν finita, & composita ὀρμόπαν.
ας διουλλαβα. κάλχας. (εις:
ις appellatiua ὄφις, & ꝓpria ις correpta. πάρις propria composita cum voce neutra δημοσθένης.

ὁ δῆμος, & τὸ σθένος.

παροξύτονα penacuta

ω cōposita, & quorū est neutra vox ἴυγξ, τόρνω: finita in ξ ἅρπαξ, πόρδιξ.

in ων { κύρια Θέων. ἐπίθετα εὐδαίμων. ἐθνικὰ Τεύτων.

Superdissyllabi genitiui αἰάντων.
Datiui in ασι παῖσι.
Indicatiui præsēs actiuū minoris numeri.
Futurum primum actiuū eiusdem numeri
Aoristus medius, & pass. ἐτυψάμην, ἐτύφθην.
ὁ ὑπερσυντέλικος ἐτετύφειν.
Participia actiua ῖ ων præsentis τύπτων.
Participia primi futuri τύψας.
Participia præteriti passiui τετυμμένος.
Cōpar. & superl. fœm. σοφωτέρα σοφωτάτη.
producta in penultima sequente correpta in polysyllabis ἄνθρωπος.
Comparatiui, & superl. rectus masculinus.
Possessiua in ειον. αἰάντειον.
Propria, seu adiectiua deducta à paracimeno passiuo verborum cōiugationis quartæ διόφαντος, ἄψαλτος.
adiectiua composita ἄμουσος, & substantiua ἔμμετρον.
ῖ ις hypdissyllaba, quæ flectūtur ꝑ δ. ἄδωνις.
quæ ex circumflexo acutam faciunt.

aucto numero syllabarum in obliquis, ut βήματος.

INDICATIVI in verbis barytonis actiuæ vocis dualis, & pluralis numerus præsentis, & futuri primi.
Paratatici, & Aoristi vtriusque omnia præter tertiam dualis.
Paracimeni actiui, medii, & passiui omnia,

Actiuū voco quod est actiuæ uocis.

ita

ita & in verbis in μι.
Hyperſyntelici actiui, & medii ſecũda dua lis,reliquæ pluralis.

ita, & parat. act. in d. in uerbis in μι, & Aor.ii.

Imperativi ſecunda ſing.& dual.reliquæ plural.& actiuorum,& comm.ſed & paſsiuorum in aoriſtis, & in paracimeno: ſemper enim Paſsiuus, & Med.paracimenus ſequitur modos actiuos.
Optativi prima ſing. ſecunda dualis, reliquæ plural. præter futurum ſecundũ.

adde in uerbis in μι primam ſing.

Svbivnctivi dualis, & pluralis numerus.
Indicativi in verbis Mediis, & paſsiuis omnia,præter ſecundam ſing. in præſenti, & in vtroque futuro in paſsiuis, & primo in mediis, & olĩ futuro paſsiuorũ.

ita,& præſens act. verborũ ĩ μι.

Antepenacuta προπαροξύτονα

Paratatici, & aoriſti vtriuſq; in mediis,tertia ſing.prima, & ſecunda dualis, reliquæ pluralis.

ĩ paratatico med. & paſs.verborum in μι adde ſecundam ſing.

Futuri ſecundi in verbis mediis prima dualis,& pluralis.
Optativi omnia præter primam ſing. & tertiam dualis: ſed in mediis excipe futurum ſecundum: & in paſsiuis vtrumq; aoriſtum.
Svbivnctivi, vt indicatiui exceptis aoriſtis paſsiuis.

habet futurũ ſecũdũ prima dualis,& pluralis.

Infinita excepto aoriſto ſecundo in mediis,& vtroque in paſsiuis, & ſecundo futuro in mediis.
Hyperſyndelici paſsiui, vt medii optatiui præſ. vtriuſque Aoriſti paſsiui indicatiui ſecunda dualis,reliquæ pluralis.
Præſentis imperatiui paſsiui ſecunda dualis,reliquæ pluralis.
Aoriſti vtriuſq; optatiui dualis,& pluralis.
Indicatiui hyperſyndelici ſubſtantiui verbi

prima dualis, & pluralis.
Futuri eiusdem modi omnia præter secundam minoris numeri.
Imperatiui præsentis vltima pluralis.
Optatiui præsentis secunda dualis, reliquæ pluralis.
Futuri omnia præter primã singularis, & tertiam dualis.
Infinitiuus, ἔσεσθαι.
Indicatiuus præsentis actiuæ, & passiuæ vocis verborum in μι.
Participia in μένος, iis exceptis, quæ à paracimeno passiuo deducuntur. — sunt enim paroxytona, vt τετυμμένος.
Aduerbium temporis σήμερον.
Monosyllaba simplicia πᾶς, πᾶν, μῦς, δρῦς, βοῦς, πῦρ.
Monosyllaba contracta φῶς, νοῦς.
Monosyllaba ex aphæresi producta φλῶ pro ἔφλω. — correpta fiũt acuta, vt βαὶ pro ἔβαι.
Synæresis verborũ, & nominũ ex acuto, & nomina aliqua in ῦς, vt ἰχθῦς. (graui.
Genitiui, & Datiui primæ, sec. & tertiæ inflexionis, si tñ à recto oxytono descẽdãt. — in quouis numero sunt inflexi hi casus.
Diphthõgus finalis, cũ subiũctiua υ φεῦ εὖ. — excipe οὐ, ἰδού, ἰού.
Vtriusque articuli genitiuus, & Datiuus.
Pronominum primæ, & secundæ personæ genitiui numeri singularis, & dualis, cætera pluralis. — sing. dual. plur.
Pronominis, quod Latinis est Svi, genitiuus, & datiuus, minoris numeri: maioris vero nominatiuus, & genitiuus. — inflexa πεισπώμενα
Futuri secũdi indicatiui, & optatiui, in verbis barytonis actiuæ vocis. nec non vtriusque aoristi subiunctiui passiuorum vnitatis numerus. — adde his futurũ quartæ cõiugationis, vt ψαλῶ cum suis participiis.
Secundi aoristi vox secunda minoris numeri imperatiui modi in verbis mediis. ita &

alterius

alterius futuri indicatiui.
Omnes voces futuri alterius in modo optā di exceptis primis. (uorū. — i mediis scilicet.
Secundi aoristi, & futuri infinitiua vox acti
Aduerbia qualitatis formata à genitiuo inflexo maioris numeri. — verso ν in ς, vt ὀρθῶν ὀρθῶς.
Participia à verbis circumflexis, vt ποιῶν, & à ii futuro ī verbis barytonis, vt τυπῶν.

penanflexa προπερισπώμενα
producta natura ante finalem correptam. — vt pleraq; nominum in α. in 1. Reg. pag. 10.
Futuri secundi indicatiui, & optatiui Dualis, & pluralis numerus in verbis actiuæ vocis.
Vterque aoristus infinitiui pasſiui, & alterum futurum medii.
Secundæ, & tertiæ personæ futuri alterius in verbis mediis in modo optandi.
itē Vterq; aoristus subiunctiui in pasſiuis.
Muliebris generis participia paracimeni actiui, & medii: & aoristi vtriusque, & futuri alterius actiuorum.

Sed de his hactenus, nec enim consilium nostrum est omnia obseruare restricte, in eoq; operam nostram ludere, quod minime est necessarium. planius enim artium omnium magister vsus omnia explicabit, quæ nunc colligere, & in præcepta communia, vt ratio harum institutionum exigeret, operosius longe esset conferre, quàm vt à me dici vix posſit. cuius rei testem habeo grauisſimum, nec postremum inter laudatos viros Aldum Manutium, qui super hac re breuiter, & cōmode duobus versibus quid sentiret aperuit, ait. n.

Non valet accentus millesima pandere Graios
Pagina: Romanos vna, breuisq; potest.

Tenores hos īmutāt sæpius, & ab eo, quod indicauimus,
ἰδίωμα proprietas linguæ.
σύνθεσις Cōpositio quod supra docuimus.
διαφορὰ Differētia vide Cyrilli opusculū de his vocib. quæ accētu variant significatum.

dialectus quinq;.
Attica
Dorica
Ionica
Aeolica
Communis.

diuer-

diuersos redunt { ἀποκοπὴ Abſciſsio — in fine dictionis.
συγκοπὴ Syncope — amputatio ſyllabæ in medio dictionis.
παραγωγὴ Paragoge — additio ſyllabæ in fine.
ἀποστροφὴ Apoſtropha — vide ſupra I dictionib. acutis.
ἀναστροφὴ Conuerſio — vide in.præpoſitionib. pa.66.
ἔγκλισις Inclinatio — de qua infra agetur.
ὁμωνυμία Aequiuocatio — cum nomine uno diuerſæ res appellantur. }

ἡ art.præp.
ἥ rec.art.ſub.
ᾗ dat.art.ſub. & aduerbiũ,quatenus.
ἦ verbum,ſit.
ἤ vel.
ἔγκλισις, reiicit tenorẽ in poſtremã ſyllabam eius uocis,quæ antecesserit. huiuſmodi ſunt apud Latinos, ne, ue, que coniunctiuæ particulæ.

Regvlae De Encliticis.

In omnibus orationis partibus habent encliticas Græci,præterquam in Articulo,& participio.

Ex nominibus habent τὶς cum obliquis.

Ex verbis φημὶ, & εἰμὶ.

Ex pronominibus,quæ p aphæreſin delent vocalẽ, quæ

{ auſpicatur vocẽ,vt { μοῦ pro ἐμοῦ Ionicè.
μοὶ pro ἐμοὶ Comm.
μὲ pro ἐμὲ Comm. }
ita, & τοὶ pro σοὶ Doricè.
μὶν, id eſt ipſe,indeclinabile Dorico more.
σφε,σφιν,vel σφωε Dualis comm. }

hæc non ſemper ἐγκλιτικά. { σεῦ,vel σεο pro σοῦ Doricè.
σου, ſοι, σε.
εὖ, pro οὗ.Genitiuus ſing.Dorice ab ὅς ipſe.
ἑ.Accuſat.cõm.pronom.ὅς, & οἱ eius datiuus.
ἕθεν Genitiuus Atticus,eiuſdem.
σφὶ Dat.maioris numeri,aut σφισι,idq́; Ionicè.
σφέας Accuſat. eiuſdem num. & Ionicè.
σφω Dualis rectus,idq́; in tertia perſona. }

Ex aduerbiis encliticas habent has particulas quando indefinitè enũciãtur. που, ποτε, ποθι, ποθεν, πη, πως, πω.

Ex coniunctionibus copulatiuis κε, κεν, τε. expletiuis γε, γαρ, νυ, νυν, τοι, που, περ, θην, ῥα.

Varia Enclisis Verbi ἐστί.

Tranſmittit acutum in ſuam antepenultimam cum auſpicatur clauſulam.

ἔστιν δίκης ὀφθαλμὸς,ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.

vel ſi ſubiungitur particulis negandi.

οὐκ ἔστι κρεῖττον τοῦ σιωπᾶν οὐδὲ ἕν.

aut

aut aduerbio ὡς. ὡς ἔστ᾽ ἄπιστον ἡ γυναικεία φύσις. τὸ θεῖον ὡς ἔστι φθονερόν.
seu pronomini οὗτος. τοῦτ᾽ ἐστὶ ὃ λέγομεν καλόν.
vel coniunctioni ἀλλὰ, aut εἰ.
ἀλλ᾽ ἔστι καὶ καλὸς, εἰ ἔστι κ᾽ ἀγαθός.
siue proparoxytonis vocibus. ἐν δ᾽ εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις.
Tollitur tenoris acuti apex si antecesserit oxytona dictio ἂν γνῷς τί ἐστιν ἄνθρωπος ἡδίων ἔσῃ.
excipe finita in εις. ἀεὶ δ᾽ ὁ σωθεὶς ἐστὶν ἀχάριστος φύσει. & particulā δὲ nā recipit graue accentū natura.
item si præmissa fuerit dictio anflexa
κρεῖττον σιωπᾶν ἐστὶν ἢ λαλεῖν μάτην.
τὸ μηδὲν εἰκῇ πανταχοῦ ἐστι χρήσιμον.
Transmittit acutum in postremam antecedentis, seu antepenacuta dictio illa fuerit. γλώσσης πείρατός ἐστιν ἀδο-
ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν: (λεσχία.
ἀλλ᾽ ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος οὐ βούλεται.
μακάριόν ἐστιν υἱὸν εὔτακτον φέρειν.
seu fuerint comparatiua, aut superlatiua
βέλτιόν ἐστι σῶμά γ᾽ ἢ ψυχὴν νοσεῖν.
ἥδιστόν ἐστι εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν.
ἄριστόν ἐστι πάντ᾽ ἐπίστασθαι καλά.
aut penanflexa πενίαν φέρειν καὶ γῆράς ἐστι δύσκολον.
idem patitur si additum fuerit particulæ γὰρ quæ graueˉ in acutum mutat, vt νοσεῖν γάρ ἐστι κρεῖττον ἢ οὐσίαν ἔχειν.
πάντη γάρ ἐστι, πάντα τε βλέπει θεός.
& in apostropha. οὐκ ἔσθ᾽ ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ.
post paroxytona nihil patitur
ἰσχυρὸν ὁ νόμος ἐστὶν, ἣν ἄρχοντ᾽ ἔχῃ.

REGVLAE DE TENORIBVS.

In singulis vocibus apices accentuum tres ad summum affixos esse comperies, δασεῖαν scilicet, vel βαρεῖαν, si vocalis auspicabitur dictionem: secundo tonum, quem ratio vocis postulat: tertio ἔγκλισιν, aut ἀποστροφὴν, vt περὶ εὐσεβείας τε καὶ δικαιοσύνης δεῖ εὐτυχοῦντ᾽ ἀναγινώσκειν 1 & vterq; spiritus si geminabitur ῤῥ, vt παῤῥησιαστικός.
ἕκαστος δὲ οἷός ἐστι, τοιαῦτα λέγει, καὶ πράττει (πολλά.
Penacutæ, dictiones, cum encliticæ vocis accentum recipiunt, transmittunt tenorem suum in antepenultimā. 2

3 Anflexæ, & acutæ nihil mutant, ſed euaneſcit tonus di-
ambabus prod. altera correpta. altera prod. ambabus corr.
ctionis illius, quæ paſſa eſt ἔγκλισιν: quod etiam accidit in iis, quæ ſpondeo, iambo, aut pyrrichio deſinunt.

κλειώ τ' εὐτέρπη τε, θάλειά τε, μελπομένη τε,
τερψιχόρη τ' ἐρατώ τε, πολύμνιά τ' οὐρανίη τε,
καλλιόπη θ' ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασῶν.

4 Synencliticæ appellantur dictiones, quæ in oratione connexæ, altera alterius tonum erigunt.

μή τέ. ſynenclitica.

μή τέ τινα ξεῖνον δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς,
μή τέ τιν' ἀνθρώπων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών.

DE TEMPORIBVS.

Affiguntur hi apices - ᴗ vbi è correpta fit producta poetico more per ἔκτασιν: vel vbi producta corripitur per

portus Alexãdrea ſupplex Hor. iiii. car.

συστολὴν, vt ſæpe apud Latinos, vel in æquiuocis (vt vocant) vt Hor. iiii. car.

nã cæcidit producta, eſt à verbo cædo.

Cæcidit tremendæ. *Flamma chimæræ.*

aut in iis, quæ ſunt communes in carmine. Hor.

Troiæ renaſcens alite lugubri. *Fortuna & quæ ſeq.*

apex igitur ſyllabam, alioqui ancipitem, quanta ſit, indicat. Iiſdem notis vſi ſunt grammatici, in indicandis pedibus, & locis ſyllabarum, quos ſingillatim, in componendis carminibus vnaquæq; debeat occupare, vt

Iam ſatis terris niuis, atq; diræ.

- ᴗ, - -, - ᴗ ᴗ, - ᴗ, - -.

Affigitur etiam nota producti tẽporis nominibus propriis in vetuſtis codicibus, quod à iunioribus receptũ non fuit, & vocibus de quarum vi diſputamus, & litteris alphabeti, vt paſsim apud Ariſtotelem in libris de artificio diſſerendi. Denique nempe compendiaria nota dictiones contrahit κ̄σ pro κύριος. χ̄σ.

vt αἰ̄δὼς καὶ αἰ̄σχύνη διαφέρει.

vt ε̄ ο̄ ambæ ſunt breues: vocali vel diphthõgo producta. conſonãte duplici, aut pluribus aliis ſequentibus.

Sunt autem ſyllabæ productæ { φύσει natura. / θέσει poſitione.

Correptæ ſunt, quæ vocalem breuem, aut ancipitem habent natura correptam.

Communes ſunt, quæ corripi, & produci poſſunt. corripi natura, produci poſitione in eadem, aut aliis dictionibus. Cõmunis etiam eſt, quilibet vocum finis in car

mine

mine pedem inchoans.

Syllabæ, quibus binæ vocales per συνίζησιν, vel συνεκφώνησιν coaleſcunt, ſunt communes, vt χρυσέῳ diſſyllabũ, quia ε, & ω copulantur.

cæſurã Latini appellãt, quæ apud Homerum etiam in vocali ſuapte natura breui producitur.

Liquida poſt mutam, breuem vocalem antecedentem, communem faciunt. itemque mutæ ambæ κτ, πτ: vel vtraque liquida, vt μν, ſed præcipue cum prima fuerit in ordine ν, aut ρ.

coniunctas intellige: nam citra cõplexum, producuntur.

Quanta eſt anceps vltima in recto ſingulari nominum, & participiorum imparium, tanta eſt in obliquis, quæ incremento fit penultima. At, quæ habent duplicem conſonantem producunt quidem rectum, obliquos verò corripiunt, exceptis diſſyllabis maſculinis, vt θώραξ, quæ vbique ᾱ habent natura productum.

excipe finita in νρ, & αλς, quæ producũtur in rectis, & in obliquis breues fiũt.

Anceps initialis thematis corripitur, in præteritis autem augumenti gratia producitur.

initialem vocant quæ initio ponitur.

Anceps diphthongo ſoluta corripitur.

thema vocãt primam vocẽ verbi.

Poëtæ in iis vocibus, quæ tribus correptis ſyllabis conſtant, primam, ſeu tertiam producunt, vt ἀθάνατος. aut mediam potius, ſi anceps fuerit. adhæc producunt aliquando breuem inter duas longas, & pro Dactylo aut Spondeo proceleumaticũ collocant, vt Poëta noſter

Labat ariete crebro Ianua. ii. Ae.

Vocalem breuem producit aliquando ſola conſonãs immutabilis, & in eadem, & aliis dictionibus.

SYLLABAE PRODVCTAE.

Omnis ſyllaba circumflexa, & omnis contracta eſt longa. α Doricum pro η producitur.

PRIMAE.

Diſſyllabæ breues quarum poſterior per apoſtropham tollitur, producunt aliquando primam. ὅτ' pro ὅτε.

biteporeas diximus vocales quæ vel
- producuntur
  - ι ſemp ſequẽte γ aut ρ.
  - υ ſæpius ſequente σ.
- corripiuntur
  - ſæpius, & ante vocales, & cõſonantes, exceptis iis, quas ſupra productas eſſe docuimus.

niſi poſitio impediat.

MEDIAE SYLLABAE.

Omne participium actiuum muliebris generis producit pen. ita, & paßiuum in aoristis: & omnia in vniuersum medias vocales suas seruant eiusdem quantitatis cum suis temporibus, & simplices vocales positione producunt.

quod erat ἑστήκα.

A Ionicum in præteritis corripitur, vt ἑστάα, ita & participia, vt ἑσταώς.

Bitemporeæ ante uocales sæpius corripiuntur.

α ante β semper corripitur. ι, & υ sæpius.

θυμίαμα.

α ante μ in verbalibus in αμα producitur.

ι ante ρ producitur, & υ ante σ præter verbalia in υσις: cæterum his exceptis, sæpius corripiuntur.

VLTIMAE SYLLABAE.

Participia masculina actiua producunt vltimam, neutra corripiunt.

Omnia nomina virilis, aut muliebris generis finita in immutabilem, producunt vltimam. neutra corripiunt.

Anceps finalis in nominibus neutris non contractis corripitur.

excipe participiũ fut. τυπουν.

Participia fœminina in α. & neutra quælibet nõ contracta corripiunt vltimam.

A finita oxytona, & anflexa producuntur: item vox fœminina adiectiuorum, & substantiua nomina in δα, θα, & ρα non præcedente diphthongo nisi in polysyllabis in α purum: articulus dualis fœmininus, vocatiui primæ, & secundæ inflexionis: Doricus gen. sing. primæ αἰνεία. Accusatiuus nominum in ευς, qui Ionicè corripitur.

αν finita corripiuntur. excipe Rectos, & Accusatiuos casus virilis generis.

item excipe ὁ μάκαρ. ἡ ὄαρ. ἡ δάμαρ γὰρ αὐτὰρ.

αρ exceptis neutris producitur.

ας corripitur præterquam in rectis minoris numeri in circumflexis, & barytonis, & genitiuis, & Accus. nominum parium, & articulo fœminino τὰς, & participii masculini actiui recto casu. & Accusatiuis maioris numeri pronominum ἐγώ, σύ, ὅς.

Desi-

Deſinentia in ι, & ιν corripiuntur præter δικατάληκτα. vt δίλφιν, & aduerbia demonſtrandi, vt κεῖ.

excipe ὑμῖν ἡμῖν.

ις
υ
ω
ις

corripiuntur

præter monoſyllaba.
excipe tertias perſonas verborum in μι.
eorundem excipe primam.
præter ἄκρυς, & ἄλγυς, & monoſyllaba, & participia, & δικατάληκτα.

ἔφυ ἔφων. φόρκυς φόρκυν.

υρ producitur.

R E G V L A.

Vocalis, ſeu diphthongus, & ſi natura, aut contractione longa, ſequente vocali in eadem, aut aliis dictionibus corripitur. vt Virg. illud

Inſulæ Ionio in magno.

excipe quæ recto imparẽ obliquũ faciunt per variã διαλέκτον, vt ἀγχίσης ἀγχίσου ἀγχίσεω.

In Græcis vocibus nulla fieri conſueuit eliſio vbi nõ fuerit apoſtropha. quam committunt Latini vbique in carmine, niſi per poëticam licentiam imitati fuerint Græcos, vt

Et ſuccus pecori, & lac ſubducitur agnis. Vir. Buc.

ſed tamen in fine dictionis aliquando producitur, præſertim ſequẽte diphthongo in alia dictione.

D E V O C I B V S, Q V A E D E N S O A V T tenui ſpiritu ſcribuntur.

Recti ſpiritus retinetur in obliquis.

In verbis ſpiritus thematis ſeruatur præter ἔχω ἕξω, vt differat ab aduerbio ἔξω. idem accidit in augmento, & variatione vocalium, vt ἔχω εἶχον, ἁμαρτάνω ἡμάρτανον.

ε addita verbis per pleonaſmon retinet ſpiritum præſentis indicatiui, vt ὁράω ὥρων ἑώρων.

Deriuatiua non immutatis principiis ſeruant ſpiritum primitiui. ω tenui ſpiritu ſcribitur, præter ὥρα, & deriuata ab ea, vt ὡραῖος.

ρ media aut finalis nõ recipit aſpirationem.

Δασυνούμενα.

Omnis articulus à vocali incipiens.

Pronomina à vocali excepta ε incipientia, quæ tamen in voce huius pronominis ἑ ſcribitur denſo cum cæteris, quæ ſecum componũtur, vt ἑαυτός. excipe etiam αὐτός quod tenui ſcribitur.

ſimul autẽ additur grauis tenor ſubiunctiuis, vt à præpoſitiuis dignoſcantur, vt ὁ ὃ ἡ ἣ & huiuſmodi alia.

Coniunctiones cauſales, vt vocant, præter ὄφρα.

pro ὅσος ἠνίκα. Voces per aphæresim incipientes à vocali: ὅσος ἠνίκα.

πηνίκα. Numeralia omnia, excipe ὀκτώ, & ἐννέα, & eorum deriuatiua.

excipe ὄφρα pro ὅφρα

ἀ ante β ρ: ρ μ: ρ π.

& ἦμος pro τῆμος. ἐ ante α, excipe ἑάν, ἔαρ, ἑάων.

ante ξ. ante κ præter ἑκυρός, ἐκεχειρία.

ante λκ: ο: σ τ: ψ: ω præter ἕω ἑώς.

excipe quæ sunt per pleonasmũ, vt ἠέβαιόν. ἠ ante β: γ præter ἡγάθεος: κ excipe ἧκα: δ: σ excipe ἠσὶ φησὶ quia thematis sui spiritũ seruãt. & sæpe ante ρ: ante π.

ἰ ante μ sequente vocali: π geminum: & binas consonantes, vt ππ: σ præter ἵστρος.

ὁ κατὰ πλεονασμόν ὀπ σουν ὀπότερος.

ante ρκ: ρμ: σ vocali sequente, præter ὅσιεις.

τιλούμενα.

excipe quæ habeat υ. Præpositiones, & coniunctiones omnes.

ἀ in compositione, præter ἀθροιστικόν. excipe ἅλυσις, & ἅδης.

ἀ ante α non sequente ρ, nam scribitur denso, vt ἅβρα.

ante γ: præter ἁγνός καὶ ἅπος, & deriuata, vt ἁγιότης.

ante δ: præter ἅδης καὶ ἁδρὸς.

i. σέβομαι. ante ε: ζ præter ἅζομαι: θ: ι: κ: λ non sequente μ. excipe ἅλς, ἅλις, ἁλίζω, ἅλομαι, ἅλυσις, ἁλῶ, ἅλως, ἁλικάρνασος.

ante μ: præter ἅμα, cum compositis: υ præter ἁνδάνω.

ξ: ω: π, excipe ἅπαξ, ἁπλοῦς, ἅπασ, ἁπαλὸς, ἅπτομαι.

ante ρ: nisi sequantur μ. aut π. ante σ, vel τ: excipe ἅττα, & ἅτερος pro ἅτινα, & ἕτερος. pariter ante φ, χ, ψ, ω.

ἐ ante β: præter ἑβδομος ἑβδομήκοντα ἑβραῖος.

γ δ. excipe ἕδος, ἕδαφος, ἑδεῖται, ἕδρα.

ὁ ἐΰς item ante ε: præter ἑέλδωρ, ἑέλδομαι, & ἐΰς.

ἐῦος bonus filius. ante ζ, η, θ, ι, & ante λ simplex, vel geminũ non sequente κ. quædam tamen densum spiritum recipiunt, vt ἑλ-

vt ἕλκος. hulcus. λω, ἑλκὰς, ἑλένη, ἑλικών, ἑλλήσποντος, & huiusmodi.

ante μ, vel υ: excipe ἕνεκα, ἑνὸς, ante ξ, excipe ἕξ, ἕξω, ἕξης, ἕξις, ἑξῆς. ante π: præter ἕπομαι.

ante ρ: excipe ἕρκος, ἑρμῆς.

vt ἑσία vesta ante σ, non sequente τ, ante τ: præter ἑτοῖμος ἕτερος ἑταῖρος.

excipe verbum substantiuum. ante υ, φ: præter ἑφθὸς. & ante χ.

sequente π

ἠ ante

ἠ ante
- α inuenitur tantũ inter declinandũ, vt ἦα iui. — *nonnunquã ſcribitur denſo, vt ἕσπορος.*
- δ præter ἡδονή, ἥδομαι, ἡδύς, & conſimilia.
- ε ξ η θ ι λ excipe ἧλος, ἥλιος.
- μ excipe ἡμέρα, ἥμερος, ἥμισυ, ἥμων.
- ν ρ π præter ἧπαρ, & inde deriuata.
- ρ excipe ꝓpria ἡρώδης, ἡρωδιανός, & huiuſmodi
- τ υ, & φ præter ἥφεστος, & conſimilia.
- χ ω.

ante geminum ττ denſo ſcribitur.

ἰ ante
- α β γ, δ non ſequẽte ρ, vt ἰδρύω. tamẽ ἴδρις & ἰδρεῖα tenui ſcribuntur. — *vel ἱδρίω qđ eſt ſudo. & deriuata eorũ.*
- ε præter ἱδρός, ἱέραξ, ζ, η præter ἵημι.
- θ κ excipe ἱκανῶς, ἱκετεύω, ἱκάνω, ἱκνέομαι.
- λ præter ἱλεῶ, ἵλεως.
- μ ſequẽte conſonante ν, præter ἵνα aduerbiũ.
- ξ ο π. σ nõ ſequẽte τ: præter ἵστος. τ υ φ χ ψ ω. — *π ſi eſt geminũ dẽſo ſcribitur.*

ὀ ante
- α præter ὅα. β γ δ præter ὁδός, & eius deriuata, & compoſita: ζ θ excepta ὅθεν. — *pariterſi cũ τ coniungitur.*
- κ præter ὁκοῖος, ὁκόστε, ὅκου.
- λ excipe ὅλος, ὅλμος, ὁλκάς, ὁλκάζω.
- μ non ſequente α, aut η, aut ι, aut ο, vel ω:
- ν ξ π non ſequente λ, aut ο: vel ωσ.
- ρ præter ὁράω, & quæ inde ducũtur, ita & ὅρος ὁρκίζω, & non habentia μ poſt ρ.
- σ ſequente conſonante præter ὅστις.
- τ præter ὅτε ὅ, τι, & ab eis deducta, & compoſita. — *ὅπη, & pronomine, & coniunctione. præter hæc tenui ſcribuntur.*
- φ χ ψ.

ex diphthongis ſcribuntur aliæ
- **dẽſo**
  - αι in monoſyllabis articuli aut ſequẽte μ, & in verbo αἱρέομαι cum compoſitis, & deductis ab eo.
  - οι articulus, & pronomen.
  - ου articulus item, & pronomen, & οὕνεκα.
- **tenui**
  - αυ præter αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ.
  - ει excipe εἱλίσσω, εἱλέω, εἵλη, εἱλύω, εἱλῶ, εἱλωτεύω, εἱμαρμένη,

εἷς nomē numerale.

μεὶν, εἷμα, εἱμένος, εἷς, εἱρκτή.
ει excipe διείσκω.

VBI VTANTVR GRAECI DIphthongis impropriis.

per synalœpham. vt fiat crasis. χᾆτεροι pro καὶ ἕτεροι.

IVNCTIS duabus dictionibus, quarum prima desinat in diphthongum cuius subiunctiua sit, ι: secunda vero incipiat à vocali, quæ per aphæresim deleatur, fit impropria diphthongus subscripto ι, vocali suæ, vt κᾀγὼ, κᾀμὲ, pro καὶ ἐγὼ, καὶ ἐμέ.

Idem seruatur quando vocalis diphthongi præpositiua deletur. subscribitur enim vocalis dictionis sequentis, si eadem fuerit cum ea, quæ expungitur: vt κᾀμαθὴς, pro καὶ ἀμαθής.

κᾀμαθὴς ὁρῶν τοὐκ αὖ δύναιτο πρὸς τὰ κοίν᾽ ἀποβλέπειν.

Vbi obseruandum breuem vocalem, vt fiat diphthōgus impropria, in longam verti: vt

κῴλιγα. i. καὶ ὀλίγα.

ἡ κοιλία καὶ πολλὰ χωρεῖ κῴλιγα.
τὸ πολλὰ πράττειν κῴδλωνας πολλὰς ἔχει.

Pariter sequente diphthongo initiali, cuius præpositiua elidatur, manente vocali antecedēte superioris vocis, vt ὁ ἄγγελος ᾧγγελος, subscripto ι, idem seruatur vbi diphthongi duo concurrant, alterius quorum subiunctiua alterius ꝑpositiua deleatur, vt οἱ ἄγγελοι ᾧγγελοι.

vt in. 1. 2. 3. declinatione æqualiū.

Præter synalœpham subscribūtur Datiui in ᾳ, ῃ, ῳ, & Datiuis similia aduerbia πανταχῇ.

ᾳ habent:
- secundæ, & tertiæ personæ indicatiui, & subiūctiui modi in verbis circumflexis actiuis, & passiuis.
- infinita eorundem. βοᾷν.
- quæ diphthongum propriam destruunt.
- ῥᾷον, & eius composita, ab eoq; deducta.
- ᾄδης, ᾄδω, ᾆσμα, ᾀεί.

θρᾷξ.

μουσῇσι.

ῃ habent:
- Datiui Ionice in ῃσι.
- Parataticus, quod destruit augmēto diphthōgum propriam αἴδω, ᾖδον.
- Secundæ, & tertiæ personæ in passiuis, quæ desinunt in ῃ τύπτῃ τύψῃ.

ῃ in

ι in perfectis optatiui ante vltimam syllabam πεποιήμην.
quæ propriam diphthongum destruunt εἴδειν ἤδειν.

ω habent

- Secunda vox dualis numeri, & rectus, & vocatiuus pluralis nominum quartæ inflexionis.
- Secunda vox dualium in contractis nominibus secundæ clasſis.
- Verba, quæ auguméti gratia in præteritis destruunt οι præsentis.
- Secundæ, & tertiæ personæ subiunctiui verborum in μι tertiæ coniugationis.
- Secundæ personæ paſsiuorum eorundem.
- Optatiui paſsiuæ vocis verborum, quæ circumflexa appellantur in coniugatione secunda.
- Quæ destruunt diphthongum propriam.

τοῖν μενέλεων
οἱ μενέλεω
ὦ μενέλεω
sunt enim a propria diphthongo tertiæ, vt
τοῖν μενελάοιν
οἱ μενέλαοι
ὦ μενέλαοι
idem accidit in hac voce ὄφεων. nam est à propria diphth. ὀφίοιν.

Apostropha, quam vocant, familiaris est & frequens comicis Latinis, antiquis præsertim, vt paſsim in Plautinis fabulis reperitur.

Atat illic huc ituru'st i. iturus est. ita'st. pro ita est.
Certu'st hominē eludere. i. certum est. pergin' pro pergis ne.
& huiusmodi vbi non vocalis tantum, sed & consonans deleri consueuit.

Atqui nos patrio sermone idem facimus, & in metris, & in oratione soluta, & familiari, quotiescunque vocalium concursus inter duas dictiones obuiā veniunt, vt
Era'l grand'huom che d'Africa s'appella.

Supereſt nunc vt videamus quàm variis modis afficiantur dictiones, pter eos quos docuimus ſupra in explicandis illis notis, quæ πάθη vocantur. Sunt autem xx. & ſecantur primo in

Quantitatem. ποσὸν — ποιὸν Qualitatem.

Quantitatem.	ἔνδεια huius ſpẽs ſũt ix.	πλεονασμός his aduerſãtur	
Defectus.i. ablatio elemẽti, vel tẽporũ vel elemẽtorũ diminutio.			vbi abũdant vel tẽpus, vel elementa.
ablatio geminatæ vel ſimplicis ſyllabæ initio dictionum.	1 Ἄρσις. βλήμενος βεβλημένος	Ἀναδίπλωσις 1 ἐτήτυμον ἔτυμον	alterna prolatio primarũ, vel ſecũdarũ ſyllabarũ, per eaſdẽ vel ſimiles vocales, & cõſonãte s.
ablatio elemẽti ĩ principio dictionis.	2 Ἀφαίρεσις. κεῖνος ἐκεῖνος	Πρόθεσις. 2 θαμὰ ἅμα	addit capiti quod aphæreſis aufert.
cũ producta vocalis bitẽporea corripitur, aut producta natura ſit breuis.	3 Συστολή. ζορὸν ζηρὸν	Ἔκτασις. 3 κώρη κόρη	quando correpta vocalis etiamq; bitemporea producitur.
abiectio ſyllabæ ĩ medio dictionis.	4 Συγκοπή. κάμμορος κακόμορος	Ἐπέκτασις. 4 ἀδελφειὸς ἀδελφός	vbi abundat ſyllaba in medio dictionis.
de hac infra.	5 Συναλοιφή. ∴ ∴	Διαίρεσις. 5 πάϊς παῖς	reſolutio diphthõgi vel ſyllabæ in duo.
abiectio vocalis non ĩminuta ſyllaba.	6 Ἔλλειψις. γεράον γεραίον	Παρένθεσις. 6 ξεῖνος ξένος	additio vocalis in medio non faciens ſyllabam.
quãdo altera geminatarũ cõſonãtium amittitur.	7 Παρέλλειψις. κάλιον κάλλιον	Διπλασιασμός. 7 ὅττι ὅτι	eiuſdẽ conſonantis additio non faciens ſyllabam.
abiectio vnius cõſonantis.	8 Ἔκθλιψις. σκῆπτον σκῆπτρον	Παρέμπτωσις. 8 πτόλις πόλις	additio conſonantis in medio non perficientis ſyllabam.
abiectio ſyllabæ ĩ fine.	9 Ἀποκοπή. δῶ δῶμα	Προσχηματισμός. 9 λόγοισιν λόγοις.	additio ſyllabæ in fine quod, & paragoge dicitur.

ποιότητος Qualitatis hæc ſunt:

Tranſpoſitio elementi.	μετάθεσις	κραδία	pro	καρδία
Tranſumptio i. mutatio elementi in aliud elemẽtũ.	μετάληψις	ἠπίδανος		ἀπίδανος
Sectio, & reſolutio cõpoſiti ſermonis.	τμῆσις	ἀκράπολις		ἀκρόπολις

συναλοιφὴ γίνεται κατὰ τρόπους ἑπτά. fit modis ſeptẽ,

abiectio litteræ ĩ fine dictionis.	θλῖψιν,	vt	ἐπ' ἐμέ	ἐπὶ ἐμέ.
ablatio vocalis ſequẽtis vel pluriũ commixtio in diphthongum.	κρᾶσιν,	vt	τἀμά	τὰ ἐμά.
	συναίρεσιν,	vt	νηρῇδων	νηρηΐδων.
	θλῖψιν,	καὶ	κρᾶσιν.	κἀγὼ καὶ ἐγώ.
	θλῖψιν,	καὶ	συναίρεσιν.	ἐμ' ὑποδίων, pro ἐμοὶ ὑποδίων.

ſyna-

synalœpha. { κρᾶσιν, καὶ συναίρεσιν. ὥπλος ὁ ὅπλος. θλίψιν, κρᾶσιν συναίρεσιν. ἐν τἀθιοπίᾳ pro ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ. duarum iunctarũ vocalium in diphthongum coniunctio.

DE CONSTRVCTIONE ARTICVLI.

Conuenit articulus cum suo nomine genere, numero, & casu. neutrum adsciscunt infinitiui verborũ, sed in eo casu pro quo ipsi ponuntur, vt τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς μέγας πόνος. item τὸ φυλάξαι τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον, & πολλῶν χρημάτων τὸ χρηστὸν εἶναι λυσιτελέστερόν ἐστιν. Neutro etiam genere absolute positum ante præpositionẽ, quã subsequatur casus suus, periphrasim efficit, vt πρῶτον μὲν οὖν εὐσεβεῖ τὰ πρὸς τοὺς θεούς. & τὰ περὶ τὸν βίον. i. ὁ βίος. & virili genere οἱ περὶ τὸν ἄρχοντα. i. ὁ ἄρχων. aliquando compendio orationis subseruit, subauditurq; nomen cum quo iũgatur, vt τῇ μὲν ὕδωρ φορεῖ, τῇ δ' ἑτέρᾳ τὸ πῦρ. coniunguntur autem eleganter articuli duo, qui casibus suis infra positis consentiunt, vt μιμοῦ τὰ τῶν βασιλέων ἤθη: quorum alter aliquando subintelligitur, vt τὰ τῶν φίλων κοινά, τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οὗ προβήσεται. nonnunquàm iterato additur vbi necesse est de qua potissimum re loquamur significare, cũ multæ aliæ sint, quæ eodem vocabulo appellentur, vt τὰς ἡδονὰς θήρευε, τὰς μετὰ δόξης. committitur figura quæ ἀλλοιότης dicitur, vt τοῦ ἀνθρωπίνου γένους οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ φαῦλοι. deniq; significat articulus certã rem, ac propriam quandam non cum aliis communem, vt diximus. sicuti, & nos Etrusci facimus, qui in re, quæ sola sit, addimus articulum: in re autem communi addimus hanc vocem VNO, nã si dicimus [lo scolare di Socrate] nullũ aliũ, aut eo nomine appellatũ, aut à præceptore suo in precio habitũ eo excepto intelligimus esse discipulum: cũ vero dicimus [vno scolare di Socrate] alios significamus; præter illum, esse discipulos, est etiam κατ' ἐξοχὴν, aut ἀντωνομασίαν, vt ὁ ποιητής. i. Homerus, seu is, quẽ interpretamur, vel κατὰ σαφήνειαν ad explicandum, & ad distinguẽdum. additur etiam δεικτικῶς, & emphaseos,

ita, & partes indeclinabiles.

vide in præp. περὶ & πρός.

τῇ. i. χειρί;

s. πράγματα.

genere numero nõ respõdent sibi sed varia sunt.

ornatusue, aut dignitatis gratia magis quàm necessitatis, ac proinde paruo sensus ipsius emolumento. Propria nomina indifferenter ponuntur. Nomen, quod p verbum substantiuum de alio nomine prædicatur, nō recipit articulum, vt μακάριοι οἱ πτωχοί, vel ὅσοι πτωχοί, qđ sæpe agit partes articuli in his modis dicendi. tunc autē potest admittere cum prædicatio est in genitiuo casu maioris numeri, vt ἀριστοτέλης τῶν σοφῶν.i.σοφός: & si fuerit aliud verbū, vt ὁ ἵππος ὁ ταχὺς φέρει: atq; hæc ad præsentem disputationem sufficiant, ne alienā rem ab īcœpto cōsilioq; nostro agamus. Atticè aliquādo abūdat, nonnunquàm etiam desideratur, & loco præpositiui subiūctiuus ponitur, sed rarius, sæpius aut contra. Subiunctiuus eandem habet cōstructionem, quam pronomen relatiuum apud Latinos: sæpe enim relicto antecedenti respondet sequenti nomini. nōnunquàm in neutro genere ponitur nullo cum antecedente. ἄνθρωποι εἰσὶν ἃ θήλεα νομίζεις. & οὐδὲν μοι μέλει ὧν σὺ ἔχεις συμβουλεύειν. i. ἐκείνων ἃ ἔχεις &c. etiam ἐλλειπτικῶς intelligitur antecedens, vt ὃν γὰρ φιλεῖ θεὸς γ' ἀποθνήσκει νέος: at in hoc senario nihil desideratur ἔστιν δίκης ὀφθαλμὸς ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ. item σοφὸς γὰρ οὐδείς, ὃς τὰ πάντα προσκοπεῖ. & respōdet nomini τίς in constructione.

cōponitur cū particulis indeclinabilibus, vt ὅδε ὅσδε, vt subiūctiuus ὅσγε.

vt Sall. est locus in carcere quod Tullianum appellant.

carēt articuli vocatiuo, cuius loco accipiunt vocādi aduerbium quod tenui accētu scribitur, vt ab articulo subiunctiuo dignosci possit ὦ, ὧ.

Varia Dialectus Nominum.

Prima declinatio vertit α in η, ut αἰνείας αἰνείης, & ης in α, ut χρύσης χρύσα. Genitiuus αἰνεία Doricè. αἰνείαο Aeolicè, αἰνείεω Ionicè, αἰνείω Poeticè. Ἀχιλλεὺς ἐϋμμελίω πριάμοιο. Accus. τὸν αἰνείεα Ionicè. Genitiuus pluralis αἰνειᾶν αἰνειάων αἰνειέων. Datiuus αἰνείης, vel ησι per paragogen, quod in aliis etiam inflexionibus seruatur. Acc. αἰνειέας Ionicè.

Ionicè.
& Hom. frequens est νεφεληγερέτα ζεύς.
per Paragogen.

Secunda in genitiuo pluralis numeri habet ἡμερᾶν Doricè, ἡμεράων Aeolicè, ἡμερέων Ionicè. Datiuus ἡμέρης soluta propria diphthongo, vel ἡμέρησι per paragogen.

Tertia habet ī genitiuo minoris numeri θεοῖο Ionicè, θεῶ Doricè. in Duali θεοῖιν Ionicè. in Genitiuo plurali θεοῖσιν Ionicè, θεοῖσιν Poeticè. Accusat. pluralis θεὼς Atticè, θεὸς Doricè.

Est

Est autẽ διάλεκτος ἰδίωμα γλώσσης varium loquendi genus, quod enim alibi vitiosum est, alibi, vt rectũ cõceditur.

Ionica est dialectus appellata ab Ione Apollinis, & Creusæ Erechthei filio, — in hac floruit Homerus.

Attica ab Atthide Cranai filia — Aristophanes.

Dorica à Doro filio Hellenis — Theocritus.

Aeolica ab Aeolo Hellenis. — Alcæus.

Communis, qua omnes vtuntur, sed præcipue Pindarus ea vsus est. Sed plura petenda sunt ab aliis Grammaticis, qui ad vtilitatem discentium imprimuntur inter additamenta dictionarii Græci. nam nostrum non est talia pertractare, vt superius dixi.

De Constrvctione Nominis.

Formant Græci nomina ex quatuor vsq; vocibus (quod ego animaduerti) vt κράτης τοὺς κοχλίας φησὶ συγκατανωσιφάγους. Adiectiuum autẽ cum substantiuo, vt apud Latinos, eodem genere, numero, & casu cohærent. ἀνὴρ χρηστός. nisi appellatiui vim obtineant, vt Virg. illud Dulce satis humor. & Triste lupus stabulis, quæ copulatiuè iunguntur, vt Isocr. πλοῦτος γὰρ σὺν τῷ καλῷ μὲν ἄριστον, αὐτὸ δὲ τούτου κάκιστον. nonnunquam transfertur in patrium casum substantiuũ, vt videatur regi ab adiectiuo. οἱ σπουδαῖοι τῶν ἀνθρώπων. substantiuũ cum substantiuo genitiuo casu iũgitur, vt πόνος εὐκλείας πατήρ. eundem casum postulant quæ differentiam, aut partitionem significant, aut laudem, aut dedecus, priuationem, aut habitum, plenitudinem, aut euacuationẽ, & quæ sunt instar superlatiuorum nominum Datiuum exigunt, & quotiescunq; accessio, aut contrariũ, ipsius significatur. sed quæ acquisitiue, aut possessiue ponuntur modò patrium casum exigunt, modò Datiuũ. quæ similitudinem, & qualitatẽ significant potius Datiuo iunguntur. quod facit etiam incrementum, & excessus comparatiuorum. Accusatiuũ p̄ synecdòchen regunt adiectiua subintellecta præpositione κατὰ, vt ἀθηναῖος τὸ γένος. i. κατὰ. quod & in participiis passiuis sæpius accidit. materies, & instrumentum, & qualitas quæ in

Latini sæpe ex duab. Vbi cerua syluicultrix, vbi aper nemoriuagus. Catul.

i. οἱ σπουδαῖοι ἄνθρωποι.

nã superlatiua, & comparatiua exigunt genitiuũ. vide supra pag. 28. & 29.

vide supra 1 par. κατὰ pag. 59.

nuda genu, nodoq; sinus collecta fluentes. Virg.

ſeptimo caſu ponũtur Latine, occupant Græcæ caſum dandi. Obliqui, & participia, quæ abſolute enũciãtur apud Latinos, Græcè generandi caſu collocabuntur. præterea adiectiua ſæpius infinitiuos modos regere conſueuerũt. Tempus in Accuſatiuo locabis, vt apud Latinos. Adiectiua cum infinitis neutro genere conueniunt, vt τὸ εἶναι πᾶσι αἱρετὸν, καὶ φιλητόν.

quod Latini mitati ſunt ut Virg. cur nõ Mopſe boni quoniã conuenimus ambo. Tu calamos inflare leues, ego dicere uerſus.

Partitionis genitiuum mutant Græci in caſum partiũ, vt οἱ ἄνθρωποι οἱ μὲν φαῦλοι, οἱ δ᾽ ἀγαθοί.

pro τῶν ἀνθρώπων.

De Verbi Constructione.

Nomina, & verba cõueniũt perſona, & numero, vt apud Latinos, excipe rectos caſus maioris numeri, neutriq; generis, qui adſciſcunt perſonã, cum qua cõueniant in numero ſingulari.

Paſsiuis iungunt Græci à tergo Accuſatiuos, quod & in participiis etiam ſeruant, & in orationis cõplexu vnũ pluribus verbis, aut plura vni verbo adiungunt. item ἀπὸ κοινοῦ modò ad idem verbum plura membra orationis, modò ad eandem perſonã, quæ agẽdi, aut patiẽdi vim habeat, plura verba referũt, vt apud Latinos.

ἐν τῇ συμπλοκῇ.

συντάξις mẽbra quæ appellãtur alia

- ἀσύνθετα κατηγορήματα locutiones, quæ ſimpliciter abſq; aliarum partium auxilio ſententiam abſoluunt. — Petrus uiuit.
- ἐλάττονα κατηγορήματα locutiones in quibus, & ſi eſt rectus caſus cum ſuo verbo coniunctus, deſideratur tamen ſubiectum tranſitionis: & eſt imperfecta oratio. — Petrus amat
- παρασυμβάματα quæ cum obliquis tantum poſita perfectam quodammodo cõplent orationem. — Petrum pœnitet.
- ἐλάττονα παρασυμβάματα quæ cum obliquis ſolis non abſoluunt ſententiam, ſed inchoatã, & imperfectã relinquunt, quia potius quod eſt in cõſtructione præcipuum deſideratur, nempe rectus, ipſaq; res, de qua agitur. — Petro curæ eſt. deeſt quid illi curæ ſit.

Cætera cum parum diſcrepent à ſyntaxi Latinorũ, & cũ noſtri inſtituti non ſit ſingula ptractare, quæ in expo-

nendis auctoribus commodius te admonebo, simulq; vt huic labori meo finem imponerē, omittenda putaui. omnia enim quæ in hanc sententiam dici, ostendiq; possunt doctissime, abundeq; ab Apollonio Grammatico disputata sunt.

τέλος.

In Dei nomine Amen. Nos Petrus Vicarius Reuerendiss. domini Archiepiscopi Floren. audita supplici precatione Eufrosyni Lapini presbyteri Florentini, & litterarum humanarum professoris qui ad nos confugit, vt libere concederemus sibi facultatem imprimendi libellum suarum Græcarū Institutionum ad Philippum Machiauellium: habita relatione talem libellum fidelem repertum esse permittimus, ut pro arbitrio suo imprimendum illum tradat. In quorum fidem.

Petrus Vicarius Inquisitor qui supra in propria manu.

Die octaua Septembris. 1560.

Recurrit ad nos, & ad officium nostrum Eufrosynus presbyter Florentinus. cum libello Institutionum Græcarum, ad Philippum Machiauellium directo, vt à nobis reuisus, & recognitus admitteretur tanquàm catholicus, & fidei nulla in parte repugnans. Quo inspecto ei facultatem concedimus eum librū libere imprimendi. In quorum fidē. Datæ Florētiæ, die vt supra.

Frater Ant. Cinozius minoritanus Inquisitor hereticæ prauitatis concedit, vt supra.

CHARTARVM SERIES.

a A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T.

Omnes sunt duerniones.

FLORENTIAE

apud Laurentium Torrentinum Ducis Typographum.

M D L X.

nendis auctoribus commodius te ad[illegible]onebo. [illegible] vt huic labori meo finem imponere, omnino [illegible] pote-ui. omnia enim quæ in hanc sententiam dici [illegible] possunt doctissime, abundeq; ab Apollonio Grammatico disputata sunt.

τέλος.

FLORENTIAE.
apud Laurentium Torrentinum Ducis Typographum.
M D L X.

